

Catalunya Cristiana

*"L'Església s'esforçarà
sempre a ser una casa
de vidre, perquè tot-
hom pugui veure que
succeeix dins d'ella"*

Joan Pau II

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 228

Setmana del 5 a l'11 de febrer del 1984

50 Ptes.

Com una mostra d'encoratjament per animar-nos a tirar endavant el nostre setmanari

Joan Pau II dóna la seva bicicleta a CATALUNYA CRISTIANA

El proper divendres dia 27 de gener el papa Joan Pau II tingué un gest de simpatia i suport, pel que CATALUNYA CRISTIANA és i significa. En efecte, una bicicleta que li havia estat regalada pel periòdic dels aficionats italians a l'esport del pedal "La Bicicletta", la va oferir al nostre director, mossèn Joan E. Jarque i Jutglar, el qual li havia exposat la delicada situació econòmica de la nostra publicació. Aquest oferiment fou fet com un signe que d'alguna manera sigui estimulants per a que gràcies a la col·laboració econòmica de molts, CATALUNYA CRISTIANA pugui consoli-

dar-se i continuar la seva tasca.

El gest estigué emmarcat al si de l'audiència que el Papa atorgà als periodistes catòlics d'arreu del món que viatjaren a Roma per guanyar el Jubileu de l'Any Sant, als quals adreçà unes paraules recomençant-los-hi continuar exercint la professió periodística amb la certesa de complir una missió transcendental per a la pau i convivència entre tots els pobles.

Tots els qui treballem a CATALUNYA CRISTIANA hem rebut amb joia i esperança el regal del Papa.

Afinant

Justícia i Pau de Barcelona mostra la seva disconformitat amb la llei d'objecció de consciència i demana millores substancials.

Pàg. 12

Un grup de joves de COU del "Jaume Bofill" expliquen les vivències de la Trobada Europea, organitzada per la Comunitat de Taizé a París.

Pàg. 23

Han començat els actes commemoratius de l'estada de mossèn Cinto Verdager a la Mare de Déu del Mont, estada que tingué lloc l'any 1884.

Pàg. 13

Malcolm Muggeridge, periodista britànic, explica com es va fer catòlic. La seva conversió causà profunda impressió al seu país.

Centrals

Entenguem aquest signe!

Els signes i els senyals valen no per ells mateixos sinó per allò que signifiquen o indiquen. És un símptoma de personalitat esquifida —d'oligofrènia, etimològicament— aturar-se en la forma o la materialitat d'un indicador i arribar a capir l'advertència o el suggeriment que se'n fa. Ben cert que, sovint, la distància entre el gest i la intenció és incommensurable —l'estreta de mans i l'amistat, la rosa i l'amor—. Però l'home complet, equilibrat de rostre i pensament, de paraula i de verb, de cos i d'esperit, s'hi troba bé en el llenguatge dels signes. Paul Valéry deia "il nous faut des rites!" (necessitem els ritus!).

Joan Pau II amb una gran elegància espiritual, ha realitzat un signe ben significatiu en fer ofrena a CATALUNYA CRISTIANA... d'una bicicleta! Assabentat de la dificultat en introduir unes esglésies locals pels camins de la comunicació moderna, reconeixent el paper pioner de la nostra publicació, ha fet el gest prou suggerent. Donant el que tenia a mà, ensems que ens encoratja a continuar el camí emprès, invita a qui ho vulgui entendre que val la pena sostenir generosament aquesta empresa.

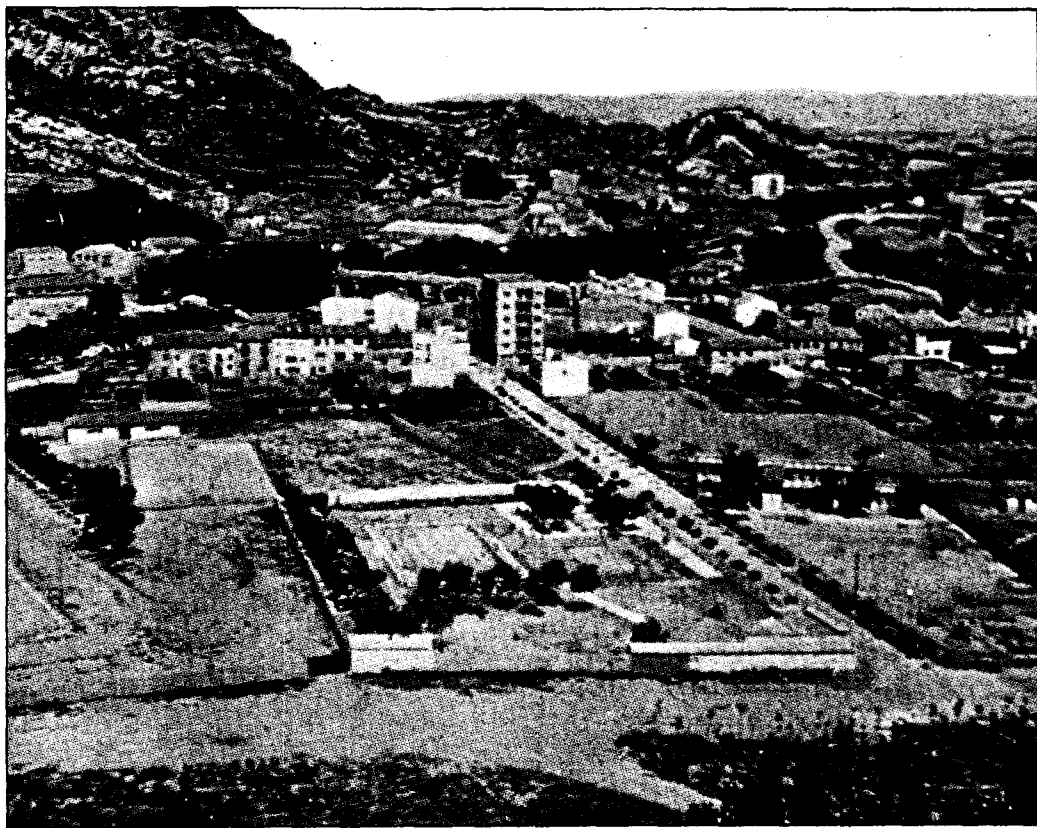
Joan E. Jarque i Jutglar

XIX VIATGE CULTURAL

26 febrer 1984

LA POBLA DE CLARAMUNT

"El Celler d'Art". Casa pairal catalana del XVII. Estances amb abundosa mostra de mobiliari català dels segles XVII al XIX. S'hi pot veure, també, la cuina decorada amb rajoles catalanes del XVIII i un recull d'art popular.

LA POBLA DE CLARAMUNT

CAPELLADES

Museu Molí paperer. L'interès fonamental de la visita radica en el mateix molí paperer instal·lat en el subsol de la casa i prop d'un llac que el nodreix, el qual permet de conèixer l'elaboració artesana del paper i la manufactura tradicional de la conca de l'Anòia des de l'Edat mitjana.

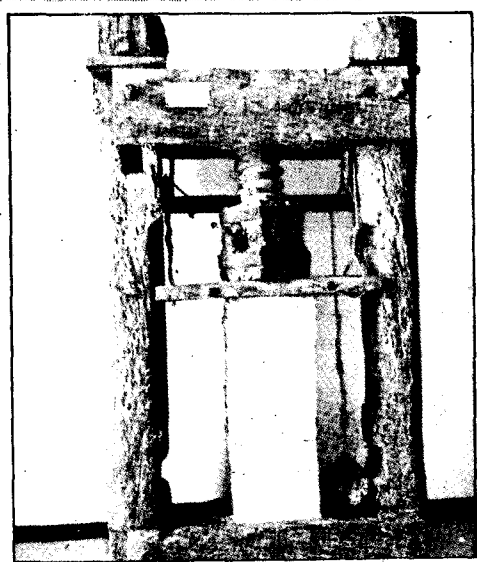
Farem el dinar al Bar Manel, de Martorell.
A la tarda, visitarem:

SANTA COLOMA DE CERVELLÓ

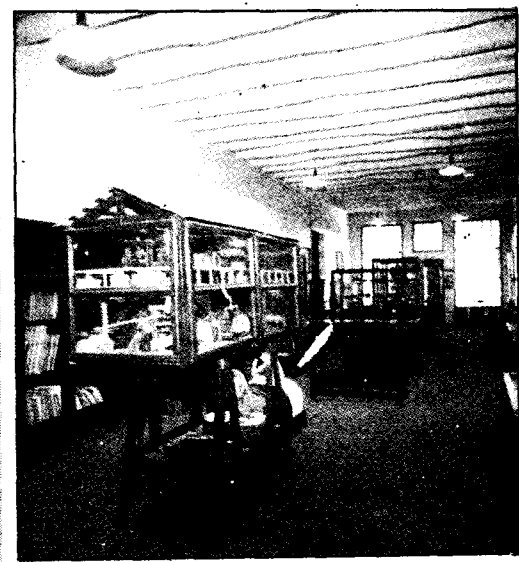
(La Colònia Güell) per veure-hi el temple de Gaudí i, finalment:

SANT BOI DE LLOBREGAT.

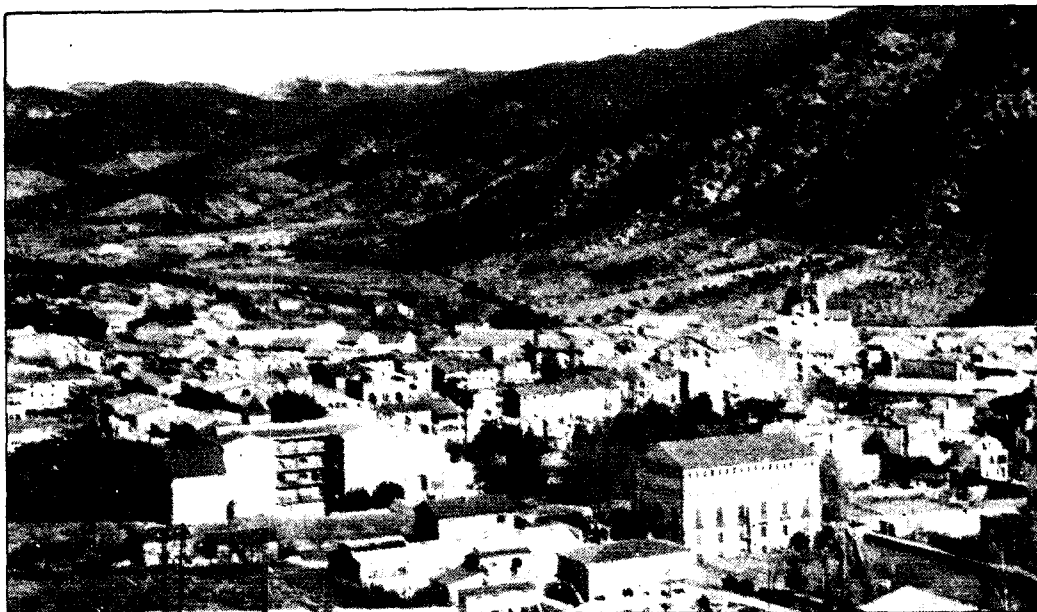
En l'església parroquial d'aquesta vila hi ha la tomba del que fou Conseller en Cap de Barcelona, Rafael Casanova.

Antigua premsa encoladora per paper

Sala de Museo del Paper, a Capellades

CAPELLADES

Sortirem a les 9 del matí, del xamfrà dels carrers València-Balmes.

Preu: 1.600 pessetes, que comprèn el viatge, les visites, el dinar i la participació en el sorteig de llibres.

Editorial

Monges en els hospitals?

La presència de les religioses —i també de molts religiosos— en el sector de la salut, és avui una realitat àmplia i rica, especialment pels més marginats: vellets, malats crònics i psíquics, drogaaddictes i alcohòlics, inadaptats, etc. Una tasca humana i cristiana que les religioses duen a terme des de segles, des dels temps en què els governs i les lleis no havien assumit aquesta responsabilitat social.

Encara avui, arreu del món, existeix aquesta presència que, en els països més benestants, és de col·laboració, en els més pobres, de suplència i en tots, de testimoniatge evangèlic.

Últimament al nostre país es vol revisar i controlar aquesta tasca humanitària. El senyor Josep Artigas, Cap del gabinet tècnic del ministeri de Sanitat, assenyala que "la contractació de personal religiós en institucions sanitàries, i en general en el sector públic, anirà modificant-se i les religioses es convertiran en un treballador com els altres; no hi haurà una comunitat religiosa en el centre, sinó contractes personals amb cada religiosa". Això digué en la seva intervenció a l'assemblea general extraordinària de la Federació Espanyola de Religioses Sanitàries (FERS), celebrada fa un parell de setmanes a Madrid.

Malgrat que el senyor Artigas va reconèixer les iniciatives històriques dels ordes religiosos en aquest afer, del desig de "construir una nova sanitat amb l'ajut de tots i sense excloure ningú", i haver declarat que es tracta d'un projecte de llei integradora, en la susdita assemblea es posà de manifest la preocupació de les religioses que treballen en el món de la salut. No tant per la llei mateixa en si, com pel desenvolupament que pot fer-se'n en el futur dels controls i els reglaments que es vagin especificant i de la forma que s'estableixi per dirigir els centres sanitaris. Adhuc alguns veieren unes amples similituds d'aquest projecte de llei amb els problemes creats per la llei d'Ensenyament.

Estem en el mateix punt mort: el dret de l'Església —amb independència política i ideològica— a lliurar-se a la promoció humana: cultural, social o sanitària. I per altra banda, la preocupació per una possible llei excoient, en un estat democràtic, en tant que refusa la presència de la vida religiosa en el món de la salut.

En un afany de posar-nos a nivell europeu, caldria esbrinar, el marge de llibertat que es dona a l'Església i a d'altres confessions religioses, en la comunitat europea, per dirigir centres de promoció social, en general, i sanitaris, en particular.

Tanmateix és àmplia, costosa i urgent la sanitat. Creiem que tots ens necessitem i tots som útils, encara que ningú no té l'exclusiva: ni l'Estat ni l'Església. La majoria de governs —fins els agnòstics o no confessionals en el seu ordenament jurídic— accepten, reconeixen i agraeixen l'afer de l'Església catòlica. Per què a casa nostra cal una involució que no beneficiarà a ningú?

Obriu els cors a la Immaculada, així s'apareix la Mare de Déu

Les aparicions de Maria en l'edat moderna no solament es multipliquen sinó que sembla fins i tot que s'intensifiquen. Les exortacions, els ensenyaments, els requeriments de Maria als creients, —tota la gràcia de Déu encara que sempre conté un requeriment!— esdevenen més concrets. Avui és molt viu el problema de la pau al món i Maria dona indicacions molt concretes sobre de quina manera pot evitar-se la catàstrofe: més pregària, més amor, i una cosa del tot oblidada: el dejuni.

Molts es meravellen d'aquestes aparicions. ¿Per què ha de ser sempre Maria? ¿No hi ha altres sants? ¿No podria revelar la seva voluntat el mateix Senyor de l'Església? El qui es meravella d'aquesta manera no ha comprès veritablement qui és Maria. Ella és el prototipus de l'Església, l'Església en la seva forma més pura, l'Església com hauria d'ésser o (perquè tots som pecadors), com hauria de procurar ser. Maria no és una persona privada, Ella és, es pot dir, una persona universal.

¿Qui és la dona de l'Apocalipsi (12), que avança revestida de sol, que crida fortament pels dolors de part, i el Fill de la qual, sobirà del món, és emportat vers Déu, i que, voltant pel desert, té altres fills que lluiten per Crist? La dona és sens dubte, com diuen els exegetes, la comunitat dels salvats sobre la terra que amb la seva fe i la seva esperança donen a llum, després dels dolors, el Messies: l'Antiga Aliança, en tant que és fidel a l'Aliança. Però finalment una Dona ha de recapitular en si tota aquesta fe veterotestamentària, per donar a llum en la carn el Messies, i és aquesta mateixa Dona que, pel desert de la història universal, resisteix l'amenaça del dragó i dona a llum altres fills: els cristians. Ella és, doncs, l'Església. Maria és la recapitulació de l'Antiga Aliança i la personificació de la Nova. Quan Pau escriu als cristians d'Efes (5,27) diu que Crist s'ha establert una "Església sense màcula" (*Ecclesia Immaculata*), això val en sentit estricte només per Maria, la seva Mare, que havia d'ésser sense màcula sobretot per poder concebre i donar a llum el Fill de Déu. Ella té la fe perfecta (d'Abraham) i la perfecta humilitat de la "Serventa del Senyor" que està del tot disponible. En tant que Ella és Mare en la carn i disposada a simbolitzar l'Antic Testament del qual Jesús, que funda el Nou, es destaca: "¿Què hi ha entre jo i tu, oh dona?" "El que fa la voluntat del meu Pare és el meu germà, la meua germana i la meua mare". Però al peu de la Creu, on l'espasa profetitzada la traspassa definitivament, el Fill la lliura al seu apòstol que "la pren amb ell", o sigui en l'àmbit de l'Església apostòlica, visible. La

veiem finalment en el recinte dels apòstols pregar amb ells i invocar l'Esperit Sant sobre l'Església. Feia molt temps que l'Esperit s'havia posat damunt d'Ella; però ara Ella està de tal manera incorporada a l'Església fundada per Crist, que no solament prega per ella, sinó que prega amb ella.

Com a serventa del Senyor, sempre a punt de servir, Ella ara també està disposada pel seu Fill, per mostrar als cristians allò que és l'Església en realitat —o hauria de ser. Perquè Ella és la perfecta humil, no té cap temor de mostrar-se a si mateixa, d'aparèixer amb un rosari, en funció d'intermediària del Fill. Si tot en Ella és gràcia, ¿per què hauria de dubtar en presentar al món aquest miracle de Déu, fer admirar no a si mateixa, sinó manifestar la potència de Déu i del propi Fill?

La paraula "revelació privada" no és gaire feliç. Es justifica si es considera que ultra la Paraula de Déu del Nou Testament no cal esperar pel món cap revelació del Déu ú i tri. ¿Però l'hem entès en la seva profunditat i plenitud? ¿No tenim sempre necessitat de noves explicacions per entendre allò que hi ha de contingut en ella i profunditat de gràcia però també per damunt de la gràcia? ¿En quina mesura n'estem absorbits? ¿I qui

serà més competent per donar aquesta mai no acabada explicació sinó l'"*Ecclesia immaculata*"?

Efectivament les grans aparicions —pensem en Lourdes— s'obren camí més enllà de cada "privat" en el gran públic de l'Església. Potser el conjunt esdevé encara una mica més concret si posem la nostra atenció sobre una figura del Nou Testament que representa ocultament un paper de gran importància: el deixeble predilecte i evangelista Joan. Perquè és l'únic dels apòstols que estava al peu de la Creu i al qual és confiada la Mare del Fill agonitzant. Però Joan per altra banda està lligat particularment a Pere. Ja en el primer capítol del seu Evangeli, Pere és designat com a pedra de l'Església. I tota la part conclusiva de l'últim Evangeli és una mena d'apoteosi del papat:

Pere té el deure d'examinar tot sol la tomba buida i després dona entrada a Joan. Pere ha de confessar el seu amor més gran que els dels altres apòstols (fins i tot que el de Joan!) perquè li sigui confiat el ramat de Jesús. A Pere li és promesa, finalment, la mort en Creu. Juntament al final, Joan encara

Continua a la pàgina següent

Catalunya
Cristiana

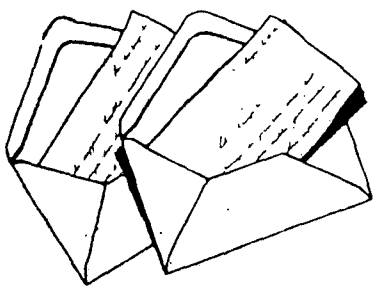
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: ~2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

Què fem per la pau

Hi ha qui per resoldre els problemes, lluita amb tots els seus mitjans, caigui qui caigui, i és partidari de la guerra com a solució. D'altres, pels mateixos problemes, lluiten amb força, però volen respectar al màxim les persones i les coses. Volen construir la pau entre els homes.

Seria enriquidor per a tots els lectors d'aquest setmanari que els interessats a construir la pau ens expliquessin com ho fan, quines experiències en tenen; com es resol l'agressivitat, la incomprensió, els nervis i crícs, l'egoisme, la comunicació, etc. Això val tant a dins com a fora de casa. Podrien manifestar-se aquí íntimament amb pseudònims.

Carles Soler i Soler

☆☆☆

A mossèn Tomas Vergés

Estimat germà en Crist:

Vaig llegir la seva carta publicada a CC en el número 226. Si a vostè el va sorprendre l'article del senyor Munné, a mi m'ha sorprès tant o més les seves opinions i el seu testimoniatge, potser pel fet de ser prevener.

El panorama actual pastoralment no és optimista, diu vostè. Bé això ho veiem, per desgràcia, tant en la pastoral com en la política i en la vida de cada dia. Jo li diré que en fer la compra de cada dia per poder atipar una família nombrosa, l'estira i arronsa que haig de fer és un calvari. D'això encara dono gràcies a Déu perquè encara hi ha entre nosaltres el cap de casa amb treball.

(Ve de la pàgina 3)

roman: "Si jo vull que ell resti, ¿a tu què t'importa?", el romandre de l'amor en el món és cosa que només interessa al Senyor. En el primer capítol dels Fets dels Apòstols, Pere i Joan van sempre junts.

Es veu la importància que s'hi amaga? I veiem units Maria, l'Església íntimament santa, perfecta i Pere, el primer representant de la unitat visible de l'Església. En l'Evangeli ells no han tingut cap contacte, però ara són configurats l'un a l'altre, absolutament no com si fossin dues Esglésies, una invisible i una visible (com entenen alguns heretges), sinó de manera que els dos constitueixen els dos principis fonamentals de la unitat de l'Església, en tant que "esposa" de Crist. Perquè aquesta sigui el seu "Cos místic", el mateix Senyor en té cura amb la seva Eucaristia.

La devoció mariana dels Papes, pròpia de l'edat moderna és sens

Jo trobo normal que l'Església canviï; és més, crec que va massa lenta i en segons quines coses es mostra bastant reservada a donar opinions sinceres. Això ho dic per experiència personal.

Els malalts que es moren sense sacraments serà per voluntat pròpia del malalt, perquè darrerament s'han ordenat diaques que arriben on la presència del capellà no és possible. Quant als morts, crec que no són enterrats vergonyament. No es preocupi, amic meu, a ells tant els fa on hagin deixat el vestit, ja que no el necessiten. Els vius sí que em preocupen. Totalment d'acord amb vostè quan diu que sobren reunions i manquen models exemplars per atreure els joves; però crec que no du enllot queixar-se. Cal que actuem, i aviat.

M'agradaria conèixer-lo personalment, perquè una conversa serena podria ser aclaridora, tant per a vostè com per a mi; cada u dins l'opinió d'allò que hem fet en aquesta vida.

Res més. Cordialment.

Ma. Neus Padró

☆☆☆

En una parròquia de Terrassa

Amb dolor profund signem aquesta carta. El passat 30 de desembre vam enterrar la mare. Pertanyia a la parròquia del Sant Esperit de Terrassa. Entre els fills de la finada hi ha un sacerdot i dues monges, i els restants membres de la família, pertanyen, o han pertangut a institucions parroquials.

Vam demanar que el fill sacerdot celebrés l'enterrament amb missa "corpore insepulto", tal com les normes litúrgiques permeten i aconsellen. Diu el Ritual d'Exèquies: "Normalment s'utilitzarà el primer tipus... (n.º 29). "El primer tipus preveu la celebració de la missa exequial a l'església... (n.º 32). I es refereix a la missa en la mateixa cerimònia de l'enterrament.

Aquesta petició ens fou negada. ¿Raó?: "Les parròquies de Terrassa han acordat que els enterraments se celebrin sense missa "corpore insepulto". Un dia a la setmana se celebra una missa per a tots els difunts. "Aquesta norma s'aplica d'una manera absoluta i no admet excepcions". Això se'ns digué.

El que demanàvem està d'acord amb el Ritual d'Exèquies, amb les determinacions del Dret Canònic i amb la pràctica tradicional postconciliar, que encara es guarda a la major part de parròquies del nostre

dubte una felicitat presa de consciència d'aquesta inseparable comunió. No es cregui que aquesta sigui una simple devoció privada: ho és certament, també, però al mateix temps és l'expressió d'una comunió íntima, dogmàtica. I entre les directrius de Maria als seus fills i les directrius del Papa a l'Església no hi ha la més petita discrepància.

Tot això pot sonar estrany i dur a orelles "ecumèniques"; penso que és tot el contrari, bella música per orelles catòliques. I potser també cristians no catòlics poden sentir una mica l'exactitud d'aquesta harmonia si reflexionen més profundament sobre la necessitat que l'Església de Crist sigui una i, siguin quins siguin els camins, que això pugui esdevenir possible.

Hans Urs
von Balthasar

bisbat. La norma que se'ns aplicà, ni és tradicional, ni és plenament canònica, sinó que és un criteri particular dels agents de la pastoral de Terrassa. I aquesta norma, aplicada amb una interpretació rigorista, sense tenir en compte casos ni situacions, la considerem, almenys, abusiva.

Creiem que no hi ha raó per impedir que un fill dediqui a la seva mare el millor del seu sacerdoti, en el moment del comiat definitiu aquí a la terra, com és oferir-li el sacrifici sacerdotal i eucarístic.

Se'ns dirà que ja som invitats a participar en la missa per a tots els difunts de la setmana. Ho acceptem. Però desitjàvem viure l'enterrament de la mare en manifestació cristiana i fraternal, tal com la família esperava i la Litúrgia permet. No se'ns concedí.

Se'ns dirà que la nova norma s'ha imposat per a evitar enterraments on el caràcter cristià quedi desdibuixat per l'acte social. No és aquest el nostre cas. Nosaltres volíem acollir-nos a la casa de Déu per a celebrar, familiars i amics, l'Eucaristia, que és el millor sufragi pels difunts. Però els administradors del temple no ens ho permeten.

Se'ns dirà que no hi ha prou sacerdots per a oficiar missa "corpore insepulto" a cada defunció. Aquesta raó no val pel nostre cas.

Hi ha moltes coses més a dir, però com que no volem qualificar, deixem que ho facin els mateixos responsables de la pastoral. I els fem les següents preguntes:

Aquesta norma pastoral, ¿està d'acord i satisfà l'íntima petició i sentir general dels creients de Terrassa? ¿Està d'acord amb el sentit comú, una norma que s'imposa sense flexibilitat, amb un rigorisme total i que produeix dolor als creients i cap bé als que no ho són? ¿Ha estat —en el nostre cas— una norma que ha respectat la justícia i la caritat, quan ha impedit que molts sacerdots assistents a l'acte no poguessin concelebrar? ¿Ha respectat el dret dels fidels a facilitar-los el compliment del deure cívic i cristià del condol, quan amb una vegada ho haurien pogut fer i han hagut de repetir viatges, desplaçaments, etc.? ¿Està d'acord amb la llei positiva del quart manament i amb la llei natural que imposa (i no impedeix), als fills el deure d'oferir als pares el millor testimoni de la seva pietat filial? ¿S'acomoda a la comprensió i a la flexibilitat pastoral que propugna 1 Cor. 13? ¿Té en compte l'esperit i la lletra del Ritual d'Exèquies i del Dret Canònic?

No apellem a la llei de "l'ull per ull i dent per dent", sinó a la llei evangèlica i demanem, que el dia que s'hagin de presentar davant de Déu trobin un tracte més comprensiu que el que ens han donat a nosaltres. Atentament.

Tomàs Vergés, prev.
Gaston Vergés
Montserrat Vergés
Concepció Llorach
Sor Emília-Maria Vergés o.c.d.
Sor Ma. Roser Vergés o.s.j.
Caterina Vergés
Joan Tobella

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses
i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Racó Amics de Catalunya Cristiana

Us felicito per la constitució del "Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana".

Es una mesura encertada per l'expansió i consolidació del nostre estimat setmanari que ha assolit un contingut i una presentació digna del catolicisme de casa nostra.

Algú ha senyalat en les seves planes la tasca profitosa que en el seu temps feren també els "Amics d'El Matí", el diari que teníem els anys trenta. També en els mateixos anys uns "Capellans Amics dels Joves" jugaren un paper decisiu en el progrés de la "Federació de Joves Cristians de Catalunya".

Perquè, ara, no constituïm també els "CAPELLANS AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"? Perquè és ben cert que avui, miri's com es miri, el capellà encara és l'animador directe de les nostres comunitats de creients, la persona consagrada de la qual només en poden sortir paraules de seny i de mesura, i per tant, amic de tots els mitjans que poden ajudar les tasques apostòliques.

Si els sacerdots marxen junts amb "Catalunya Cristiana", assegurarem més aviat l'esdevenidor fruitós del nostre setmanari. Afectíssim servidor.

Martí Pous

Teledeum i Cia

No he vist Teledeum, però coneixent primer el "Cia" i segonament, pel sol títol per si sol, no resulta certament difícil fer-se càrrec del seu contingut. ¿Em permeteu expressar una opinió que és també un record històric i un fet demostrat una mica en cada època?

Recordeu, per favor, allò de "panem et circenses". Quan els "circenses" són tan banals que no aconseguen despistar les atencions del "panem" o bé quan el "panem" és tan poc banal que no hi ha "circenses" a ultrança perquè el "panem" no s'inventa i els "circenses" sí. I quan s'han esgotat tots els ressorts circencs, inclosos —que ja és molt dir—, el futbol en les seves alternatives tipificacions obsessives i al genocidi tòxic en les seves alternatives tipificacions de principis actius, és quan això s'esdevé com a taula de salvació en els

ressorts circencs de la fase ultra, l'exclusiu protagonista de la qual és i han estat sempre les religions (totes), en les seves alternatives tipificacions de persecució.

Romans, llatins, estil... L'home del carrer, com jo, s'ha dit íntimament: "Bé, en alguna cosa s'ha d'entretenir el personal". És clar que... en dir "en tot moment" em refereixo a temps banals, no a temps nous com la imaginació al poder i en els quals la gent senzilla com jo es diu per a si mateix: Caram! Això és la imaginació? Qui ho diria? No ho sembla pas!

Garda Zamboni

N. de R. Es publicaran, preferentment, les cartes escrites a màquina a doble espai i d'una extensió, màxim, d'un foli. La Redacció no es compromet a retornar les cartes no publicades ni a contestar-les particularment.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301.08 87

DICCIONARIO BIBLICO MANUAL

H. Obermayer, G. Zieler,
K. Speidel, K. Vogt

És el primer diccionari bíblic manual publicat en castellà. Un company inseparable i una ajuda eficaç per tot lector de la Bíblia. Rigorosament científic en les seves afirmacions, és un instrument immillorable per tota catequesi bíblica sèria, meditacions, homilies...

DICCIONARIO BIBLICO MANUAL

heinz obermayer gerhard zieler
kurt speidel klaus vogt

Característiques: Temàtic, onomàstic i geogràfic.
1.926 veus, 55 gravats, 33 fotografies, 368 pàgines
(paper semi-bíblia). Tamany 12 x 18 cms.
Preu: 300 ptes.

Editorial Claret

Catalunya

Deu mil aturats tindran treball gràcies a la Generalitat

"Catalunya és l'únic lloc de tot d'Estat espanyol en el qual s'han assegut en una mateixa taula, per tractar el problema de l'atur, el govern autònom, INEM i els sindicats de CC.OO. i UGT. "Puc assegurar-los que la comissió que hem constituït per a la selecció del personal que integrarà els diferents plans d'ocupació, promoguts pel Departament de Treball de la Generalitat, constitueix un exemple institucional per avançar en el problema de la lluita contra la desocupació", manifestà en una conferència de premsa, el conseller de Treball de la Generalitat, Joan Rigol, en anunciar la posada en marxa dels diferents plans d'ocupació derivats de la dotació pressupostària de cinc mil milions de pessetes, aprovada pel Parlament de Catalunya, i que assolirà a un col·lectiu pròxim a les deu mil persones que es troben en atur i sense subsidi.

El senyor Rigol era acompanyat pels alts càrrecs del seu departament, així com pels representants de l'INEM, CC.OO i UGT.

☆☆☆

Es reconstruirà un poble abandonat, per tenir cura de malalts i vells

Un grup de persones de Barcelona, vinculades a l'Associació per a la Promoció de la Cultura i de les Relacions Humanes "Club 365", al front de la qual es troba Francesc de Paula Medià del Pulgar, ha comprat el poble tarragoní de Selma, actualment deshabitat, destruït i abandonat, per restaurar-lo i destinar-lo a zona residencial, d'acolliment i assistencial de la tercera edat.

El poble de Selma està ubicat, en el terme municipal d'Aiguamúrcia, a la comarca de l'Alt Camp, i fou escollit per a aquesta obra —que un cop realitzada superarà els trenta milions de pessetes— per les seves condicions climàtiques i perquè reuneix qualitats històriques importants.

L'objectiu de l'associació, serà reconstruir el poble pas a pas. "La idea —es crear vida, protegir l'ancianitat i recopilar el patrimoni cultural i català." L'associació pretén reconstruir el poble de Selma i dedicar-ne una part, per a tenir cura gratuïtament, per torns, de vells que no tinguin mitjans econòmics. Aquest tractament es realitzarà a través de mitjans naturals i amb control mèdic.

☆☆☆

L'Estat té personal amb irregularitats de contracte

Uns cinc-cents empleats de l'INEM a Catalunya treballen actualment sense tenir legalitat

zada l'ur relació laboral amb l'organització de l'Estat. Segons un portaveu dels afectats per aquesta situació, hi ha uns cent cinquanta llogats per a treballar-hi cinc dies el contracte dels quals expirarà el dia de cap d'any. D'aleshores ençà han rebut promeses que els asseguraven un contracte nou. Mentrestant, només cobren un vuitanta per cent del salari.

Espanya

TVE ha duplicat l'espai al Govern

Tant la ràdio com la televisió estatal són molt més governamentalitzades actualment, que en els anteriors governs, afirma José Ignacio Wert, sociòleg i conseller de l'Ajuntament madrileny en el llibre "Un año de socialismo", en el qual, 13 dirigents del Partit Democràtic Popular fan un balanç de la gestió socialista.

José Ignacio Wert, ex-conseller de l'Ens Públic RTVE, publica en aquest llibre uns quadres estadístics, la font dels quals la Televisió Espanyola ha multiplicat per dos el temps que en els telediaris apareixen Felipe González i el seu Govern, respecte al temps dedicat a Leopoldo Calvo Sotelo i al seu gabinet.

La mitjana dedicada a la informació del president Calvo Sotelo en els telediaris fou de trenta set minuts, entre els

mesos d'abril i novembre de 1982, la dedicada a Felipe González, des de desembre del 1982 a l'agost de 1983, fou de setanta sis minuts. En aquest minutatge no es va computar l'aparició de Felipe González en "informatius especials" o en programes no diaris, ni el dedicat pel programa "Espanoles", que obrí Alfonso Guerra i tancà Felipe González.

La mateixa tònica ha seguit el temps d'informació, dedicat al Govern, des de l'accés dels socialistes al poder. La mitjana de temps dedicat, des d'abril a novembre del 1982, a l'últim govern centrista, fou de cent vuitanta vuit minuts, mentre que el dedicat al Govern socialista, des de desembre de 1982 fins a l'agost del 1983, fou de 408 minuts.

☆☆☆

Crítiques al projecte de llei de Sanitat

Els consellers de Sanitat de les 17 comunitats autòniques, exposaren al ministre Ernest Lluch, les seves crítiques a l'esborrany de Llei General de Sanitat, presentat fa unes setmanes. Per a bascs, catalans, gallecs i la representació de Balears, la llei és poc autònoma, per considerar que no respecta l'abast dels estatuts. A més, consideren que és excessivament reglamentista.

Per al conseller basc, Jesús Aguirre, les discrepàncies tenen una arrel fonamentalment

política. En medis autonòmics no es descarta que el desacord sanitari pugui convertir-se en argument de les campanyes electorals de Catalunya i País Basc.

☆☆☆

L'Alcalde de Saragossa s'oposa a una investigació

L'alcalde de Saragossa, Ramón Sainz de Varanda, ha enviat una carta al president del

Partit Socialista Obrer Espanyol a Aragó, en la qual expressa la seva oposició que una comissió d'aquest partit investigui a l'Ajuntament, sobre la gestió realitzada pels socialistes en la Corporació sobre les anomenades "zones d'ombra", en contractes de personal.

L'Alcalde entén que aquesta petició, va en contra de l'autonomia municipal i afirma que l'Ajuntament posseeix ja suficients mecanismes de control pel seu funcionament.

Sembla, que els grups municipals popular i regionalista, sol·licitaren la celebració d'un ple extraordinari per analitzar les contractacions i la situació de la Societat Municipal de la Vivenda, i és possible que demanin una auditoria i la creació d'una comissió d'investigació.

ARA MATEIX...

Un progressisme anacrònic...?

S'han complert vint-i-cinc anys del sorprenent anunci per Joan XXIII de la celebració d'un concili: el Vaticà II, que el seu carismàtic impulsor no veuria acabat... I, en un altre camp, el nostre país ja porta set anys de vida democràtica. Aquests dos fets que són ara una realitat consumada que no susciten cap emoció especial —el Concili ja fa anys que s'acabà i la democràcia es dona per força consolidada— constitueixen, fa un parell de dècades, l'horitzó de futur d'unes generacions. Hi tenien posada la il·lusió, tendien sense adonar-se'n, a fer-ne una esperança messiànica. En tot cas, no perdien gaire temps a pensar en el que vindria després... Això donava concreció i, per tant, eficàcia a l'acció. De moment, se sabia bé cap on calia anar. També creava una gran cohesió —si bé equívoca— entre persones i grups diversos, dins l'ampli sector dels qui compartien els ideals de la renovació eclesial i del canvi polític.

Ara el panorama és diferent. A vegades es fan crítiques als joves d'avui que pequen d'injustes: tant se'ls en dona de tot, no tenen objectius precisos, no es comprometen ni en moviments eclesials ni en col·lectius cívics. Algú cau en la temptació de fer comparances irreals: aleshores ens reunim, clandestinament i tot, es creaven publicacions, la gent col·laborava, s'esforçava... Com si fos de generositat i de capacitat d'esforç que estiguessin mancats els joves i no, com és la realitat, d'objectius concrets. Com nosaltres mateixos, que vam aturar la nostra creativitat en dues fites que la història ja ha ultrapassat. Per això els programes dels equips directius diocesans, les assemblees de preveres i laics, que van sovintejar fa tres o quatre anys, els moviments apostòlics... parlen un llenguatge i volen satisfer unes aspiracions que daten de vint anys enrera... Correm el perill de caure en una contradicció còmica: la de professar un progressisme anacrònic...

En la tasca no gens fàcil de proposar metes capaces de generar il·lusió i comunió d'esforços, hem de ser capaços de mirar la realitat de bell nou, tal com és a la banda d'ençà d'aquelles dues fites. Hi ha coses que en passar del desig a la realitat han obert noves perspectives. Dos exemples.

Ara es fa evident que el diàleg Església-món ha estat, sovint, en la teologia i, com a conseqüència, en alguns aspectes de la catequesi, diàleg amb el món de la cultura, amb les ideologies modernes. Era necessari. Ara bé, atès que creix el divorci entre grans sectors de la societat i la cultura dominant —en moltes manifestacions de l'art, del pensament, de la política, del sindicalisme...— aquell diàleg resulta insuficient, si no afegeix noves dificultats... ¿Seria raonable, com a vegades, de fet, s'intenta, fer passar l'anunci de la fer per la prèvia conversió a unes formes culturals amb les quals molts no s'identifiquen? ¿Seria intel·ligent i just titllar d'integristes aquestes persones?

Una altra qüestió sobre la qual es fa necessària una reflexió nova, actual, és la del compromís temporal. Des d'una situació pre-democràtica, tendíem a veure en la participació del cristià en la política la realització d'aquell compromís, la seva aportació al bé comú dels homes. Ara, mantenint la vigència del deure d'aquesta aportació, comprovem les limitacions i l'ambigüitat de l'instrumental polític... Amb raó observa Olegario González de Cardedal ("Ya", 29-1-84): "Al costat de la política existeixen la cultura, la moral, la religió, la ciència com ordres substantius i mai no deduíbles, reduïbles o silenciats des del poder". I denuncia la tendència estatal "al silenciament o privatització de les institucions i grups privats intermedis que creen projectes en llibertat i els ofereixen als ciutadans".

J. Carrera Planas

Món

La "Coordinadora Democràtica Nicaragüenca" denuncia el govern sandinista

Sindicats i partits polítics democràtics, liberal, socialdemocràta i democràta-cristians, han denunciat la situació política i social de Nicaragua, així com les imposicions ideològiques que no resolen sinó que, agreuen els problemes del país. Consideren necessari que es restaurin els drets bàsics dels treballadors i que cessin les flagel·lacions, represàlies, amenaces, persecució i presó contra dirigents i militants de sindicats independents. S'ha de garantir el dret de negociació col·lectiva voluntària, el dret a la vaga, la lliure sindicació, etc...

A nivell polític volen que s'estableixi un veritable estat de dret, que contempli la separació i independència dels tres poders institucionals: executiu, legislatiu i judicial. A més, han d'anul·lar-se aquells decrets que restringeixen entre d'altres, els drets de lliure associació i circulació, llibertat d'organització i movilització polítiques, habeas corpus, i respecte total als drets humans.

Missatge de Joan Pau II en la "Diada Mundial de la Pau" (i III)

"Els obstacles per a la pau són amenaçadors"

"La pau és multiforme: pau entre les nacions, pau en la societat, entre els ciutadans, pau en les comunitats religioses, a l'interior de les empreses, als barris, als pobles i, particularment, al si de les famílies."

Això ho diu Joan Pau II en l'últim apartat del seu missatge en la "Diada Mundial de la Pau", que hem publicat íntegrament, acabant amb el present número.

Ja que és necessari assolir un cor nou i promoure una nova mentalitat de pau, cada home i cada dona, no importa el seu lloc en la societat, pot i ha d'assumir realment la seva part de responsabilitat en la construcció d'una pau veritable en l'ambient on viu: família, escola, empresa, ciutat. En les seves preocupacions, les seves converses i la seva acció ha de tenir interès per tots els seus germans i germanes que formen part de la mateixa família humana, encara que visquin a les antípodes.

5. Crida als responsables de la política i de l'opinió pública

Però, evidentment, la responsabilitat comporta graus. El dels caps d'Estat, el dels dirigents polítics és capital per l'establiment i el desenvolupament de relacions pacífiques entre els diferents components de la nació i entre els pobles. Més que els altres, ells han d'estar convençuts que la guerra és irracional en si mateixa i que el principi ètic de la solució pacífica dels conflictes és l'únic camí digne de l'home. És necessari certament prendre en consideració la presència massiva de la violència en la història humana. És el sentit del que és real posat al servei de la preocupació fonamental de la justícia el que imposa el manteniment del principi de la legítima defensa en una història així. Però els riscos espantosos de les armes de destrucció massiva han de conduir a l'elaboració de processos de cooperació i de desarmament que facin la guerra pràcticament inconcebible. Amb més raó, la consciència dels responsables polítics els ha d'impedir deixar-se arrossegar a aventures perilloses en les quals la passió s'imposa sobre la justícia, sacrificar inútilment en elles la vida dels seus ciutadans, provocar conflictes en casa aliena, prendre pretext de la precarietat de la pau en una regió per estendre la pròpia hegemonia a nous territoris. Aquests dirigents han de sospesar tot això en la seva ànima i en la seva consciència i proscriure el maquiavelisme; d'això haurien de donar-ne compte als seus pobles i a Déu.

Però, repeteixo que la pau és un deure de tots. Les organitzacions internacionals també tenen un gran paper a jugar per

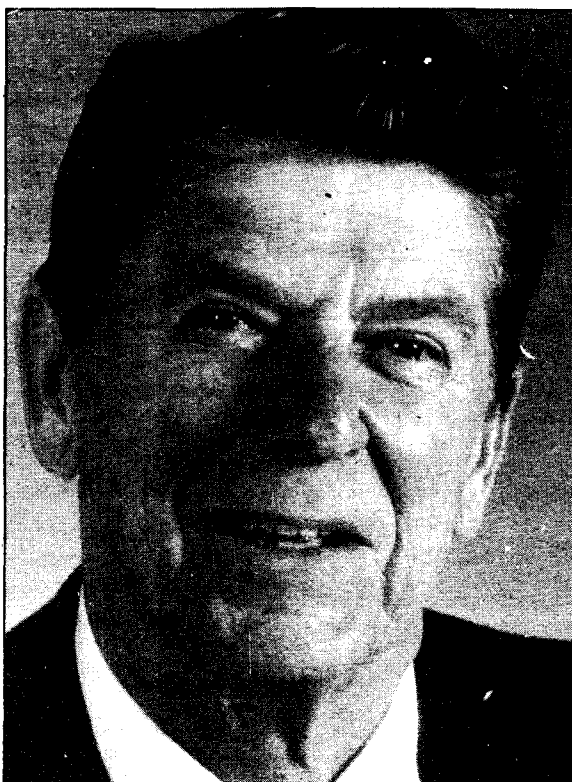
fer que prevalguin solucions universals més enllà dels punts de vista particulars. I la meua crida s'adreça especialment a tots els que exerceixen, mitjançant els mitjans de comunicació una influència sobre la opinió pública, a tots els que es dediquen a l'educació de joves i d'adults; ells tenen encomanada la formació de l'esperit de pau. ¿No podem comptar en la societat especialment amb els joves? Davant el futur amenaçador que entreveuen, aspiren, sens dubte, més que ningú, a la pau, i molts d'ells estan disposats a dedicar-li la seva generositat i les seves energies; que donin proves de creativitat al seu servei, sense apartar-se de la lucidesa i de la valentia, per sospesar tots els aspectes de les solucions a llarg termini. En definitiva, tots, homes i dones, han de col·laborar per la pau, segons la seva sensibilitat i funcions pròpies. També les dones, tan vinculades al misteri de la vida, i amb la seva convicció que el veritable amor és l'única força que pot fer un món habitable per a tots.

6. Crida als cristians

Cristians, deixebles de Jesús, enmig de les tensions del nostre temps, hem de recordar que no hi ha felicitat sinó pels "artífexs de la pau" (Cfr. Mt 5,9).

L'Església viu l'Any Sant de la Redempció. És invitada a abandonar-se al Salvador, que diu als homes en el moment de realitzar el suprem acte d'amor: "Us dono la meua pau" (Cfr. Jo 14,27). En ella, cadascú ha de compartir amb tots els seus germans l'anunci de la salvació i la força de l'esperança.

El Sínode dels Bisbes sobre la reconciliació ha recordat recentment les primeres paraules de Crist: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli" (Mc 1,15). El missatge dels pares sinodals ens mostra per quin camí hem d'avançar per ser veritables artífexs de pau: "La Paraula de Déu ens urgeix el penediment. Canvia de cor, i deixa't reconciliar amb el Pare". El disseny del Pare sobre la nostra societat és que visquem com una família en justícia i veritat, en llibertat i amor" (Cfr. "L'Oss. Rom.", 28 d'octubre del 1983). Aquesta família no està unida en una pau profunda si no és a condició que escoltem la crida de tornar al

"Els caps d'Estat cal que es convincin que els riscs de les armes de destrucció massiva cal substituir-los per un procés de desarmament que faci inconcebible la guerra".

Pare i a reconciliar-nos amb el mateix Déu.

Respondre a aquesta crida, cooperar amb el pla de Déu, és deixar que el Senyor ens converteixi. No comptem solament amb les nostres pròpies forces ni solament amb la nostra voluntat que tantes vegades ens falla. Que la nostra vida es deixi transformar, perquè "tôt ve de Déu, que per Crist ens ha reconciliat amb ell mateix i que ens ha confiat el ministeri de la reconciliació" (2 Cor, 5,18).

Descobrim novament la força de l'oració: resar és conformar-nos amb aquell a qui invoquem, a qui trobem i que ens dona la vida. Fer l'experiència de l'oració és acollir la gràcia que ens canvia. L'Esperit, juntament amb el nostre esperit, ens compromet a conformar la nostra vida segons la Paraula de Déu. Preguar és entrar en l'acció de Déu en la història; ell que és el seu protagonista sobirà, ha volgut fer dels homes els seus col·laboradors.

Pau ens diu de Crist: "Ell és la nostra pau. Ell que féu dels dos pobles un, enderrocant el mur de la separació, l'enemistat" (Ef. 2,14). Sabem quina força misteriosa ens transforma en el sacrament de la reconciliació. Aquest do ens omple totalment. Per tant, si som lleials, no ens podem resignar a les divisions i enfrontaments que ens oposen, uns a altres, ja que compartim la mateixa fe; no podem acceptar sense reaccionar que es perllonguin els conflictes que trenquen la unitat de la humanitat cridada a ser un sol cos. Si celebrem el perdó, ¿podem combatre'ns incessantment?

¿Podem ser adversaris, invocant el mateix Déu vivent? Si la llei de l'amor de Crist és la nostra llei, ¿podem restar sense parlar i sense actuar quan un món ferit espera que anem al davant dels que construeixen la pau?

Humils i conscients de la nostra debilitat, acostem-nos a la taula eucarística, en la qual Aquell que dona la seva vida per la multitud dels seus germans ens dona un cor nou i on Ell posa en nosaltres un nou esperit (Cfr Ez 36,26). Des del més profund de la nostra pobresa i de la nostra confusió, donem gràcies per Ell, perquè ens uneix amb la seva presència i amb el do de si mateix; Ell, "que ha vingut a anunciar la pau als de lluny, i la pau als de prop" (Ef 2,17). I si se'ns concedeix acollir-lo, és el nostre deure ser testimonis seus, a través del nostre treball frater, en totes les empreses de pau.

Conclusió

La pau és multiforme: pau entre les nacions, pau en la societat, pau entre els ciutadans, pau entre les comunitats religioses, pau en l'interior de les empreses, en els barris, en els pobles i, particularment, en el si de les famílies. Adreçant-me als catòlics, i també als altres germans cristians i als homes de bona voluntat, he denunciat un cert nombre d'obstacles per a la pau. Són greus i comporten serioses amenaces. Però, ja que depenen de l'esperit, de la voluntat, del "cor" humà, els homes poden superar-les amb l'ajuda de Déu. Han de resistir la caiguda en el fatalisme o el desànim. Ja es descobreixen signes positius a

través de les ombres. La humanitat es fa conscient de la indispensable solidaritat que uneix els pobles i les nacions per a la solució de la major part dels grans problemes: ocupació, utilització dels recursos terrestres i còsmics, promoció dels països menys rics, seguretat. La reducció d'armaments, controlada i generalitzada, per molts és considerada com una necessitat vital. Es multipliquen les instàncies per posar-ho tot en joc, a fi que la guerra desaparegui de l'horitzó de la humanitat. Es multipliquen també les crides al diàleg, a la cooperació i a la reconciliació, i moltes iniciatives surten a la llum. El Papa vol animar-les.

"Benaventurats els pacíficadors". Que la lucidesa i la generositat es trobin sempre en aquesta empresa. Que cada vegada la pau sigui més veritable i arrel en el cor de l'home. Que sigui escoltat el crit dels homes martiritzats que esperen la pau. Que cadascú es comprometi amb tota la força d'un cor renovat i frater en la construcció de la pau arreu del món.

Vaticà, 8 de desembre
del 1983
JOANNES PAULUS P.P. II

LLIBRERIA SANT MIQUEL

Catequesi, revistes,
estampes, goigs, rosaris,
cromos, escapularis,
medalles, etc.
Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

Missatge papal en ocasió del XXX aniversari de la RAI

"De certes imatges, en conservo un record inesborrable"

La RAI (Ràdio Televisió Italiana), celebra per aquestes dates el trentè aniversari de la seva inauguració. Amb aquest motiu, en la tarda del 4 de gener es va transmetre un missatge gravat pel Sant Pare, el text del qual és el següent:

"Sento l'alegria de prendre la paraula amb motiu de les celebracions organitzades per la RAI-TV per al trentè aniversari del començament oficial de les transmissions televisives a Itàlia. Com no reconèixer l'important servei social prestat per l'ens televisiu italià, mitjançant la multiplicitat i varietat de programes, el nivell tècnic del qual, perfeccionat a poc a poc, és reconegut unànimament fins i tot, per les televisions dels altres països?.

En aquest moment m'urgeix subratllar de forma particular l'espai que la Televisió italiana ha donat a la informació religiosa, permetent a un públic molt nombrós, fins i tot de molts altres països del món, participar en esdeveniments eclesials de gran importància, com, per exemple, l'esdeveniment històric del Concili Vaticà II, els ritus de l'Any Sant del 1975 i els de l'any en curs,

ministeri apostòlic del Papa en els seus viatges pastorals, les vicissituds doloroses inherents a la mort d'un Suprem Pontífex i aquelles altres joïoses que acompanyen l'elecció del seu Successor.

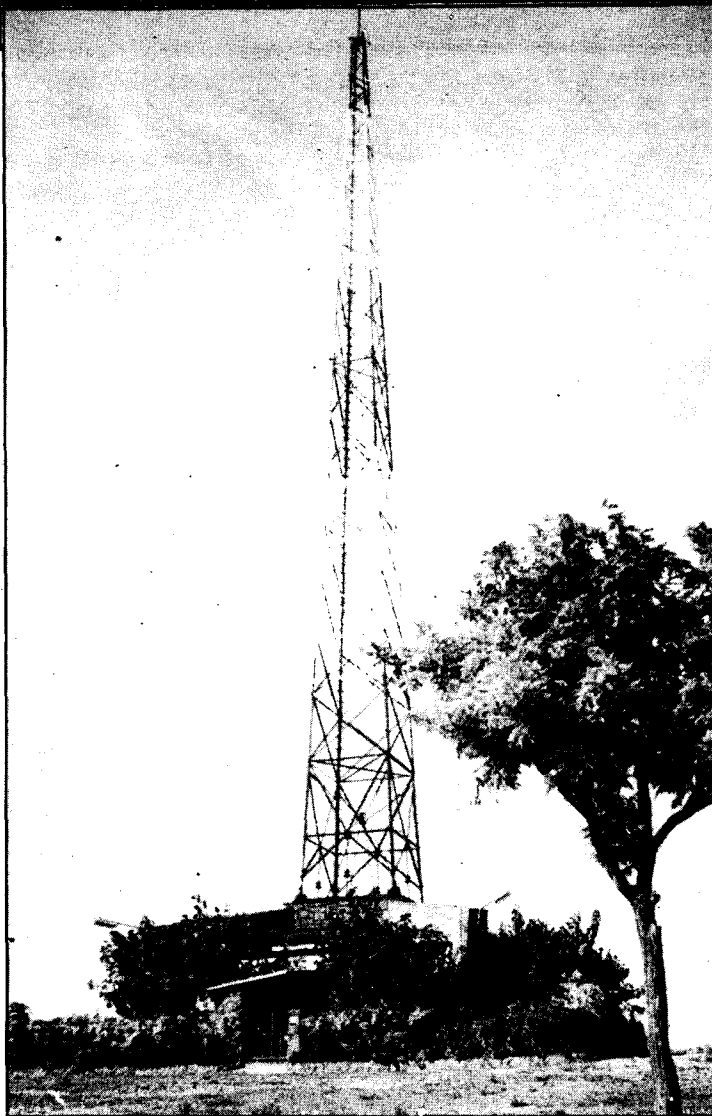
De certs moments o d'algunes imatges, jo mateix en conservo un record inesborrable.

En manifestar estima i gratitud per tot allò valuós que s'ha realitzat en aquest període, m'es grat expressar l'auspici que tots els qui treballen a la televisió i, sobretot els responsables dels programes, sentin cada vegada de forma més viva la responsabilitat moral que el seu treball els imposa, i procurin, en inspirar constantment l'acció pròpia en criteris de veritable competència, respectar els requisits fonamentals de tota comunicació, és a dir, l'objectivitat, l'honestedat, la sinceritat.

Que, particularment, sàpi-guen salvaguardar sempre —en els continguts i en les imatges— les exigències dels principis de la moral personal, familiar, social, que han constituït la glòria tradicional de la Nació italiana: no oblidant que la televisió penetra a totes les llars i té com a espectadors més assidus, els joves i els nens. D'aquesta forma tindran l'alegria de prestar un servei decisiu a la persona humana, respectant la seva dignitat i contribuint a la seva maduresa en tots els camps.

I donat que el sentiment religiós se situa entre els valors essencials constitutius de l'home, espero que la programació televisiva, no cedeixi a la temptació de l'agnosticisme o, justament, del rebuig de la visió religiosa de l'home, sinó que sàpiga, en canvi, afrontar els problemes de fons de l'existència, deixar la porta oberta a una solució d'aquests problemes a la llum de la sana raó i de la fe.

Amb aquests sentiments, a tots els qui consumeixin les seves energies en els diversos sectors d'aquest modern mitjà de comunicació, desitjo de tot cor: ¡Bon treball!"

Vaticà dia a dia

El govern polonès dóna suport al Papa sobre la Pau

El govern polonès es mostra "molt content", per les declaracions del primat de Polònia, monsenyor Glomp que transmet els desigs de Joan Pau II. "Pensem —va dir un portaveu de l'esmentat govern— que les opinions del Papa, a les quals s'hauria de prestar una major atenció, pòden jugar un paper moral i polític essencial per allunyar el món del perillós camí en el qual es troba".

Pel que fa a les relacions de Polònia amb la Santa Seu, Glomp va dir que es desenvolupen "favorablement", però que poden millorar, arribant a les plenes relacions diplomàtiques.

☆☆☆

Pròxim document sobre el sofriment

Un document de Joan Pau II sobre el sofriment humà, podria estar a punt d'ésser publicat, segons mitjans periodístics eclesials italians. Es tractaria d'una reflexió del Sant Pare després de l'atemptat que estigué a punt de prendre-li la vida i

sobre el servei de l'Església als que sofreixen en el món.

El text llatí estaria sent traduït ja a diversos idiomes.

☆☆☆

Història de la Setmana de la Unitat

Una de les primeres iniciatives d'oració per la unitat fou l'obra realitzada el 1908 pel pare Paul Wattson, sacerdot anglicà que després es féu catòlic romà. Fundador de la Societat de "L'atonement", posà en marxa un octavari d'oracions per la unitat de les esglésies, que començant el 18 de gener, festa de la càtedra de Sant Pere, acabava amb la festa de sant Pau, el 25 de gener.

Durant moltes desenes d'anys, aquest octavari, iniciat per Wattson, posava l'accent en la unió amb la seu de Roma i així ho celebraren, en diferents parts del món, els catòlics.

☆☆☆

El Papa abraça el nen vuit mesos segrestat

Rocco Lupini, el nen de deu anys que passà vuit mesos segrestat, a les muntanyes de

Calabria i fou posat en llibertat el propassat 1 de gener, assistí a l'audiència general del Papa el dimecres, 18 de gener, que el prengué en els seus braços amb gran tendresa i estigué una bona estona amb ell i els seus pares.

El nen està pàl·lid i camina amb dificultat després de la dura presó a que fou sotmès pels bandolers.

En acabar l'audiència, els pares del nen, agraïren a Joan Pau II, les dues intervencions que féu en les seves allocucions dominicals durant el segrest, demanant l'alliberació.

☆☆☆

Mig milió d'espanyols, pelegrins a Roma

Des del 25 de març del propassat any, en que començà el jubileu de l'Any Sant, fins a finals del 1983 han pelegrinat a Roma uns 300.000 espanyols i s'espera que pel que queda d'any jubilar, fins el 15 d'abril es dupliqui aquesta xifra.

Els pelegrinatges programats encara per realitzar són: religiosos, el 2 de febrer; sacerdots, el 23 de febrer; obrers, el 18 de març; jubileu de la família, el 25 de març; militars, el 8 d'abril; la joventut, el 15 d'abril. Es calcula una notable repre-

sentació espanyola en els pelegrinatges de sacerdots i de joves.

☆☆☆

Joan Pau II: La violència es a causa de "l'anti-cultura"

Joan Pau II ha declarat que l'home està "més que mai amenaçat per l'anti-cultura". El Papa s'ha adreçat als membres del Consell Pontifical per a la Cultura als quals rebé en audiència amb el seu president, el cardenal francès Gabriel Garrone, i el president del Comitè executiu, l'arquebisbe francès Paul Poupard.

En el seu discurs, el Papa ha afirmat que "l'anti-cultura es mostra entre altres fets, en la violència creixent, els enfrontaments assassins, l'explotació dels instints i dels interessos egoistes". "Treballant pel progrés de la cultura —subratlla— l'església procura sense des-cans fer que el seny col·lectiu prevalgui sobre els interessos que divideixen".

"Cal permetre a les nostres generacions construir una cultura de Pau. Que els nostres contemporanis puguin retrobar, continuà Joan Pau II, el gust i

l'estima de la cultura, veritable victòria de la raó, de la fraterna comprensió, del sagrat respecte per l'home, que és capaç d'amor, de creativitat, de contemplació, de solidaritat, de transcendència". El Papa ha acabat encoratjant el Consell en la seva tasca "difícil i apassionant".

☆☆☆

Vintè aniversari de la històrica trobada Pau VI-Atenàgoras

Fa vint anys, el 5 d'agost del 1964, se celebrà a Palestina la històrica trobada entre Pau VI i el Patriarca ortodox de Constantinoble, Atenàgoras. El prefecte de la Casa pontifícia, monsenyor Martin, el qual hi fou present, ho recorda així: "El Patriarca es dirigí envers el Papa, l'abraçà, l'agafà de la mà i l'acompanyà a una saleta, on parlaren a soles durant uns minuts. Pau VI, conscient que estava vivint un moment històric en la vida de l'Església, després de mil anys de separació, ens digué després allò que havien parlat: "Hem d'entendre'ns, fer la pau, fer veure al món que som germans". Una etapa decisiva per l'ecumenisme havia començat.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.— Organitza un solemne Triduum per commemorar les aparicions de la Immaculada a Sta. Bernardette. Se celebrarà els dies 9, 10 i 11 de febrer, a la S.E. Catedral Basílica. Començarà a 2/4 de 7 de la tarda amb el rés del Sant Rosari, seguit de la celebració de l'Eucaristia. El dia 11 de febrer, solemnitat de les Aparicions, celebrarà l'Emm. Dr. Narcís Jubany i Arnau, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Aquest mateix dia, acabada l'Eucaristia, es farà la Processó per dins del Temple i Claustre.

II Trobada del Jovent de les Hospitalitats de Catalunya.— Organitza l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya (Departament de la Presidència i Direcció General de la Joventut). Se celebrarà els dies 4 i 5 de febrer, a la Casa d'Exercicis "La Immaculada", c/ Edith Llauredó, s/n, Tiana. Per informació: Hospitalitat de Barcelona, c/ Diputació, 235, Barcelona-9, tel. 317 91 39.

Delegacions Diocesanes de Pastoral Sanitària de Catalunya i Balears.— Organitzen unes Jornades sobre: "El sacrament dels malalts i el món d'avui", els dies 23, 24 i 25 de febrer, destinat especialment al personal de Serveis Religiosos del Centres Sanitaris, Responsables de Comunitats parroquials i Visitadors parroquials de malalts. Lloc: Residència "Mater Salvatoris", TIBIDABO, Barcelona, tel. 212 02 54.

Recés per a Religioses.— Se celebrarà a la Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora, c/ Emancipació, 33, el diumenge, dia 19 de febrer. Començarà a les 10.30 del matí i dirigirà Mn. Francesc Muñoz. Per informació: Tel. 212 69 00.

Trobada Vocacional per a Joves.— "Convivència de Reflexió i Pregària entorn el seguiment de Jesús". Diumenge, dia 12 de febrer. Lloc: c/ Immaculada, 55, Barcelona-17. Hora: 10 del matí. Organitza: Centre d'Acolliment Vocacional, Carmelites Missioneres, tels. 248 30 95 i 379 50 89.

Romeria a Roma i a Assís de l'EJE per Setmana Santa.— Amb motiu de l'Any Sant de la Redempció, l'Equip Juvenil Eclesial comunica a joves universitaris i a alumnes de BUP, la Romeria a Roma i a Assís, del 13 al 20 d'abril. A Assís, la "vivència evangèlica de la pobresa de St. Francesc. A Roma "el compromís de fidelitat a l'Església". Per inscripcions: Centre EJE, abans del mes de març, c/ Muntaner 91, 2on., 2.ª, de dimarts a divendres de 5 a 8 de la tarda. Tel. 253 18 93.

Unió Espiritual de Mares.— Celebrarà la seva Trobada mensual el dia 15 de febrer. Tema: "Actituds per acollir el jovent d'avui". Parlarà Jesús Renau. Lloc: c/ Rosselló, 223. Horari: A 2/4 de 5, Missa; a 2/4 de 6, Conferència.

Trobades de Joves de Montserrat.— L'Equip PI (joves de 15-16 anys), celebrarà la seva Trobada els dies 18-19 de febrer. Tema: "Poble immens, poble que avança". La fe cal viure-la comunitàriament, fent poble, cadascú en l'àmbit que li

correspon, parròquia, comunitat, moviment, etc. Cadascú fent la seva feina, assumint les responsabilitats que a tots ens pertoquen... Lloc: Antic Monestir romànic de Santa Cecília de Montserrat. Per informació: Tels. 835 02 51 i 301 98 37.

XIX Jornades de Qüestions Pastorals.— Se celebraran a Castella, del 6 al 8 de febrer. Tema: "L'Església particular dins el nou Codi". Hi participaran els doctors: Ramon Malla, bisbe de Lleida; Lluís Martínez Sistach, Jesús Carda, Malaquias Zayas, Amadeo de Fuenmayor, Carmelo de Diego, Juan I. Arrieta, Eduard Bajet i Aurelio Fernández. Per informació: Centre Sacerdotal, c/ Rosselló, 192, pral. Tel. 323 39 20. Barcelona-8.

Unió de Religiosos de Catalunya.— Organitza un curset per a Religiosos sobre el tema: "Missió i Societat". Els dies 10, 17 i 24 de febrer, parlarà Víctor Codina, i els dies 2, 9 i 16 de març parlarà Pere Codina. Aquest Curset es farà de 7.30 a 9 del vespre, a la seu de la

U.R.C., c/ Rosselló, 223, 3er. Tel. 218 42 95.

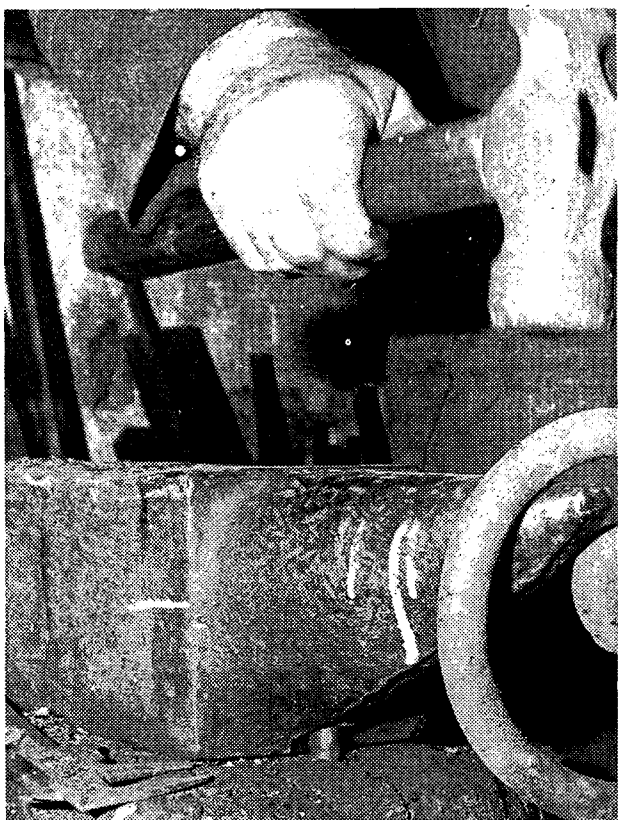
Jornades de Formació i Convivència.— Les organitza l'Adoració Nocturna Femenina, els dies 11 i 12 de febrer, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, de Sarrià c/ Cañaró i Formiguera, 32. Tema: "Aprendre a pregar en l'Església, amb l'Església, com l'Església". Per informació: tel. 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

Trobada d'Oració dels Equips de Ntra. Senyora.— Se celebrarà el proper dia 6 de febrer, a les 9.45 del vespre, a la parròquia de la Sagrada Família (entrada pel carrer Provença, 450, entre Marina i Sardanya. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. És oberta a tothom.

Unió Eucarística reparadora.— Celebra la seva trobada mensual el dimarts 14 de febrer. Presidirà la convivència mossèn Francesc Sala, i s'acabarà amb l'Eucaristia. Hora, a les 5.30 de la tarda. Lloc: Casa de Natzeret, c/ Verge de la Salut, 26. Barcelona-24.

OFICIS ARTESANS DE LA CIUTAT

SERRALLER - PUNTAIRE - CADIRAIRE - EMBOGADOR - MATALASSER - ENQUADERNADOR - ESCENOGRAF - PALMER - GANIVETER - FUSTLER - TAPISSER - VIDRIER DE BUF - FORNER - ESPARDENYER - LLAUNER - TALLADOR DE VIDRE - MODISTA - TAXIDERMISTA - ENVERNISADOR - IMPRESOR - TORNER - CISTELLER - ORGANER - ESCULTOR TALLISTA - BASTER - FIGURAIRE - SABATER - ENREXETADOR - LUTHIER - BOTER.

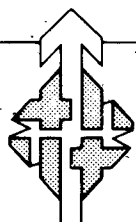

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA MARTA POVO

SALA "CAIXA DE BARCELONA"
Passeig de Gràcia, 2 - BARCELONA

Del 2 de febrer al 15 de març de 1984
Feiners d'11 a 14 i de 17 a 21 h.
Festius de 10 a 14 h.

**CAIXA DE
BARCELONA**

OBRA SOCIAL

A postolado Litúrgico

Conforme a la consigna del seu Fundador el pare Santiago Alberione, les Pías Discípulas del Divino Maestro es proposen posar l'art al servei del culte i de la pietat cristiana devotament i intel·ligentment.

Intenten donar a la matèria una veu per a que parli de Déu als homes.

Per aquesta raó disposen en els seus centres d'Apostolat Litúrgic de:

Calzes
Ornaments
Quadres
Imatges
Discos i cassettes

A postolado Litúrgico

BARCELONA-3, Via Laietana, 46, A. Tel. 318 60 48.
BILBAO-1, Colón de Larreátegui, 17. Tel. 423 13 72.
MADRID-13, Bordadores, 11. Tel. 248 16 26.

"...I es deixa trobar pels qui el busquen"
(Sab. 6,12)

VOLS DONAR SENTIT A LA TEVA VIDA? T'AJUDARIA UNA TROBADA PERSONAL AMB DEU

"...el qui em troba ha trobat la vida" (Prv. 8,45)
EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons el mètode de Sant Ignasi en règim d'internat i silenci
Organitza: LUMEN DIE

Dates: 4-5 de febrer / 31-1 d'abril
Informació: Tel. 219 21 20 - Barcelona

Formatge i mantega
de l'Alt Urgell
**"LLETERIES
LA SEU D'URGELL"**
Tel. 35 00 28

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb
jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Urgell

El pare Àngel Ruiz, superior general dels Escolapis

“Em preocupa com oferir la tremenda força humanitzadora de l'Evangelí”

LA SEU D'URGELL.— Amb motiu de les commemoracions calassànies, els Superiors Majors de l'Orde, amb el seu Superior General, el pare Àngel Ruiz, han estat uns dies a la Seu d'Urgell. L'estreta vinculació de sant Josep de Calassanç amb la diòcesi d'Urgell i la personalitat de l'actual Superior General m'han incitat a fer-li algunes preguntes per als nostres lectors.

—Pare Àngel, en l'època de l'escola gratuïta i obligatòria dels governs laics i enmig d'una societat secularitzada ¿quin sentit té l'Escola Pia?

—Els escolapis no es plantegen la seva raó de ser. L'Escola Pia, fundada per sant Josep de Calassanç, patró de l'Escola Popular cristiana, fa quatre cents anys, manté avui plena vigència. Els plantejaments que es fan van dirigits no a la raó del seu “ser” avui, sinó al “com” educar avui i a “qui” educar. Els Governos dels diversos països estan prestant cada dia major atenció al camp educatiu però no per això els escolapis han problematitzat la seva missió. Aquesta no la consideren com un servei subsidiari. L'Escola Pia presenta els seus centres educatius com a una alternativa a to amb les més pures essències de les societats democràtiques. L'Escola Popular Cristiana encaixa amb tot el dret dintre del pluralisme de serveis a oferir a una societat pluralista.

Allò que en aquest simposi els escolapis s'han qüestionat és precisament “com” oferir una fórmula vàlida significativa, que tingui en compte tots els valors de l'humanisme, inscrivint l'educació evangelització entre els humanismes més complets. Perquè creiem que no hi ha propostes més humanitzadores que les de l'Evangelí. Però la Institució Escolàpia se sentiria més “realitzada” si els seus centres poguessin ser oberts, a tots els alumnes, sense distinció de classes, raça, color. Una escola gratuïta en la qual sommià Calassanç. Una Escola Pia en la que als Escolapis se'ls ofereixin espais propicis per acompanyar gratuïtament els nens en el seu procés d'alliberament.

Cristians a les escoles

—Quina és la seva posició: escola cristiana o cristians a l'escola?

—Els escolapis no ens tanquem en cap de les fórmules. Seguint les petjades del seu fundador, segons les circumstàncies, oferim ambdós serveis. Les nostres escoles s'adjectiven cristianes, però no resistirien una revisió exigent i rigorosa. Per a mi una escola cristiana és aquella en la qual els agents del seu “ser” i del seu “fer” tendeixen seriosament a comportaments i compromisos cristians. I aquesta condició no puc afirmar que es doni en les nostres escoles avui. M'inclino a afirmar que en les nostres escoles hi ha cristians i desitjariem que fossin molts més.

—A Espanya el projecte de la LODE, gairebé definitivament aprovada, compromet el futur de l'escola privada i cristiana?

—Desconec naturalment el text

definitiu de la LODE. M'identifico amb molts valors que ofereix. Si he de donar crèdit a manifestacions fetes pels seus autors, és un intent de reforma de les Congregacions Religioses, impulsat des de fora, a fi que tornin als seus orígens evangèlics. Encara que s'ha afirmat per part dels legisladors que no existeix tendenciositat, l'avantprojecte tracta amb ambigüitat l'exercici dels drets dels ciutadans. Confio que el Govern central demostrï que és intel·ligent i que ofereixi als ciutadans, independentment del partit que ostenta el poder, tal com han resolt el problema les democràcies amb més solera o maduresa. No obstant, no em preocupa la LODE. El que em preocupa és si els educadors que hem fet opció per la persona de Crist, oferim o no amb llibertat, a través del nostre ser i fer, la tremenda força humanitzadora de l'Evangelí. L'Orde escolàpi optarà pels concerts, sacrificant l'ideari a la possibilitat d'oferir una educació integral per a tota persona que truqui a les portes de les seves escoles. Volem ser fidels a la definició d'“Escola Popular Cristiana”.

Caminar vers els pobres

—El qualificatiu de popular em suggereix, pare Àngel, una altra qüestió: l'atenció privilegiada de l'Escola Pia als nens pobres i marginats, precisament la seva característica més singular.

—La trajectòria de l'Escola Pia durant aquests darrers anys ens demostra que vol caminar vers els pobres. Les úniques obres o centres creats aquests anys han estat per a serveis de les classes humils: Podria esmentar obres a Mèxic, Guinea, Senegal, Equador, Argentina, Xile i algunes a Espanya. Un dels grans sofriments dels escolapis és no poder alliberar-nos avui de centres educatius que per la zona on estan ubicats no poden servir les classes humils. Confio que la LODE ens posi en situació de poder dedicar més atenció a aquells sectors més marginats que ningú no ens discutirà. En aquest sentit, la LODE pot ser la Providència de Déu per fer més patent la nostra voluntat d'anar vers els marginats.

—La seva resposta em deixa entre la confusió i la sorpresa. No sé si qualificar-la de profunda i d'original. Passem a un altre camp no menys interessant: Les vocacions. ¿Les tenen? ¿Pot donar-me números exactes? I digui'm també quelcom sobre l'organització pastoral en aquest sentit.

—La nostra Orde ha estat dins la crisi vocacional, sobretot a Euro-

pa, fins fa uns sis anys. Avui assistim a una recuperació de les vocacions. Ha reascut l'esperança, sobretot a Amèrica. L'organigrama de la pastoral vocacional respon al mateix organigrama de l'Orde. Aquesta és estructurada en sectors territorials convencionals. En nacions com Espanya i Itàlia existeix una estructuració que ve a coincidir amb les comunitats autònomes. En el nostre llenguatge convencional a aquestes unitats els diem províncies. Doncs bé, cada província té els seus propis seminaris. En aquests seminaris avui l'Orde acull uns vuitanta novicis i cent vint estudiants de teologia.

—Finalment, pare Àngel, vostè ha retornat a la diòcesi i a la ciutat de la Seu d'Urgell uns aires calassànies potser ja una mica desa-

percebuts pel pas del temps o una mica contaminats per la pols de tres segles de camí. ¿Què ha sabut oferir l'Església de Calassanç als escolapis?

—Per tots els que ens hem traslladat a la Seu d'Urgell ha suposat un descobriment encisador. Per a les 225 persones de la Família Escolàpia aquest descobriment aporta a més connotacions d'admiració, simpatia i familiaritat. La meravellós hospitalitat, proximitat i col·laboració trobades aquí, unides al descobriment de les arrels calassànies.

—Calassanç fou servidor d'aquesta Església des del 1583 al 1591, ha deixat en la Família Calassànica un record inesborrable d'agraïment i d'afecte.

—Hem trobat un Pastor ornat de dots brillants i evangèlics, amb una clerecia d'exquisida sensibilitat.

Semblants elogis em sento obligat a fer del senyor alcalde i de la Corporació municipal.

Expressant-me així recullo el sentir de tota la Família Calassànica. La Seu d'Urgell ha guanyat el cor dels Escolapis, Calassànies i Escolapis.

Gràcies, pare Àngel. Tots hem estat contents perquè ens hem trobat a casa, la llar de mossèn Josep de Calassanç, de l'Escola Pia i la nostra, la de l'Església d'Urgell.

Antoni Mirabet

PENSANT-HO BÉ

“El febrer nou cares té”

El febrer és un mes que, aneu-ne a esbrinar el per què, té mala premsa. Febrer, mes mentider, un dia dolent i l'altre també. Curt i mal girbat, sigui en entrar sigui en sortir, dona què dir, encara que potser no tant com per dir: “Sol matar més el febrer que el carnicer”. Això és dir massa. Conclusió: tant en anys comuns com de traspàs, no us en feu pas.

D'antuvi haig de confessar que em fa gràcia això de les cares. Quan era petit i anava al teatre, el primer divertiment era contemplar les dues carotes, una rient l'altra plorant, a banda i banda de l'escenari. Diuen que les dones i els infants tenen la mà trencada en passar del plorar al riure en un tres i no res; no sé si és pena o és glòria, o simplement un maneig més lliure de la llibertat. Recordo també fins a quin punt em veia perdut quan, després d'haver-ne fet alguna, la mare em deia: “Mira'm a la cara”, i jo sabia que, indefectiblement s'assabentaria de la veritat, com si la hi portés escrita.

Si fer dues cares és mal vist, ¿què serà tenir la possibilitat de posar-ne en joc, nou? Si del llevar-se al colgar-se, poguéssim arxivar la col·lecció de cares que hem fet anar en doina, segur que són més de nou. És clar que hi ha cares, caretes i carotes. De cares n'hi ha de maques: d'àngel bufador, de pa de ral, de pasqües; i n'hi ha de lletges: d'aguirot, de pomes agres, de jutge.

Els clàssics digueren: “La cara és l'espill de l'ànima”, i que l'essència de la comunicació més que en les paraules és en les mirades. I es quedaren tots cofois de la troballa. Però jo tinc els meus escrúpols de si serà o no mentida aquesta formal exageració. El fet és que, la lectura endevinaire de les mans la deixem a les gitanes i als quiromàntics, però en el llegir les cares, tothom s'hi veu en cor. Els primers ingenus inquisidors som nosaltres mateixos que, de bon matí, ens mirem la cara al mirall com si després de tant de temps, ens fos encara novella o desconeguda. Després, com si

tothom fos llicenciat en caralogia, no sé si xafarder, interessat o amable, ens cal suportar el diagnòstic general. A la porta de casa fas “bona cara” i al primer xamfrà “mala cara”. ¿En què quedem? Almenys veïns i amics es posessin d'acord, i sabríem quina política de canvi cal aplicar. Una aula privilegiada d'estudi general i silenciós de cares, són els transports públics. Si les mirades parlessin, quedaríem eixordats. Amb aparent indiferència, tothom juga el joc dels possibles o dels disbarats. És una manera innocent de passar el temps.

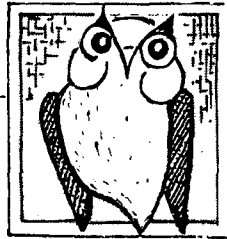
Figures d'un altre paner són les esfereïdores conclusions de les xafarderies sistemàtiques: “Se li coneix a la cara”, “amb la cara paga”, “ho porta escrit a la cara”, “té la cara més gruixuda que un suro”... i altres carantines semblants que deixen malcarat al més descarat. Molts, amb cara de nyau-nyau, es carreguen totes les cares. Allò que “qui cara veu cara honra”, no és pas sempre veritat.

Tanmateix, no podem anar pel món amb la cara tapada; necessàriament ens hem de veure les cares, donar la cara i plantar cara a les circumstàncies de cada moment, però amb respecte i mesura; perquè totes les coses tenen cara i creu, i, què voleu fer-hi, no sempre és possible bona cara a tothora i a tothom.

Res, nois, no cal amoïnar-s'hi. Tots farem mala cara quan morirem, per més que, com a última galanteria ens diguin: “Ha quedat bé” (aprofito l'avinentsa per donar anticipadament les gràcies).

Tot aquest farri-farrago que us he etzibat, ve de la mala ganya que té el febrer. Si bé tampoc deu haver-n'hi per tant quan “a despit del febrer, floreix l'ametller”. El mot febrer, (de “februare”=purificar), recorda els ritus purificatoris que els romans, sempre tan polits ells, celebraven en aquestes dates. I és que el millor és anar pel món amb el cor net i la cara neta.

Xesc Soliu

15 febrer 1884-15 febrer 1984

Cent anys de presència salesiana a Sarrià

BARCELONA.— El dia 26 de gener, a la una del migdia, es va inaugurar l'exposició commemorativa del centenari de l'Institut Politècnic-Escoles Professionals Salesianes de Sarrià, en un acte presidit pel Sr. Fèlix Amat, Regidor-President del Districte III de l'Ajuntament de Barcelona.

Tanmateix, dins del programa del centenari i coincidint amb la festa de Don Bosco, fundador dels salesians, monsenyor Antonio Mª Javierre, arquebisbe secretari de la Congregació per l'Educació Catòlica, pronunciarà la conferència "Lliçons d'un centenari". Aquest acte tindrà lloc en el saló d'actes del Col·legi Sant Àngel, a dos quarts de vuit, el dia 30. A continuació actuarà la Coral Esclat, del col·legi Santa Dorotea de les salesianes.

El dia 31, festa de Sant Joan Bosco, monsenyor Javierre presidirà l'Eucaristia de la família salesiana a les vuit del vespre en el Santuari de Maria Auxiliadora.

Exposició professional històrico-didàctica

La celebració del Centenari de les Escoles Professionals de Sarrià, les primeres dels Salesians a Espanya (1884), té dues manifestacions específiques:

- Una Trobada d'estudi sobre el futur de la Formació Professional.
- Una Exposició on, a més d'alguns elements que ens recorden el passat, s'ofereix el ventall de la didàctica actual de les diverses especialitats. Aquestes són les seves seccions:

- 1^a. Història de les Escoles.
- 2^a. Mecànica i Automoció.
- 3^a. Electricitat i Electrònica.

- 4^a. Arts de la Fusta.
- 5^a. Arts Gràfiques.
- 6^a. Llibres de Formació Professional.
- 7^a. Vídeo-reportatge de les Escoles.

DIES I HORES DE VISITA DE L'EXPOSICIÓ del 28 de gener al 30 de juny de 1984.

- Dissabtes i diumenges, de les 11 a les 14.
- Dimecres, de les 11 a les 14 i de les 18 a les 21.
- Altres dies i hores, amb previ acord.

Sentit del centenari

El 15 de febrer de 1884 arribaven d'Utrera a la Torre Prats, prop de Sarrià, els set fills de Don Bosco que iniciaven l'Escola Salesiana d'Arts Oficis.

Passats cent anys aquella petita Comunitat s'ha convertit en les tres que donen vida a la Casa Inspectorial, al Col·legi Sant Àngel i Parròquia Maria Auxiliadora, i a l'Institut Politècnic Escoles Professionals de Sarrià.

I de Sarrià, on començà el primer noviciat salesià d'Espanya, han anat brotant noves comunitats estes més enllà encara dels límits de l'actual Inspectoria de Barcelona.

A més, des de Sarrià, es començà a bastir el Tibidabo; s'han editat obres religioses, tècniques i recreatives; han sortit per a tot Espanya nombrosos mestres d'arts i oficis; i cap arreu del món, lledes de missioners.

Celebrar el Centenari és reviu els esforços de molts salesians que, seguint Sant Joan Bosco, han donat la vida per al jovent, fent que la seva Obra i la Família Salesiana arrellessin amb admirable fecunditat a Barcelona, a Catalunya i a tot Espanya.

"TELEDEUM", un ultratge a Catalunya

El senyor A. Dalmau i Jover, regidor de l'Ajuntament d'Igualada, publicà el dimarts, dia 24 de gener, un article al diari AVUI, titulat "Un ultratge a Catalunya", en el qual es planyia del tracte que "Els Joglars" atorguen a les religions cristianes en la seva "obra", dita "Teledeum". Pel seu interès hem cregut convenient oferir-lo íntegrament als nostres lectors.

Proposaríem per a Boadella la concessió de dues medalles: una com a campió de la propaganda comercial barata. L'altra medalla com a hàbil deformador dels principis de respecte i llibertat. La primera medalla se la mereix perquè, en la recent deplorable —teatralment parlant— i blasfemadorament insultant obra, ha demostrat saber escollir una temàtica que per ella sola esdevé comercial i "taquillera". Ha sabut extreure dels baixos fons anticlericals aquella dosi d'irreprimible fúria sempre latent en frustrats iconoclastes. I, per contra, ha despertat l'interès de vindicadors "fills del tro" que postulen la baixada del "foc del cel". La propaganda gratuïta, doncs, no podia ser més segura. En aquest moment, encara que ens dolgui, nosaltres mateixos continuem esventant la propaganda.

La segona medalla la té tanmateix ben merescuda també. Un mínim respecte al pluralisme i a les creences de milers de catalans hauria evitat l'espectacle blasfem. La llibertat que futeja —més quan es tracta d'un farcit que supera el pollastre— grollerament els conciutadans no és la llibertat autèntica. Si Boadella es creu amb llibertat per a l'insult i per a la befa, d'altres conciutadans poden, si malauradament volguessin imitar-lo, contestar amb altres insults i amb altres befes. No és aquest el camí de la llibertat. És, això sí, el camí de la inviolació social i democràtica. La democràcia és cosa de senyors. No pas de detractors dels sentiments d'altri. El joc

democràtic té els seus furs i les seves regles. Són les regles i els furs del respecte a les persones. A Catalunya hem tingut exemples d'aquest respecte. Xirau Palau, verbigràcia. Quan era catedràtic a la Facultat de Filosofia de Barcelona, tenia a la seva aula, al davant de tot, un alumne seminarista caputxí; avui, religiós benemerit, promou una obra social exemplaríssima per als vells. Xirau explicava filosofia i quan li semblava que s'endinsava en temes que podien "ferir" la susceptibilitat del seminarista, ben aviat es sincerava i li donava explicacions. Era un senyor, un home respectuós del pensament dels altres. La llàstima fou que, per culpa de molts irrespectuosos, Xirau hagués de deixar els seus ossos a Mèxic.

Particularment, en veure a la "tele" una mostra de la blasfèmia, per associació de l'espectacle, vaig situar-me a l'any 1936. Era l'època del terror pòumista i anarquista. Des de l'espiera d'una finestra, vaig poder veure com davant d'un pilot d'objectes de culte crepitants, un minyó revestit amb una casulla ballava fent contorsions blasfemes. Mai, gràcies a Déu, els meus ulls no havien vist una escena com aquella. Fins ara, mercès a la televisió que, per cert, no solament és bruta sinó que ha desterrat els espais religiosos de les hores fluïdes. La comparació pot semblar exagerada. Però al nostre cervell s'hi associen les idees i no hi tenim cap culpa.

Es el cas que això s'esdevé en un país cristià, amb tanta separació constitucional com vulgueu d'Església i Estat. Consta que em sembla molt bé aquesta separació mentre hom no l'entengui com una "guerra de catecismes" o com una guerra contra l'ensenyament lliure. Tampoc no entenc massa aquesta separació, quan en actes oficials els ministres s'estalonen per anar a missa.

Deixem això i reconeguem que una bona part —no diem la més bona ni la més dolenta— dels catalans són cristians i, per tant, han estat agredits amb grolleria per l'espectacle al quan ens referim.

Els guanyadors de l'ofensa són els involucionistes, que ja diuen: "Veieu el que és la democràcia?". "Veieu com en aquest país no hi pot haver llibertat?". Evidentment que Boadella està fent un servei admirable als "ultres" i als involucionistes.

Cal reaccionar prudentment, no pas amb arguments d'involució, sinó de reconsideració. Els catalans ens hem de respectar mútuament, encara que la taquilla se'n ressentí. No és lícit vendre un producte oli-colzat, un farcit sense pollastre, ofensiu per a la majoria de ciutadans. Més quan el país és entranyablement susceptible. I ho és perquè és cristià. Encara que "socialment" fem el que podem per no semblar-ho. I no ens féu furgar massa en aquest camp, perquè fa poc que un gran artista i un gran literat, intel·lectuals prestigiosos, ens han deixat un exemple de fervor cristià. Ens referim, és clar, a Joan Miró i Joan Sales. Què ho fa que, a Catalunya, els nostres més grans polítics —Prat de la Riba, Macià, Companys, Carrasco i Formiguera— morin al si de l'Església i s'abracin a les estoques dels sacerdots, aquelles estoques que Boadella fa voleiar desconsideradament en el "seu" espectacle? I que els nostres pensadors —Torres i Bages dixit— hagin fornit aquest país de sàvijs lliçons de ciutadania, convivència, llibertat i cristianisme?

No. Catalunya no es mereix que sigui denigrada. I que no s'espantin els políticoferits de nacional-catolicisme. Un ultratge als sentiments de la majoria dels catalans, és un ultratge a Catalunya.

Barcelona

El Finestral de la Caritat, ret comptes

Fer balanç és sempre un motiu de reflexió. Fins i tot els números, tan impersonals, deixen traslluir realitats. Al llarg de 1983 s'han manejat xifres importants. Importants perquè darrera seu s'endevina un esforç, un saber copsar que les necessitats són moltes, una generositat necessària. Però també importants perquè existien —segueixen existint— unes situacions dramàtiques que necessiten resposta. La falta de feina és l'element comú; i en conseqüència els deutes de lloguers, les factures d'alimentació, d'aigua i de llum acumulades, quan no els desnonaments, van pesant cada cop més i més sobre les famílies.

La resposta econòmica és, sens dubte, imprescindible, però sempre acompanyada d'un tractament social més ampli, de suport global al grup familiar. I això és costós.

Es un esforç continuat, un repte: continuar treballant per fer que les condicions d'aquests homes, dones i infants siguin una mica millors, més dignes. I tots podem contribuir a aquest esforç.

Balanç de l'any 1983

Donatius

195 donatius fins a 1.000 ptes.
297 donatius de 1.001 a 5.000 ptes.

212 donatius de 5.001 a 10.000 ptes.
550 donatius superiors a 10.000 ptes.
fan un total de 24.637.248 ptes que ens han estat confiades.

Peticions

349 de deutes i ajuts econòmics 8.141.584 ptes.
354 de lloguers i desnonaments 11.541.465 ptes.
32 de tractaments mèdics 743.791 ptes.
58 d'ortopèdia i pròtesi 1.047.091 ptes.
40 de col.legi i menjador escolar 892.334 ptes.
69 de diversos 1.877.002 ptes.
fan un total de 946 peticions 24.243.267 ptes.

20 cadires de rodes per a invàlids, en bon ús, han estat donades i no figuren en la relació anterior.

Resum de gestió

peticions publicades 450
peticions ateses que no s'han publicat 524
total 974

Resum econòmic

donatius rebuts 24.637.248 ptes.
peticions ateses 24.243.264 ptes.
Romanent per a 1984 393.981 ptes.

AVÍS IMPORTANT

Preguem als nostres lectors que desitgin atendre algun cas d'aquest FINESTRAL DE LA CARITAT, o col.laborar senzillament, s'adrecin directament a: CARITAS DIOCESANA, Servei d'Ajuda Social, Plaça Nova, núm. 1, telèfon 301 35 50, BARCELONA-2.

No esperis a conèixer el problema de les drogues a través dels teus fills

Tard o d'hora algú oferirà drogues als teus fills.

Això succeirà i tu no seràs al costat d'ells en aquell moment.

Què pots fer?
Doncs, parlar amb els teus fills d'aquest problema. Has de fer-ho abans que puguin prendre una decisió equivocada. Això significa que t'has d'informar sobre les drogues, sobre els seus riscos i les seves conseqüències per a la salut. D'aquesta manera entendràs millor si els possibles canvis de conducta que observis en els teus fills tenen relació amb les drogues.

Has de conèixer les motivacions i les actituds d'un noi o d'una noia que es va fent gran. Has de dir-li que comprens la importància que tenen els

companys, advertint, però, que fins i tot aquests poden oferir-li drogues.

El diàleg i la confiança són la forma més efectiva per a abordar el problema.

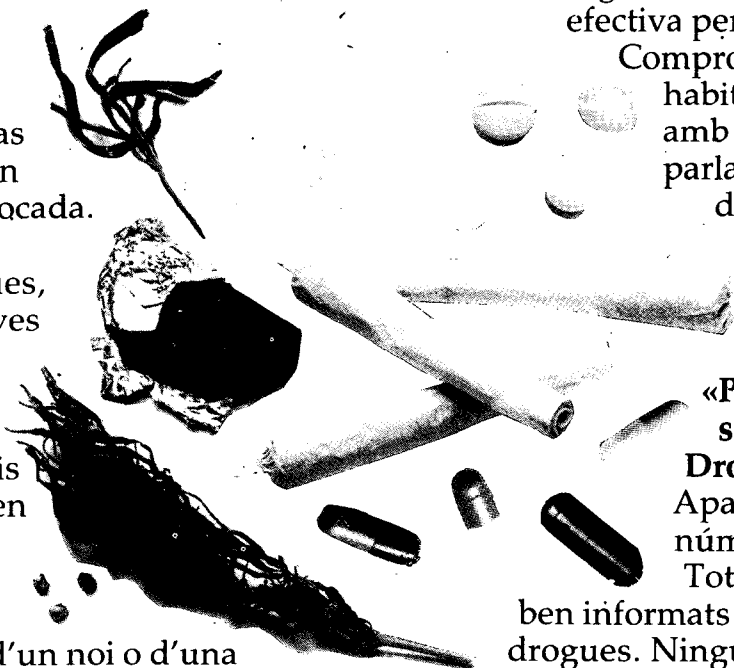
Comprova les teves pròpies habituds personals en relació amb les drogues: No es pot parlar als fills sobre els perills de les drogues fent un baf d'alcohol o bé fumant.

Per a obtenir més informació cal sol.licitar-la al

«Programa d'Informació sobre les

Drogodependències», Apartat de Correus núm. 35129, Barcelona

Tots els pares han d'estar ben informats sobre el problema de les drogues. Ningú no pot ser aliè a aquest problema, i molt menys els pares.

Programa d'Informació sobre les Drogodependències

GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de Sanitat i Seguretat Social i Direcció General de Joventut-Institut Català de Serveis a la Joventut.

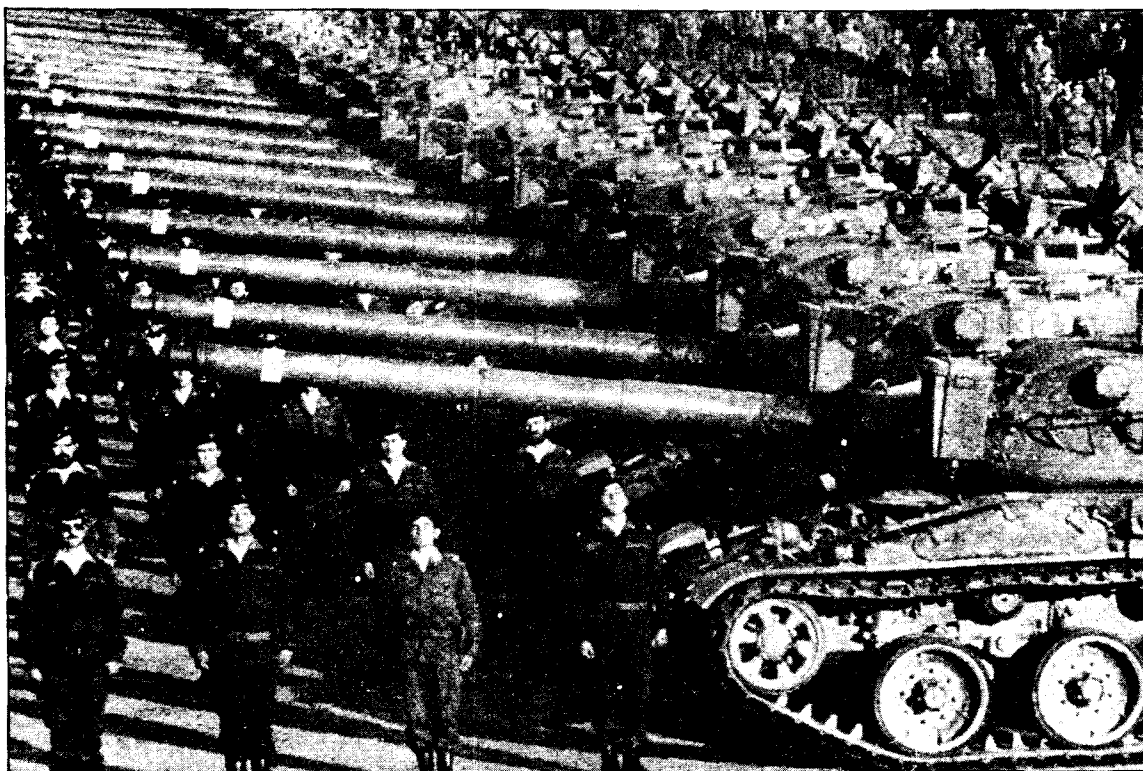
Barcelona

El servei civil hauria de tenir una duració semblant al militar, mai superior

Justícia i Pau demana millores substancials, en la llei d'Objecció de Consciència

BARCELONA.— El Govern espanyol anuncia recentment, la tramesa a les Corts Generals d'un projecte de llei orgànica reguladora de l'Objecció de consciència i de la prestació social substitutòria.

Justícia i Pau de Barcelona, que des de fa molts anys ha donat suport a la necessitat de regular adequadament l'objecció de consciència, ha fet públiques algunes observacions sobre el projecte de llei. Per una part, es lloable que finalment s'hagi emprès amb seriositat la regulació d'aquesta qüestió, i són acceptats nombrosos plantejaments de l'esmentat projecte de llei. Però existeixen també, aspectes que Justícia i Pau considera obertament equivocats. Són, especialment, l'article 1.3, que ha eliminat del primitiu avantprojecte la llicitud el dret a declarar-se objector durant la permanència en files, l'article 4.2 a, que atribueix al Consell Nacional d'Objecció de Consciència que podrà prendre la seva resolució aprovatòria o denegatòria segons la congruència entre els motius al·legats pel sol·licitant i la seva conducta personal que se'n tingui constància i, l'article 8.3 en el qual diu que la duració de la situació de prestació social substitutòria no serà inferior a vint-i-dos mesos ni superior a trenta, la qual cosa és notablement superior a la duració del

servei militar.

Cal recordar que en la resolució sobre objecció de consciència adoptada pel Parlament europeu el 7 de febrer de 1983, s'advertia que la protecció de la llibertat de

consciència implica el dret a rebutjar a fer el servei militar i "a retirar-se de tal servei" per motius de consciència, que assenyalava que "cap cort o comissió no pot obligar la consciència d'un individu i que

una declaració establint els motius individuals ha de ser suficient en l'àmplia majoria dels casos per assegurar-se la posició (status) de l'objector de consciència", i finalment que la duració del servei

social alternatiu "no haurà d'excedir el període d'un servei militar normal".

Justícia i Pau, creu que aquests punts del projecte de llei que considera especialment equivocats podrien ser basats en una insuficient reconeixement de l'objecció de consciència com un dret, i com a tal ho assenyalava la Constitució, sino de quelcom més que ésser plenament reconegut ha d'ésser tolerat. Així s'explicaria que, en contradicció amb l'article 14 de la Constitució, que rebutja tota discriminació per raó de religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social, es pretén imposar als objectors discriminacions i penalitzacions tals com un notable recàrrec de duració en la prestació social substitutòria.

Com a proposta, Justícia i Pau exposa que, igualment com succeeix a d'altres països europeus, la prestació social substitutòria pugui acomplir-se en països del Tercer Món.

Justícia i Pau demana a tots els grups parlamentaris que examinin amb atenció, aquest projecte de llei i que decideixin sobre ell, conforme amb la consideració que mereix una actitud que és un dret que la societat ha de reconèixer i tutelar i, no simplement tolerar com un mal menor.

Mitjans mèdics extraordinaris, i eutanàsia

Una de les cruels paradoxes del nostre temps és el fet que mentre es fan esforços extraordinaris per salvar la vida d'uns pocs individus, es reacciona amb massa passivitat davant els avortaments massius i davant un número cada dia creixent de casos d'eutanàsia.

El meu amic, el periodista nord-americà Paul H. Hallett, escriu en el National Catholic Register, un setmanari del tipus de CATALUNYA CRISTIANA als EE.UU., que a aquest país s'ha despertat darrerament un gran interès pels transplaments de fetge, per a preservar la vida de nens petits. Encara que fins ara molt pocs d'aquests transplants s'han vist coronats per l'èxit, tanmateix, es preveu que aviat l'elevat cost d'aquestes operacions serà a càrrec dels serveis de Medicare, una agència de la seguretat social estatal.

El cost dels transplants d'òrgans als EE.UU. encara és molt elevat. Oscil·la, segons els casos, entre 30.000 i 150.000 dòllars que, al canvi actual de la moneda, suposa, aproximadament, entre els 5 i els 25 milions de pessetes per operació. I no sembla que, de moment almenys, puguin abaratir-se. L'import d'aquests tipus d'operacions representaria una despesa addicional molt considerable sobre les despeses actuals de Medicare i Medicaid; despesa que podria portar aquestes agències al crac econòmic en el qual ja es troba la seguretat social d'alguns països europeus. El meu amic periodista es pregunta davant d'això si realment aquestes operacions han de ser abonades per aquestes agències, tenint com a contrapartida només una llunyana esperança que s'aconsegueixi preservar una vida o simplement allargar-la per algun temps. La resposta de Hallett és que, en l'estat actual de la cirurgia dels transplants, les agències de la seguretat social no han de carregar amb aquestes operacions ja que

la seva eficàcia, en ordre a assegurar una vida duradora i satisfactòria pel pacient, és més que dubtosa.

En aquesta qüestió es planteja un problema ètic referent a l'ús dels mitjans ordinaris i extraordinaris en Medicina. El papa Pius XII parlà d'aquest problema, i els principis que donà ara són doctrina moral comuna entre els moralistes catòlics. Aquests principis es redueixen en la pràctica a precisar l'abast de la distinció indicada i aplicar-la prudentment en el cas concret. Així, qualsevol tractament mèdic que suposi una càrrega normal i raonable, tant per la persona del malalt com per la família i la societat, ha de considerar-se mitjà ordinari i la seva aplicació, per tant, és obligatòria en consciència. Deixar d'utilitzar aquest tipus de tractament ordinari equivaldria a una decisió voluntària de treure-li la vida al pacient —a l'eutanàsia— encara que només sigui a base d'una omisió en la prestació de les atencions degudes. Entre els mitjans ordinaris s'enclouen l'alimentació normal, la beguda, el descans; i tots aquells tractaments, per medicaments o per operacions quirúrgiques, que ofereixen una esperança raonable de curació pel pacient, i que poden ésser aplicats sense un dolor o sense un dispendi econòmic excessiu.

Un cas en qüestió que il·lustra aquest principi moral és el de Karen Quinlan, la jove que ja porta anys en estat de coma a conseqüència d'una lesió cerebral irreversible. El cas de Karen aparegué en les primeres pàgines dels periòdics de tot el món quan es tractà de decidir si es desconnectava o no el respirador que, aparentment, mantenien els seus pulmons i el seu cor en funcionament. Encara que la primera decisió d'un tribunal civil fou rebutjar la petició dels pares de Karen,

que es desconnectés el respirador, una segona decisió, d'un tribunal d'apel·lació, reconegué al pare el dret que es desconnectés. Així es féu, però la jove continua vivint encara, i es manté viva a base del tipus d'alimentació que se sol donar a aquesta mena de malalts. Per cert, la factura de la seva hospitalització i atencions mèdiques importa menys que la de molts pacients conscients de la clínica on Karen Quinlan és internada.

S'entén per mitjans extraordinaris, al contrari, aquelles medecines, tractaments o operacions que no poden ésser aplicades sense una despesa excessiva per part del pacient o la família, que representen per a ells un sofriment o dificultat fora del normal, i que no ofereixen esperances raonables de retornar la salut al pacient. Cal posar en clar que uns mateixos mitjans poden ésser considerats ordinaris o extraordinaris segons s'apliquin a un o altre cas, o sigui, segons l'esperança d'èxit eficaç per al malalt en qüestió. Així, per exemple, l'alimentació intravenosa actualment és un mitjà ordinari per a molts malalts, ja que la seva recuperació sembla bastant certa i permanent. En canvi, per altres pot considerar-se mitjà extraordinari. Per exemple, en el cas de nou nat el cervell del qual sigui tan deficient que es preveu que el nen no arribarà mai a raonar. Aquest nen ha de rebre l'alimentació normal i les atencions ordinàries; però una vegada hagi rebut el baptisme, que en l'ordre sobrenatural és necessari per a la salvació, no hi haurà per continuar utilitzant aquells mitjans extraordinaris, per mantenir-lo en vida.

Els transplants de fetge, cor i ronyó, són certament lícits per aquells que vulguin i puguin permetre-se'ls, però el seu caràcter incert, ardu i costós pot fer que sempre siguin mitjans extraordinaris, que hom pot moralment no acceptar, i que

no es poden imposar ni a l'individu ni a la família.

Mai no és lícit deixar de prestar els mitjans ordinaris a un pacient, per desesperada o mortal que sigui la seva malaltia. Així, per exemple, la degeneració irreversible de les cèl·lules del cervell, en el tipus de demència presenil, coneguda amb el nom de malaltia d'Alzheimer. S'avalua que aquesta malaltia ha omplert clíniques i residències d'un país, com els EE.UU., amb un total de 1,2 a 4 milions, i unes despeses astronòmiques. Però aquestes pobres malalties tenen dret que se'ls administren els mitjans ordinaris d'atenció mèdica, amb càrrec a l'erari públic quan sigui necessari. Cap argument del tipus que "ha perdut la seva humanitat", "la seva vida ha perdut qualitat", "porten una vida merament vegetativa" pot justificar que se'ls previ de les atencions ordinàries, portant-los a una mort per eutanàsia. Molt més il·lícit seria, certament, administrar-los fàrmacs letals per escusar directament la seva vida. L'eutanàsia constitueix un crim perquè suposa una usurpació del dret exclusiu que Déu té sobre la vida humana. Aquests pacients són vides humanes fins al final, i el dolor voluntàriament acceptat és per ells un mitjà de purificació i redempció. La subvenció amb fons de la seguretat social de les operacions de transplants d'òrgans de dubtosa eficàcia no hauria certament, com diu el meu amic Paul Hallett, de privar a tantíssims ancians de l'atenció que ells mereixen com a éssers humans i com agents, al llarg dels seus anys de treball actiu, del benestar econòmic que gaudeix el poble.

Ignasi Segarra
Doctor en Dret Canònic
Professor de Moral

Han començat els actes commemoratius d'una efemèrides que es complirà pel mes de juliol vinent

Cent anys de l'estada de mossèn Cinto al santuari del Mont

GIRONA.— Es pot dir que ja han començat els actes commemoratius de l'estada de mossèn Cinto Verdager a la Mare de Déu del Mont, estada que tingué lloc el mes de juliol de l'any 1884. Abans de pujar al santuari passà set dies a Banyoles, hoste d'honor de la família Alsius.

Pocs dies després de la seva arribada al Mont, Verdager escrivia al seu amic, el canonge Collell de Vic: "Aquí em trobo bé i planto la tenda per dies, si no hi ha res de nou... No sé cap santuari de més vista". Un dels panorames que s'oferien a la contemplació del poeta era precisament la muntanya del Canigó, que li serví com a font d'inspiració de l'obra literària que porta aquest títol.

Mossèn Cinto aplegà de llavis dels pastors i camperols d'aquells indrets bona part de les llegendes que integren aquest poema. Així ho recordà mossèn Modest Prats, professor d'història i literatura catalanes del Col·legi Universitari de Girona en la conferència que pronuncià a l'església de Maià el propi passat dia 21 de gener.

Aquest acte pot considerar-se com el primer de la sèrie que segurament tindran lloc durant aquest any al nostre bisbat. Hi eren presents monsenyor Jaume Camprodon, el ministre de Sanitat, Ernest Lluch, i altres autoritats. La conferència estigué emmarcada entre les dues actuacions de la coral "La Polifònica de Girona", dirigida pel mestre Viader. La coral interpretà un interessant repertori de música clàssica i popular que fou molt aplaudit pel públic que omplia el temple de gom a gom.

La parròquia de Maià es troba als peus de la muntanya del Mont i a pocs quilòmetres de la casa senyorial anomenada el Noguer de Segueró on mossèn Cinto també sojornà alguns dies. La lletra dels goigs de la Mare de Déu del Mont és també seva.

Una exposició d'obra mística a Besalú

Durant el mes de gener ha tingut lloc a Besalú una exposició d'obres de diferents artistes catalans, batejada amb el nom de Mostra d'Obra Mística. En total, es presentaren obres de quaranta autors entre els quals es trobaven Carmaniu, Ramon Carrera, Modest Fluvià, Montserrat Gudiol, Frederic Marés, Angel Marsà, Joan de Palau, Josep Perpiñà, Pujol-Carandell, Josep M^a. Subirachs, Vila-Arrufat, Vila Moncal, Emilia Xargay, etc.

Les obres restaren exposades en la vella Cúria Reial, i en l'antic hospital de Sant Julià. Fou molt nombros el públic que de Besalú i pobles veïns acudiren a contemplar aquesta mostra que algun crític va rebatejar amb el nom d'Exposició d'Obra Religiosa ja que la majoria de les pintures, quadres i estàtues tenien un sentit religiós.

Els cristians d'Olot canten vespres per la unitat dels cristians

Un bon grup de persones de les parròquies d'Olot es reuniren el diumenge, 22 de gener, a l'església de la Mare de Déu del Carme d'Olot per resar per a la unitat dels

cristians. Concretament, la pregària va consistir en el Cant de les Vespres, amb salms i lectures escollides d'acord amb les intencions dels assistents. El professor de Teologia del Seminari de Girona, Doctor Josep M^a. Marquès, predicà l'homilia, fent un breu resum de la història de les divisions internes sofertes per l'Església al llarg dels temps.

A la pregària s'hi trobaren sacerdots, religiosos i laics de tota la ciutat d'Olot. D'acord amb els suggeriments del Secretariat per a la

Unitat el centre de la pregària fou la Creu de Crist.

Descobertes les relíquies de la patrona de l'Escala

Les relíquies de santa Màxima, patrona de l'Escala, varen ser descobertes a l'oliviar dels Termes, al mateix lloc on varen ser enterrades fa 47 anys, en plena guerra civil. Amb dos detectors de metalls, el rector de l'Escala, Salvador Jué, acompanyat per Joan Pellicer i

Jospe M^a. Cortal, varen fer la descoberta segons publicà en el seu dia "PUNT DIARI".

Salvador Jué, el rector escalenc, explicava molt content com havien trobat aquestes relíquies, que ja tothom donava per perdudes. "Jo, fa dos anys quan vaig venir de rector aquí a l'Escala m'explicaren la història de la desaparició de les relíquies de la patrona, i que eren enterrades en un lloc de l'oliviar dels Termes. Dos companys de Breda i jo, amb un detector de metalls, ens posarem a la recerca, infructuosa, de les relíquies. Aquell aparell devia tenir poca potència, i ens ho vàrem deixar córrer".

Malgrat que en aquell primer intent el rector no va reeixir, no es donà per vençut. "Fa pocs dies, em vaig assabentar que un noi del poble tenia un aparell d'aquests per detectar metalls. Així que avui, vigília de Sant Antoni, hem anat a l'oliviar a fer unes proves. La veritat, no pensàvem trobar res. Al principi sortien claus i altres objectes metàl·lics, fins que en un moment determinat l'aparell ha començat a xiular molt fort". Continua explicant el capellà de l'Escala. "Hem gratat a terra per veure què en sortia, i hem vist que la cosa seguia. Just a un pam i mig han sortit les relíquies, i han resultat ser molt més importants del que jo m'havia imaginat". Amb molta cura els descobridors d'aquest tresor local han anat traient la relíquia. El vidre, però, era trencat. "La resta de la relíquia estava intacta, tot s'ha conservat molt bé".

M. Caballé

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell.

Venda a llibreries i papereries
Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

MARE D'ALDEA?

Tu també en pots ésser

Si tens una edat compresa entre 25 i 35 anys, aproximadament.
Si estàs sola (soltera, vídua o divorciada, sense fills).
Si esperes una altra cosa de la vida.
Si creus que la teva vida només esdevindrà plena amb un compromís seriós...

Tu pots ésser mare d'una Aldea Infantil S.O.S.

Et serà confiat un grup de germans i germanes orfes o abandonats, els quals, sense tu, continuaran vivint separats i sense l'amor ni les atencions necessàries.

Tú els pots acollir i, alhora, amb ells, pots conèixer la plenitud d'una vida familiar individualitzada, en una casa per a tu i ells i vivint les satisfaccions i les preocupacions pròpies de qualsevol mare de família.

Tindràs a la teva disposició un pressupost familiar per poder-lo distribuir com consideris millor i, endemés rebràs una remuneració.

Si desitges una informació més detallada envia'ns el cupó adjunt amb les teves dades personals.

aldea infantil
S.O.S

Camí de Lloveras, s/n.
SANT FELIU DE CODINES
(Vallès Oriental)

Nom i Cognoms:

Adreça:

Localitat:

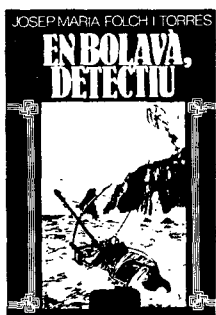
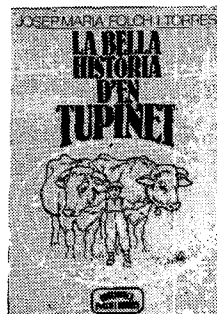
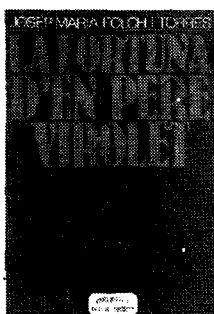

BIBLIOTECA FOLCH I TORRES

La Biblioteca FOLCH I TORRES està realitzant un gran esforç per recuperar aquelles novel·les tan boniques d'abans, d'avui i de sempre.

En Josep Maria Folch i Torres va fer passar molt bones estones als avis i als pares de la joventut actual. Avui, avis i pares poden tornar a viure aquelles delicioses estones i, al mateix temps, proporcionar a la nova generació l'ocasió de conèixer una literatura important que no pot ser oblidada.

AQUESTS SÓN ELS TÍTOLS PUBLICATS:

Amb totes les precioses il·lustracions originals de Junceda i d'Abel

LA LLAR DEL LLIBRE

Bergara, 3 - Barcelona-2

es complau a fer-vos aquesta interessant oferta:

Podeu obtenir ARA els 8 llibres

i pagar-los a terminis!!!

No us la deixeu perdre!

Aprofiteu aquesta ocasió!!!

Envieu-me els 8 volums i pagaré 2.000 pessetes en rebre'ls per correu. La resta de 3.000 serà liquidada en 3 pagaments mensuals de MIL pessetes cada un.

Nom i cognoms

Adreça

Localitat

Firma

També podeu adquirir-los al COMPTAT, els 8 volums contra-reembossament de 5.000 pessetes. □

O bé, si ja en teniu algun, demaneu-nos els que us faltin:

1. Les aventures extraordinàries d'en Massagran	650	☐
2. La fortuna d'en Pere Violet	600	☐
3. Aventures d'en Boi Delit	750	☐
4. La bella història d'en Tupinet	600	☐
5. En Bolavà, detectiu	600	☐
6. Formidables aventures d'en Pere Fi, 1a. Part	600	☐
7. Formidables aventures d'en Pere Fi, 2a. Part	600	☐
8. Les aventures del pobre Friquet	700	☐

Marqueu amb ☒ i envieu-lo a la LLAR DEL LLIBRE
Bergara, 3 - BARCELONA-2

Els contractes tindran caràcter individual

Les comunitats religioses seran allunyades dels centres sanitaris públics

MADRID.— "La contractació de personal religiós en institucions sanitàries i, en general en el sector públic, anirà modificant-se a poc a poc i les religioses es convertiran en un treballador com els altres. Podran continuar presentant els seus serveis, presentant-se als concursos individualment, pel camí de l'especialitat. No hi haurà una comunitat religiosa en el centre, sinó contractes personals amb cada religiosa", assenyala José Artigas, cap del gabinet tècnic del ministre de Sanitat i Consum, a títol personal, en la seva intervenció en l'assemblea general extraordinària de la Federació Espanyola de Religioses Sanitàries (FERS), celebrada recentment a Madrid.

En l'assemblea, es manifestà la preocupació de les religioses que treballen en el món de la salut davant el projecte de llei general de Sanitat i les normes posteriors que vinguin a desenvolupar aquesta llei. Les superiors generals i provincials de les congregacions religioses dedicades a la sanitat, es reuniren per estudiar les repercussions que aquest projecte de llei pot tenir en la seva activitat en els hospitals i altres centres sanitaris.

El secretari general de l'Episcopat, monsenyor Fernando Sebastián, intervingué en l'assemblea subratllant el dret de les religioses, proclamat per la Constitució, a treballar en el món de la salut i, el dret de l'Església a treballar amb els seus propis criteris.

Juan Bestard Comas, director del Secretariat de la Comissió

Episcopal de Pastoral, parlà sobre el tema "Humanitzar avui, la tasca de la FERS". Posà en evidència la preocupació de les religioses per humanitzar les estructures sanitàries i per apropar-se a l'home malalt d'una manera integral, en tots els seus aspectes, fins i tot, els religiosos. Es referí igualment, a l'atenció preferent de les religioses als malalts més marginats. "Entre malalts —va dir— existeix actualment un tercer món".

Una llei integradora

José Artigas, invitat per les religioses, explicà en la seva intervenció en l'assemblea els continguts del projecte de llei. Començà reconeixent les iniciatives de les ordes religioses creant hospitals quan encara no hi havia una estructura civil en aquest terreny. Amb la futura llei, va dir, "intensem construir una nova sanitat, amb l'ajuda de tots i sense excloure a ningú". Va dir, que es tracta d'una llei integradora que fixa uns criteris generals els quals hauran d'especificar-se després en cada una de les autonomies, a les quals correspondrà la major part de les activitats sanitàries.

La llei, digué, pretén unificar el sector públic, "donant el marc suficient perquè el sector privat actuï". Estableix les competències estatals, de les comunitats autònomes i dels ajuntaments. Una novetat és la creació del Servei Nacional de la Salut, "amb l'objectiu de crear un sistema de salut coherent, harmònic i solidari".

La sensibilitat de Josep Maria Folch i Torres

En la vida de Josep M. Folch i Torres hi ha una anècdota que palesa fins a on arribava la sensibilitat de l'escriptor a l'hora de captar amb agilitat i de tractar amb punteria les zones de l'esperit humà que per una o altra raó estaven més afectades.

El fet esdevingut ara fa cinquanta anys el conta Ramon Folch i Camarasa en les notes biogràfiques sobre el seu pare. "Pels volts de Nadal —escriu Ramon Folch en la pàgina 150 de 'Bon dia, pare'— el pare va rebre, entre les cartes d'admiradors i lectors que li arribaven habitualment, la lletra d'una noia tarragonina que l'impressionà fortament. Es tractava d'una noia de disset anys, sorda. I amb una vocació per a la pedagogia tan poderosa que, malgrat el greu obstacle del seu defecte auditiu, estava a punt d'acabar la carrera de mestra a la Normal. La Maria del Carme, que així es deia la noia, es planyia al pare perquè mai, en cap de les seves 'Pàgines viscudes', no havia descrit el drama dels qui, com ella, sofrien aquell defecte tan dolorós i tan susceptible, en canvi, de ser ridiculitzat.

"El 24 de gener del 1933, la Maria del Carme li tornava a escriure, commoguda, per donar-li les gràcies per la 'Pàgina Viscuda' titulada 'La tragèdia del silenci', meravellada per la intuïció amb què l'autor havia interpretat l'especial psicologia de la

protagonista, i amb què havia 'endevinat' les doloroses situacions en què ella mateixa s'havia trobat i es trobava encara."

Si bé és veritat que justament aquest tret de la sensibilitat tan característic en l'obra literària de Folch i Torres, el contemplen alguns com una de les causes que marquen el distanciament d'aquest escriptor respecte del gust literari actual, hi ha qui pensa que, ben al contrari, aquest tarannà sensible és absolutament compatible amb la psicologia contemporània. Més encara: el projecte d'home solidari que les circumstàncies actuals presenten com a única alternativa vàlida, des del punt de vista ètic i fins i tot biològic, demana que l'itinerari pedagògic d'avui inclogui l'ingredient de la sensibilitat per tal de captar l'ona veritable que condueix vers les situacions doloroses —atur, per exemple, marginació, vellesa abandonada, etc.— que cal assumir amb solidaritat i des de la solidaritat.

Ben segur que, avui per avui, una bona dosi de lectura de l'obra literària de Josep Folch i Torres serveix plenament per a desvetllar unes fibres humanes indispensables en l'edificació de l'home solidari i de la civilització de la solidaritat.

H. del L.

Mass Media

Es crearà un servei catòlic internacional de vídeo

NAIROBI.— Els organismes catòlics OCIC, per a cinema i audiovisuals i UNDA, per a ràdio i televisió, projecten crear conjuntament un servei de vídeo, de caracter internacional.

Aquest projecte respon al vot presentat, a l'Assemblea Mundial de l'OCIC i de la UNDA, celebrada a Nairobi, del 26 de novembre al 3 de desembre proppassats: "Cal incrementar els mitjans i el personal per treballar amb vídeo-cassetes, a fi que puguin ser utilitzades per les Conferències Episcopals; i cal crear un servei d'OCIC i UNDA, per assessorar sobre les necessitats i la corresponent preparació en aquest camp".

Birmània

Espectacular augment de les vocacions sacerdotals

RANGOON.— A Birmània, l'Església catòlica està assistint a un creixement espectacular de les vocacions sacerdotals. El passat mes de desembre han rebut l'ordenació 20 diaques que es preparen pel sacerdoci. En el Seminari Major de Rangoon 35 seminaristes rebran l'ordenació sacerdotal, durant els tres primers mesos d'aquest any. Una diòcesi amb 17.600 catòlics i deu paròquies tindrà aquest any 9 sacerdots nous. A causa d'aquest creixement vocacional, l'Església Catòlica de Birmània podria iniciar molt aviat la tramesa de missioners propis a altres països d'Àsia.

Suïssa

El Seminari Ecumènic vol aportar-la al poble de Déu

Una teologia de base, viva i comunitària

GINEBRA.— Fundat fa més de deu anys per membres de l'Església catòlica-romana i de l'Església Nacional protestant, que tenen cura del seu manteniment, el Seminari Ecumènic de Teologia assaja viure un ecumenisme de base i de "donar la teologia al Poble de Déu". El Seminari no vol solament promoure un diàleg de teòlegs, d'estat major ecumènic, sinó que vol posar en curs una teologia accessible a tothom, particularment pels laics, visquin o no una inserció eclesial en la comunitat.

El Seminari representa pels que hi participen un conjunt de formació de dos anys (dues hores setmanals de curs, tres dissabtes a l'any, atencions personals o en grup, lectures necessàries, preparació dels cursos...) un aprofundiment de la fe, que haurà de desembocar en un ordenament de la pràctica quotidiana. De fet, el Seminari no és solament un reci-

clatge bíblic, ni un hobby per persones desocupades. Demana el temps i el lliurement personal dels que hi participen.

Segons Gérard Rolland, un dels seus directors (el Seminari té dos directors: el pastor Henry Mottu i Gérard Rolland, prevere), el Seminari fa un bon servei als que no estan massa còmodes en llurs respectives institucions, però que no han apartat la qüestió de Déu, a aquells que pertanyent a una comunitat de batejats se'n mantenen allunyats. La independència del Seminari, que no és un organisme de catequesi i que defineix ell mateix el seu programa, es nodreix d'aquestes persones. Quant a l'eslogan del Seminari "Donar la teologia al poble de Déu", això significa que els teòlegs professionals no són els únics dipositaris del saber teològic. "Els laics tenen el dret de dir Déu a llur manera", precisa

Gérard Rolland: "Hi ha una pràctica de la teologia entre la gent del Seminari, cal contenir l'ambició dels professionals". Per posar en pràctica aquest principi, el Seminari associa de tant en tant els laics en l'elaboració dels programes: deu teòlegs i deu laics de les dues confessions escullen els programes i preparen els cursos.

A més, la teologia no ha d'ésser distribuïda des de dalt ja que "hi ha altres maneres no professionals d'abordar la fe", recorda Gérard Rolland. L'objectiu és donar la paraula a la gent, donant-li per això els instruments per poder dir la seva paraula. A través del coneixement de la Bíblia, es reconeix la polifonia de l'Escriptura: "Hi ha espais de paraules a l'interior de la Bíblia que ens poden donar la paraula", i precisa, però "cal partir d'una rigorosa exegesi, tenir una interpretació conforme, però no rígida".

Perú

Els bisbes critiquen els mètodes de la lluita antiterrorista

LIMA.— Els bisbes del Perú han criticat vivament els mètodes utilitzats pel govern en la lluita contra el terrorisme, per mitjà d'una carta publicada a tots els diaris del país. "Fins ara, el terrorisme al Perú ha estat combatut amb mètodes que es basen en el terror i la violència indistintament", subratlla el missatge dels bisbes, titulat "Per la defensa de la vida humana".

Els bisbes creuen que aquests procediments no són justificats, i menys si són utilitzats per l'autoritat de l'Estat. Al final del seu escrit els bisbes diuen que "cal canviar la resposta exclusivament militar per un examen global dels problemes de la regió, que correspon també a les organitzacions civils i socials".

França

Tres de cada quatre parelles es casen per l'Església

PARIS.— Malgrat la notable baixa en la pràctica religiosa els catòlics francesos es casen encara a l'Església al voltant d'un setanta cinc per cent. Aquest és el resultat d'un estudi comparatiu dels matrimonis civils i dels matrimonis d'Església, realitzat per l'Institut Nacional d'Estudis demogràfics, partint de les estadístiques de l'Església catòlica francesa.

El 1980, sobre 334.000 matrimonis civils celebrats a França, 215.700 ho han estat també per l'Església catòlica, sobre el 64,5 per cent. El 1981, l'estimació fou del 64,1 per cent, essent el 79 per cent l'any 1954, segons indica l'estudi. Si es compara el nombre de matrimonis catòlics amb el dels matrimonis civils no implicant els divorcis—aquests no es poden tornar a casar per l'Església—, el conjunt s'eleva aleshores al 77 per cent.

Xile

No paren d'augmentar les violacions dels drets humans

SANTIAGO DE XILE.— Els casos de tortura, de detencions per motius polítics, de confinaments i morts violentes d'oponents al règim del general Pinochet s'han multiplicat de manera alarmant durant el 1983, segons han manifestat dues organitzacions xilenes de defensa dels drets de l'home.

La Comissió xilena per la defensa dels drets de l'home ha indicat haver estat informada que l'any passat hi hagueren 437 casos de tortura, contra 122 el 1982; 130 casos de confinament (contra 81) i de 14.515 detencions (contra 1.789 de l'any precedent).

Les set "diades de protesta nacional", organitzades contra el règim de Pinochet, han estat causa de la mort de 73 persones, de 363 ferits per arma de foc, i 1.170 per colpejament. El nombre més gran de víctimes (24) i de casos de tortura (133) s'enregistraren durant el mes d'agost, quan el general Pinochet donà ordre de controlar la capital.

Un altre organisme, el "Vicariat de la solidaritat", que depèn de l'Església catòlica, indica haver pres el 1983 la defensa de 1.088 persones, la major part detingudes en les diades de protesta, quan solament havien atès 359 casos l'any 1982. "Durant les diades de protesta, hem estat per primera vegada depassats pel nombre de ferits ja que el nombre de les nostres intervencions augmentà un 300 per cent", declarà el doctor Mario Insunza un dels metges al servei del Vicariat de la Solidaritat.

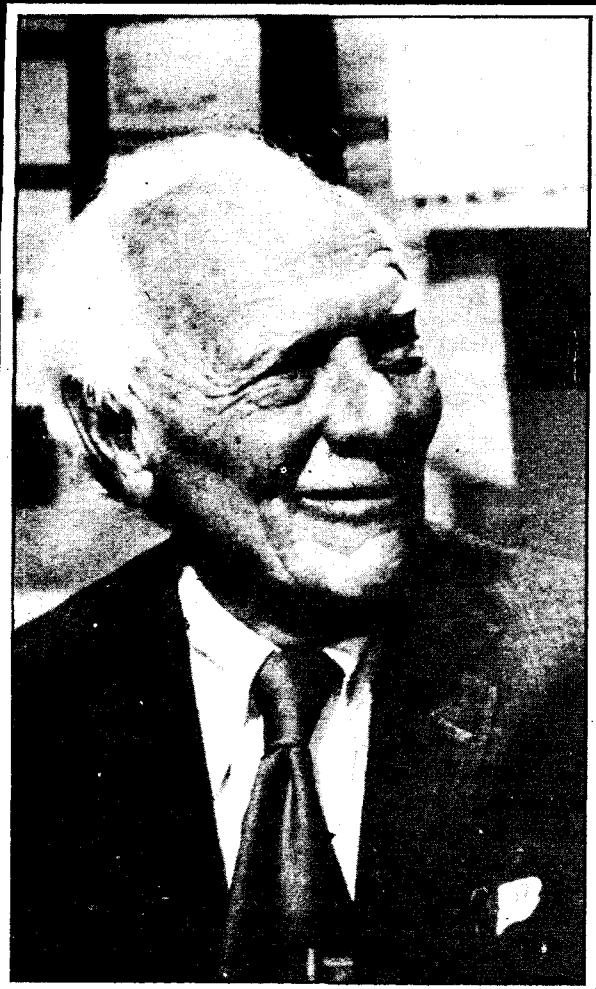
EE.UU.

Recobra actualitat la carta pastoral sobre la pau i el desarmament

WASHINGTON.— La carta pastoral dels bisbes americans continua provocant ebullició tant a l'interior com a l'exterior de l'Església catòlica.

Això és el que indica l'agència de premsa catòlica americana National Catholic News Service (NCNS), explicant que aquesta carta continua en el si de l'Església com a subjecte al voltant del qual s'organitzen simposis i altres activitats, tant en pla local com nacional. També el mes de gener ha estat proclamat el "mes de la pau" pels bisbes d'Illinois. En aquest Estat, les activitats espacials enllaçades al tema de la pau s'han celebrat al llarg d'aquest mes, i s'ha referit a la carta dels bisbes.

NCNS cita alguns exemples de reaccions provinents de l'exterior de l'Església. Així el capità de fragata, A.K. Sebrovski, encara que en desacord amb certes conclusions de la carta pastoral, escriu en una revista especialitzada que tothom hauria de llegir el document episcopal ja que, diu, constitueix una ajuda per a la formació de les consciències. El capità Sebrovski, que afirma que "la carta pastoral l'ha ajudat personalment a formar la seva consciència sobre els temes que toquen la guerra i la pau", recorda igualment que els bisbes no han cridat als militars a desobeir llurs superiors, ni han condemnat la possessió d'armes nuclears.

La conversió al catolicisme de Malcolm Muggeridge el periodista britànic més destacat, ha causat profunda impressió en el seu país. Als vuitanta anys, té rera seu una llarga carrera com escriptor i crític social. Fou un dels primers que va veure en els nazis una amenaça per a la civilització.

Com a corresponsal del GUARDIAN a la URSS l'any 1932, advertí el perill que Stalin representava i abandonà qualsevol il·lusió en el comunisme. Durant els anys cinquanta dirigí la revista

satírica PUNCH, on es nassagista. En el seu país britànica també deixà sentit crític implacable. Als vuitanta anys, mostraven unes idees properes al catolicisme seva amistat amb la Calcuta, la tasca de la qual tot el món, l'ha animat pas, simultàniament amb ell mateix ho explica en un article a THE TIMES.

La conversió de Malcolm Muggeridge

PER QUÈ EM FA CATÒLIC

"No puc expressar amb paraules el molt que dec a la Mare Teresa de Calcuta. M'ha donat una visió completament nova del increïble poder de l'amor."

Podria semblar bastant absurd que algú com jo, als seus vuitanta anys complerts tanta anys complerts, sol·liciti l'admissió en una església determinada —en el meu cas, l'Església catòlica—. Com si un cancel·lés la seva polissa d'assegurança de vida quan és a punt de morir. Però, ja que la pertinença a una església té més a veure amb l'eternitat que amb el temps, els anys gairebé no importen. A fi de comptes, si els nens són batejats abans que siguin capaços de comprendre el significat del baptisme, ¿per què els octogenaris no han de ser rebuts en una església poc temps abans d'abandonar-la en un fèretre?

L'exemple de la Mare Teresa

La conversió al catolicisme és quelcom que he tingut present durant molts anys. Desitjava fer el pas, però alguna cosa misteriosament m'aturava. Servo un viu record d'un passeig amb la Mare Teresa discutint aquest important afer. Ella, desitjosa de veure'm dintre de l'Església catòlica: jo, més que desitjos per complaure-la: tant, que per a mi era una veritable temptació fer el que ella volia només per complaure-la.

No pot expressar-se amb paraules el molt que li dec. Ella m'ha donat una visió completament nova del que significa ésser cristià, de l'increïble poder de l'amor, i m'ha mostrat com l'amor pot brostar en una ànima lliurada fins a cobrir tot el món.

La Mare Teresa m'havia explicat abans a Calcuta com la

Comunió de cada matí la fa continuar endavant: sense això defalliria i perdria el rumb. ¿Aleshores, com podria jo posar-me d'esquena a aquest aliment espiritual? Vaig mirar de defensar-me esmentant a Simone Weil segons la qual Déu necessita d'alguns que el serveixin fora de l'Església, i que en el seu cas estava disposat que ella havia d'estar sola, ser estrangera, sofrir desterrament en el món.

La Mare Teresa no va quedar convençuda, perquè, com la seva homònima d'Avila, combina la intuïció mística amb un agut esperit pràctic i el bon humor. Tampoc l'impressionaren les meves queixes referents a la dissidència de certs sacerdots i prelats en l'Església. Jesús, digué, escollí dotz deixebles, un dels quals resultà ser un traïdor i els altres fugiren. ¿Per què, aleshores, havíem d'esperar que els papes bisbes ho fessin millor?

La seguretat de la fe

Suposò que en la nostra vida espiritual s'opera una mena de procés subterrani pel qual després d'anys de dubte i vacil·lació, emergeixen la claredat la certesa i diem, com el cec al qual Jesús donà la vista: "Només sé una cosa: que abans era cec i ara hi veig".

O, com Pascal en el seu moment de màxima llum, cridem: "Certesa, certesa, alegria, pau... Oblit del món i de tot menys de Déu". Quan això ha succeït, hom emprèn la tasca d'escatir com i per què, però sempre després de la claredat. No som a part del procés en virtut del qual s'ha fet la llum.

velà com a agut
s per la televisió
l'empremta d'un
Des dels princi-
els seus escrits
ada vegada més
e. Finalment, la
Mare Teresa de
al féu conèixer a
a donar l'últim
b la seva esposa.
un article publi-

e
-
IG

Malcolm Muggeridge en un dels estudis de la BBC.

Primer, doncs, hi ha la ininterrompuda permanència de l'Església. A través de dos mil anys d'història turbulent, malgrat els errors i les intencions confoses, cada dia, potser fins i tot cada hora, algú en alguna part ha estat confeccionant el Cos i la Sang de Crist de forma sacramental sobre l'altar. Després, hi ha els santos, des de l'Apòstol Pau fins a la Mare Teresa: tots aquells que d'una manera o altra han contribuït a avivar la fe, que és la columna capital de l'Església de generació en generació.

El meu preferit ha estat Agustí d'Hipona, les **Confessions** del qual mostren, amb habilitat artística i amb convicció, com la vida mundana i sensual pot fer transformada en una vida dedicada al servei de Déu.

Sant Agustí visqué una època molt semblant a la nostra en alguns aspectes, quan el gran Imperi Romà s'enfonçava visiblement, i la decadència —el que nosaltres anomenem permissivisme— era evident arreu. Quan li arribaren notícies a Cartago que Roma havia estat saquejada pels bàrbars, digué al seu ramat que s'allunyessin de ciutats com Roma, que els homes edifiquen i els homes destrueixen, per concentrar la seva atenció en la Ciutat de Déu, no construïda per mans humanes i que els homes no poden destruir. Després dedicà la resta de la seva vida a la seva gran obra, **La Ciutat de Déu**, amb la qual proporcionà l'esbós perquè la cristiandat emergís d'entre runes del món pagà.

Avui dia, els que continuem anomenant "civilització occidental" es troba en una situació tan lamentable com la de l'Imperi Romà en temps de sant Agustí. Això es deu, no a factors econòmics i polítics, com

la premsa i els polítics volien fer-nos creure, sinó a una crisi moral de conjunt. La resposta catòlica a aquesta crisi sempre m'ha estat atraient. Per exemple, la **Humanae Vitae**.

Una resposta moral a la crisi

Rebutjar l'ús dels anticonceptius em sembla absolutament correcte: la separació que aquests procuren entre la sexualitat i el seu fi, que és la procreació, i la seva condició, que és l'amor durable, només pot tenir efectes morals desastrosos.

Això mateix succeeix amb la legalització de l'avortament, que actualment causa l'assassinat d'un infant cada tres minuts, i que inevitablement condueix a la legalització de l'eutanàsia.

Amb això, s'acceptarà una mena d'holocaust "humàitari" que avantatja al de Hitler en nombre de víctimes i en corrupció de la joventut, transformant la imatge tradicional de la família cristiana, com una comunitat que té per pare amorós a Déu, en la d'una granja l'únic objectiu de la qual és el benestar del ramat i la rendibilitat de l'empresa.

Arribar a casa

Fins aquí els "avantatges" de fer-se catòlic: però hi ha quelcom més que no és tan fàcil d'expressar. Una sensació "d'arribar a casa", de reprendre

una vida perduda, de respondre a un timbre que ha estat sonant molta estona, de trobar en una taula un lloc que havia restat buit durant llarg temps. Tot això no suposa, ni molt menys, una separació dels altres cristians. Al contrari, hom se sent més a prop d'ells.

Un dels pocs avantatges d'aparèixer a la televisió és que, des que sóc conegut com un home que aspira a ser cristià, la gent ve a mi o m'escriu per dir-me que ells també ho són.

Em succeeix, que en sortir d'un restaurant, el cambrer se m'acosta per darrera, no per queixar-se de la propina, sinó per proclamar que compartim la mateixa fe. O en la sala de maquillatge de qualsevol televisió, la noia que té cura del meu rostre malmès em diu a cau d'orella: "Jo estimo el Senyor".

En tombar una cantonada d'un carrer de Londres topo amb un homenàs del Carib que exclama alegrement: "¡Estimat germà en Crist!". Aquesta experiència deliciosa em fa saber que, contràriament als resultats dels sondeigs d'opinió i els estudis sociològics, existeix una fraternitat cristiana que abasta des dels camps de concentració soviètics fins als estudis cinematogràfics de Los Angeles i que, sorprenentment arrela en assemblees com la Cambra dels Comuns o el Senat dels Estats Units. Gràcies a Déu.

He descrit la meua conversió al catolicisme com si es tractés d'una experiència solitària. En realitat, la meua esposa ha estat al meu costat durant cinquanta quatre anys. Ni tan sols hem hagut de discutir l'afar en qüestió, sinó que hem actuat com una sola persona.

Sant Agustí visqué una època molt semblant a la nostra en alguns aspectes, afirma Malcom Muggeridge.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departa-
ment, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistent social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb expe-
riència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només ma-
tins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb
públic.
INEM 20.738.352.

PROFESSORA CATALÀ

i/o administrativa.
INEM 17575270.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte
mercantil.

CAP ADMINT.

INEM 14.367.157.

ASPIRANT

Amb estudis administratius.
INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXIL

O gestió carrer i despatx.
INEM 21.472.631.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

CAP DE VENDES TÈXIL I VENEDOR.

Amb molta experiència.
INEM 15.329.905

DIRECTOR COMERCIAL/ CAP COMPRES

Profund coneixedor proces-
sos tèxtils. Contracte mer-
cantil.

ENGINYER TÈCNIC AGRÍ- COLA.

INEM. 23.566.

VENEDOR RAM ELÈCTRIC

INEM 14.486.402.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

CAMBRER

Amb experiència. INEM -
87.738.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23,265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

SECRETÀRIA

gerència i experta import-
export. INEM 37.988.149.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

Varis

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

AMB REFERÈNCIA

Cuiner per residència d'avis.

CRISPE

Residència per a noies tre-
balladores, carrer Venero, 4-6.
Barcelona-5. Tel. 300 52 22.

CLASSES

de Física, BUP i COU parti-
culars o grup. Tel. 330 18 96.
Prof. titulat amb experiència.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

Vendes

FINQUES GUANER
(A.P.I.)

Apartado de Correos 35

VENTA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants FINQUES
GUANER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
del anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on, Barcelona-7.

Fes-te soci de la llibertat

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS
I LA LIBERTAT COSTA MOLT. AJUDA'NS

Per 2.100 pessetes anyals
pots ser soci
d'Amnistia Internacional,
organització
independent que
defensa els drets humans
a tot el món.

Norma
Divisió

després rebre informació per a associar-se a
la secció espanyola d'Amnistia Internacional
(Remetre a l'apartat de Barcelona 55.711)

AMNESTY INTERNATIONAL

DIUMENGE

V DURANT L'ANY

el pa de la

paraula

A cura
dels monjos de Poblet

L'ESPLENDOR DE LA FE ÉS L'AMOR

La fe viva és una torxa lluminosa al cor de la vida del creient. L'esplendor de la fe és l'amor al Senyor i al proïsme. L'amor ha de ser l'ànima de les veritats rebudes i acceptades i de la celebració litúrgica i comunitària dels esdeveniments salvífics. Perquè Déu és amor; i és la seva presència amorosa i lluminosa que esvaeix tota tenebra de la nit humana.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (58:7-10)

Diu el senyor: "Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per reraguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens". Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyaies amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia".

L'HOME JUST ÉS LLUM

El cristià amb la llum de la seva fe il·lumina també els altres. La llum del Crist reverbera en el viure dels cristians i, a través d'ells, resplandeix en els àmbits de vida.

Salm 111:4-5,6-7,8a i 9 (R.:4a)

L'home just, compassiu i benigne,
és llum que apunta en la fosca.
Sortós l'home que presta de bon grat,
que disposa a consciència els seus afers.

R. L'home just és llum que apunta en la fosca.

El just no caurà mai,
i deixarà un record inesborrable.
Viu sense por de les males noves,
se sent ferm confiant en el Senyor. R.

Té el cor incommovible, res no tem,
reparteix el que té, ho dona als pobres,
la seva bondat consta per sempre,
pot alçar el front amb dignitat. R.

"La imatge de la llum en la Bíblia no és precisament intel·lectual, sinó vital. Suposa la Veritat i afirma la Vida. Els cristians són llum del món no precisament com a mestres, sinó com a sants."

Isidre Gomà

Una feble, esporuguida i tremolosa llum

Ui, fa més mal un elogi que un blasme. La lloança encimbella, i a les altures el vertigen del ridícul no perdona. La cruel riota general fa baixar amb l'escarni del menyspreu els qui s'enfilen més amunt de que els pertoca. La sensatesa assenyala a la consciència un centre de gravetat; qui no el respecta s'esllavissa fent el tifa.

El reny, per contra, ens situa on realment som, i d'on mai no sortirem: la radical imperfecció. Cada repte ens ho recorda, cada blasme ens ho retreu. Si ens cou, és que ens fa bé. Tenim por que sigui dit allò que som, per això ens resistim a creure que el retret és terapèutic. Preferim l'afalç, que res no cura, però que amaga amb cotó fluix el mal que supura.

Una basca s'apodera de nosaltres cada vegada que les nostres orelles brutes deixen passar ànima endins aquestes paraules les Jesucrist: **Vosaltres sou la llum del món.** Impossible. La confusió del món és massa gran perquè uns homes, per bona fe que tinguin, puguin dreçar-se en un lloc alt i fer llum a tots els qui són a la casa terrenal. No és possible. "La petulància religiosa no té límits" —això us ho dirà qualsevol crític de la religió—. Podem en algun punt veure-hi més clar que els altres. Podem fer-los-ho veure amb més o menys bones raons. Però creure'ns "la" llum del món, és una arrogància eixelebrada.

Escoltem encara: **Vosaltres sou la sal del món.** És clar que la fada mundanitat peix amb infules de gran cuinera llepafils els que es pensen tenir fi el paladar. És clar que qualsevol que miri el món una mica de reüll sala amb ironia la insulsa teca mundana. Però d'aquí a poder dir que algú és "la" sal del món, n'hi ha un bon tros. Massa, perquè ningú amb un dit de front el pugui mai franquejar.

Viure com a cristià no és afermar cap capteniment humà en el mercat de la moral, fins a aconseguir que sigui proclamat el millor. Viure cristianament és **anunciar el**

misteri de Déu. És saber-se perdut en un magma diví, que no s'espesseix impenetrablement, sinó que es manifesta clarament en un jueu, en Jesús de Natzaret. El misteri de Déu es revela en el Fill de l'home i captiva irresistiblement els homes de llavors ençà. Alguns se'n senten tan corpesos que no volen **saber res més que Jesucrist, i encara clavats a la creu.**

Déu és amor gratuït, bondat que s'esmuny al càlcul. L'amor diví ha estimat tant que ha mort en un home. Davant aquest misteri l'ànima cristiana se sent **feble, esporuguida i tremolosa.** Per poc de seny que tingui, tot cristià s'adona aviat que no pot anunciar el misteri que el sobrepassa amb el **prestigi de l'eloqüència i de la saviesa.** Si és que som la llum del món, no serà pas perquè siguem més intel·ligents que els altres i puguem il·luminar-los amb la nostra perspicàcia. En comptes d'una eminència penetrant, el cristià és un adorador meravellat: **Senyor, Déu meu, que en sou de gran. Aneu vestit d'esplendor i de majestat, us embolcalla la llum com un mantell.** Només perquè viu embadalit en la grandesa divina i emparat sota el seu mantell lluminós, el cristià pot admetre que ell és la llum del món.

Com ho és tot home just, compassiu i benigne, que amb la seva bondat és **llum que apunta en la fosca.** Això és el que amb accent terrible sempre han recomanat els profetes: **Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds; si algú no té roba, vesteix-lo. No els defugis que són germans teus. Llavors —només llavors!— esclatarà en la teva vida una llum com la del matí.**

Maur Esteve
Abat

EL PODER DE LA CREU

La fe no es fonamenta en cap ideologia humana, en cap poder humà, en cap conclusió científica. La fe és un do de Déu i l'encontre inefable de Déu i de l'home en l'amor. La fe és paradoxal: perquè el poder de Déu i la victòria sobre els enemics de l'home, només es manifesta a través del misteri de la creu.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (2:1-5)

Germans, quan vaig venir a vosaltres, no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavats a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava, no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

EL CRISTIÀ, SAL I LLUM DEL MÓN

La fe, l'esperança i l'amor del Senyor no ens han estat atorgats per viure'ls egoïstament, sinó en plena obertura a tot home i a tot el món. Perquè el Crist és per a tots els homes i per a tot el món. L'exigència missionera de testimoniatge és inseparable del compromís de la fe.

Evangeli segons sant Mateu (5:13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, ¿amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel".

Calendari

Diumenge, 5 de febrer. V del temps ordinari. Santa Àgata i Santa Calamanda, verges i màrtirs.

El sol surt a les 6,58 i es pon a les 5,12 (hora solar).

Festa major a Calaf i Campmany.

Dilluns, 6 de febrer. Sant Pau Miki i companys màrtirs.

Santa Dorotea, verge i màrtir.

Festa major a Cervera.

Dimarts, 7 de febrer. Sant Ricard, rei i Santa Juliana, vídua.

Dimecres, 8 de febrer. Sant Jeroni Emilià i Sant Joan de Mata, confessors i fundadors. Santa Elisenda, verge.

Fira a Isona.

Dijous, 9 de febrer. Sant Nicèfor, màrtir; Sant Sabí, bisbe i Santa Apol·lònia, verge.

Divendres, 10 de febrer. Santa Escolàstica, verge. Sant Ireneu i sant Jacint, màrtirs.

Dissabte, 11 de febrer. Ntra. Sra. de Lourdes. Sant Llätzer, bisbe i sant Desideri, bisbe màrtir.

La Font

La font que jo sé
no la trobaréu;
és al mig del bosc
al peu d'una alzina.
Si hi passeu a prop
ella us cridaria,
si no m'hagués cridat
jo no la sabria.

Francesc Pujols

L'Església celebra

5 de febrer. V Diumenge de durant l'any. Lectures: Primera, Is 58,7-10, S 111, segona 1C 2,1-5, tercera Mt 5,13-16.

6 de febrer, dilluns de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 8,1-7.9-13, S 131, segona Mc 6,53-56.

7 de febrer, dimarts de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 8,22-23.27-30, S 83, segona Mc 7,1-13.

8 de febrer, dimecres de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 10,1-10, S 36, segona Mc 7,14-23.

9 de febrer, dijous de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 11,4-13, S 105, segona Mc 7,24-30.

10 de febrer, divendres de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 11,29-32; 12,19, S 80, segona Mc 7,31-37.

11 de febrer, dissabte de la V setmana de durant l'any.

Lectures: Primera, 1 R 12,26-32; 13,33-34, S 105, segona Mc 8,1-10.

HOMES I INSTITUCIONS

"Era una dona
que col·laborà, fidelment,
a les tasques de la casa, i a
despit dels sofriments, va
treballar i estimar molt".

Del viure i del morir

La mort d'una dona humil i exemplar que no formava part de la meua família, però que tots els de casa i els qui la van conèixer l'estimavem molt, m'ha fet meditar sobre el valor de la vida. I, alhora, he pensat que no hi ha res més transcendental que la vida eterna, aquella que dona la immortalitat a l'ànima del qui ha viscut, sa d'esperit, amb pau i amor.

Era una dona que col·laborà, fidelment, a les tasques de la casa. Ja entrada en anys, soltera, nascuda en la suau i melangiosa terra gallega, no va ser contrària a la vida, i mai no li féu por l'urpada de la soledat. Greument malalta, esperà l'hora del darrer sospir serena, i amb ganes de retornar al treball superada la malaltia. Pensava amb tot allò que havia deixat a la casa que l'acollien com un més de la família. Una serenitat davant la mort, al mateix temps que una alegria de viure, acompanyà els darrers dies del seu pas per la terra.

Això m'ha fet pensar en totes aquelles persones que he conegut joves, belles, vigoroses, plenes d'optimisme i que la mort ha immobilitzat. Ja sé que vivim per morir, i que aquesta fatalitat de la mort inspira als humans actituds diverses. Per alguns, la por de morir engendra la por de viure. L'angoixosa obsessió d'evitar una malaltia mortal paralitza en molta gent totes les formes de vitalitat. Per tal de salvaguardar les seves vides, tot ho sacrifiquen. En canvi, n'hi ha d'altres que actuen contràriament: colpits per l'aprensió d'una mort inevitable, aprofiten les ventades platzerioses per esbargir de les

seves ments l'ombra glaçada de la mort.

La dona que va morir, sense necessitat de plorar el seu comiat, serena i tranquil·la a despit dels sofriments, va treballar i estimar molt. Sincera i neta de cor, mai no li mancà el somriure, encara que fos un somriure de saber despendre's de tot allò que els humans més estimem. Ella aprecià la vida,

no cal dir-ho; però no una vida egoïstament individual. Vivia pels altres, amb els altres. De debò, el seu sofriment i la seva mort, van ser acceptats per ella i resistits amb Amor. I per ser aquest Amor tan desinteressat, jo tinc el convenciment que no fou estèril.

Leandre Amigó
(Escriptor)

D'ACI I D'ALLÀ

La mirada

Quan immersos i perduts enmig d'una multitud de gent desconeguda ens adonem que algú ens mira, ens posem nerviosos. Mirar es escodrinyar, atenció que quan recau sobre nosaltres resulta sempre molesta. La mirada mútua i callada en un recinte clos, constitueix l'infern sartrià. Aquest sondeig entre condemnats, ha d'ésser horripilant. A mi, la mirada dels altres atenta sobre meu, em dona desfici i sóc incapaç de concretar una idea o de posar-la per escrit a màquina, fallo les lletres. Diuen els homes del camp que els serps fan caure els ocells que pien dalt d'una branca, mirant-los, amb ulls magnètics, llarga estona. La persona de mirada fluixa o, que com jo, des de petit, mira contra el govern, no pot servir de domador. És una funció que reclama mirada potent. Un simple titubeig anima el tigre a clavar una mortal urpada. Jesús a l'Evangeli estigmatiza els homes de mirada luxuriosa que l'equipara a l'adulteri. L'esperit de l'ésser humà prorrump evidentment per la mirada. No mirar a una persona del cercle, equival a eliminar-la, i, el deixat de banda se sent eliminat. A voltes no comprenem que algú es nega a assistir a trobades cristianes perquè, quan hi féu acte de presència, no fou mirat. Si mai ningú no ens mirés, ens aniríem posant gradualment inquietos, i, finalment, embogiríem. La mirada franca dels altres ens ajuda a viure, i mirar benèvolament és estimar. No oblidem tot el misteri sagrat que inclou l'esguard. Em plau enormement demanar al bon Déu que em mostri la claror de la seva mirada.

Pere Campàs Bonay

una esperanza para el mundo

10 FEBRERO 1984 · DIA DEL AYUNO VOLUNTARIO

Manos Unidas
XXV
CAMPAÑA
CONTRA
EL HAMBRE

25
AÑOS

participando en
el desarrollo del
Tercer Mundo
a través de
4.373 proyectos
en 54 países.

DONATIVOS:

- Caja de Barcelona, Ag. 200 c/c 240-15.
- Caja de Pensiones, Ag. 900 c/c 94.227-79.
- Cajas de Ahorros Confederadas.

MANOS UNIDAS

Campaña contra el Hambre
Rbla. Cataluña, 32, 1.º 1.ª - Barcelona-7
Tel. 318 08 87

Nombre
Dirección
Ciudad D.P.
Ruego me envíen más información sobre M. U.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Pau a Corint

El llibre dels Fets ens conta el sojorn de Pau a la ciutat de Corint (18:1-18). Va ser la primera visita que l'Apòstol féu a aquesta importantíssima ciutat mediterrània, que durà uns divuit mesos i en el curs de la qual fundà l'església de Corint. Sant Pau venia d'Atenes, on la seva predicació havia rebut un fort contratemps. Va convertir-hi per la causa de l'evangeli unes poques persones. En arribar a Corint encara ressonaven fortament en el cor i en el pensament de Pau les paraules de refús que els atenencs li van dirigir irònicament a l'Areòpag: **Sobre això, ja t'escoltarem un altre dia** (17:32), bo i deixant-lo plantat. No és estrany, doncs, que ell mateix afirmi que es va presentar davant dels corintis, **feble, esporuguit i tremolós** (v. 3). Posteriorment l'experiència li demostrarà la dificultat de penetrar en l'esperit dels corintis, inquiets i agitats per bandositats i divisions.

Model de predicació

Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavat a la creu. (v. 2). La predicació de Pau a Corint és

extraordinàriament valenta. Enmig del bullici d'una ciutat oberta a tots els vents i a totes les corrupcions, l'Apòstol no contemporitza ni afluixa la temàtica de la seva predicació i del seu testimoniatge pastoral. Va al cor del missatge cristià: Jesucrist, mort i ressuscitat. Aquest missatge era el que li havia causat a ell un impacte tan fort, que l'havia abatut del seu orgull de ferotge perseguidor de cristians i l'havia portat, rendit, als peus de Crist. Ell personalment, doncs, havia experimentat la força de la gràcia salvadora de Déu. I ell no es creia pas una excepció. Si Déu l'havia tombat, a ell, també podia tombar els corintis, o els qui fossin. Havia experimentat, és cert, el fracàs d'Atenes. Però això no el va fer pas apartar-se del compromís de predicar l'evangeli. Podia revisar els seus procediments pastorals, però se sentia lligat per

sempre a la causa de Crist. Havia aprofundit en el sentiment d'humilitat. Ens ho recordava diumenge passat: **Ningú no pot gloriar-se davant de Déu** (1:29). Per això s'ha de confiar en la força de l'Esperit (v. 4).

La pastoral de la fe

Pau ha fet l'opció de la fe. Ell, el fariseu erudit, deixa de banda l'eloqüència i la saviesa i s'agafa fort al prestigi del do de Déu (v. 1). Així es presenta a Corint. Sense apuntalar-se en cap prestigi humà. Pobre i amb les mans buides de tot poder que no sigui el del do de Déu de la fe. **En tot allò que us deia i us predicava, no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit** (v. 4).

Pau no es predicava ell mateix, com

massa sovint solem fer nosaltres. La gran descoberta que havia fet del tresor de la fe, el donava a mans plenes a tothom qui el volgués acceptar, i no precisament com a obsequi de Pau, sinó com a do de Déu. Ell, Pau, era simplement això: l'instrument de Crist perquè la seva salvació arribés a tot arreu. Per això la seva pastoral era la de portar els corintis a descobrir el do de Déu i a fer-los capaços de donar la seva resposta d'acceptació d'una manera honrada. **Perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu** (v. 5).

Una pregunta

Preguntem-nos ara pel motiu de la nostra actitud de creients. Per què creiem? Què és el que ens ha portat a creure en Jesucrist? El prestigi de l'Església, l'eloqüència de tal o tal altre predicador, el desig que hi hagi un ordre social que ens permeti viure, la força persuasiva de la moral cristiana, etc.? Tot això, poden ser instruments, camins que ens hagin posat enfront del do de Déu. Però res més. No hi podem descansar la nostra fe. Únicament és en el poder de Déu que el seu do es manifesta i resta en nosaltres. Ja que únicament Jesucrist és la llum del món (Jo 8:12) i ningú ni res més.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

36 - Teories sobre l'origen de la vida a la terra

Per pocs coneixements que hom tingui de biologia ja es veu que no és cosa fàcil elaborar una explicació científica que doni raó de l'aparició de la vida sobre el nostre planeta a partir de la matèria inorgànica terrestre, de forma que hagi sorgit una cèl·lula viva amb la sola combinació i barreja casual dels elements que la integren. És tanta la complicació d'una cèl·lula! Per això ja deia Darwin (i això que no tenia pas encara els coneixements de la citologia actual) en una carta al seu amic J. D. Hooker, poc després de les experiències de Pasteur, el 23 de març de 1863: "Pensar avui per avui en l'origen de la vida és desassenyat; les mateixes raons tindriem per pensar en l'origen de la matèria". Però, per molt desassenyat (i aventurat) que fos això, ben aviat hi hagué qui gosà fer-ho. Avui parlarem d'aquests atrevits:

Primeres teories del segle passat

L'anglès H. Bastian en un llibre de 1872, "Els començos de la vida" (The beginnings of Life), ja considera possible que els sers vius s'hagin originat de substàncies inorgàniques sense in-

tervenció de cap "força vital" específica. I ho intenta demostrar experimentalment. —És el mateix Darwin qui, en una carta a Wallace critica els experiments de Bastian i els considera sense cap valor.

L'alemany E. Pflüger el 1875 publica un article "Sobre la combustió fisiològica en els organismes vius", en el qual exposa que les proteïnes vives del protoplasma de la cèl·lula són substàncies molt inestables, capaces d'autooxidar-se gràcies al radical cianogen (CN) que posseeixen. Ara bé la terra era molt calenta al començament i s'hi podia formar gran quantitat de CN, que es podia combinar amb altres substàncies fins a produir les proteïnes vives...

—Però la bioquímica actual ha demostrat que no és el CN sinó tot un sistema de catalitzadors (els enzims) el que regula l'oxidació de les proteïnes i també de les altres substàncies. La cosa és molt més complicada.

L'introducció del darwinisme a Alemanya, E. Haeckel, en la seva "Història Natural de la Creació" (Natürliche Schöpfungsgeschichte) de 1878 veu la solució del problema de l'origen de la vida en les condicions físiques peculiars que hi havia a la terra al començament de la seva

història. Diu que no hi ha diferència essencial entre la formació d'un cristall inert i la d'una cèl·lula viva; que el que passa és que no hi ha ara a la terra aquelles condicions externes que hi havia quan es formaren les primeres cèl·lules. —No hi ha cap autor actual que admeti que la formació d'una cèl·lula depengui únicament de la presència d'"algunes forces físiques externes favorables".

L'anglès F. Allen en el seu article "Què és la vida?" (What is Life?) de 1899 estableix el principi: "Tot fenomen vital es basa en la combinació o separació d'oxigen i nitrogen". Ara bé, al començament de l'existència de la terra hi havia gran quantitat d'anhidrid carbònic a l'atmosfera i força compostos nitrogenats, per tant podien començar a realitzar-se fenòmens vitals. I amb una explicació complicadíssima fa veure com podien formar-se les substàncies orgàniques. Explicació que avui dia ja no convenç ningú.

Noves teories del segle passat

L'ultradarwinista alemany A. Weismann el 1902 en "Exposicions sobre la teoria

de la Descendència" (Vorträge über die Deszendenztheorie), repetint la idea de Haeckel, però modificant-la, explica que a les èpoques més primitives de la història de la terra i en condicions diferents a les actuals es formaren uns organismes molt senzills, els "biòfors", que donaren lloc als actuals per evolució molt senzilla els "biòfors", que donaren lloc als actuals per evolució posterior. Suposició gratuïta.

L'anglès H. Osborn el 1918 amb el seu llibre "L'origen i l'evolució de la vida" (The origin and evolution of life) segueix la línia de F. Allen, subratllant el gran paper que l'anhidrid carbònic hi tingué en la formació de les substàncies orgàniques. Però no explica, ni de bon tros, com podien fer-se totes les combinacions següents necessàries per a la vida. I ni la mateixa quantitat gran d'anhidrid carbònic no queda justificada.

En aquest moment s'inicia un moviment per a resoldre el problema experimentalment. I així trobem la "cèl·lula artificial" de Traube (un cristall de sulfat de coure en una dissolució de ferrocianur potàssic, que origina una membrana de ferrocianur de coure, que s'infla i es trenca bo i ori-

ginant-se'n una altra...), l'"ameba" d'O. Bütschli (una gota d'oli d'oliva en una dissolució de potassa emet prolongacions com els pseudòpodes d'una ameba viva), les "cèl·lules osmòtiques" de S. Leduc (fenòmens semblants als de Traube, però més complicats, que prenen l'aspecte de floridures, algues...) i la "solució al problema de l'autogeneració" de Kuckuck (barreja de gelatina, glicerina i sal comuna, que, en ésser irradiada amb radi, presenta configuracions de cèl·lules que creixen i es divideixen). De totes aquestes experiències podem dir, amb Oparin, que "la semblança entre les cèl·lules de Leduc i els éssers vius no és pas més gran que la que hi ha entre una persona viva i la seva imatge en marbre", i ningú no dirà que una estàtua, per ben feta que sigui, ja és un vivent!

El rus Alexander Ivanovitch Oparin (1894-1980) és el primer autor que de debò s'esforça a posar una base científica que expliqui com podria haver-se originat la vida a la terra. En parlarem la setmana que ve.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Una

esperança

per al món

Leïta i solemne, blanca i silenciosa, es passeja la neu per les teulades del llogarret. El silenci es perllonga pels carrers, després d'haver acabat els oficis religiosos en la petita església. És la Nit de Nadal: una esperança per al món. Amb ell, ha arribat el pa i el somriure.

Totes les finestres riuen per dins. Mentre la neu, en passar per les ventalles, saluda casta, la pau de les llars. En totes les llars hi ha aquesta nit, menjar en abundància.

Coses de nens

Lluïset té cinc anys. Tot ell gras, com tots els seus germans. A casa no hi manca res. Però aquesta nit el nen no ha volgut sopar. Fins i tot, el torró i els pastissos, la seva debilitat, els ha menyspreat amb gest olímpic.

La mare suggereix amb estima:

—Però, fill, si tot es tan bo! ¿Et fa mal alguna cosa?...

Mentre la mare va repartint a l'espòs i als fills grans, les porcions de gall dindi, d'amatgat, agafa un tros de torró i desapareix del menjador. És la tercera vegada que Lluïset repeteix la fugida. Tots somriuen i comenten:

—Els guarda, per menjar-se's després tot sol.

La germana gran, intrigada, segueix els passos del nen. I torna a la taula, al cap d'una estona, somrient i pensativa:

—No li digueu res!

El nen torna a desaparèixer amb el quart tros de torró amagat.

—Els està col·locant tots al costat del Nen Jesús del pessebre.

—Però, Lluïset —li pregunta el pare, ¿No saps que el Nen Jesús no menja torró?

—Doncs, la senyoreta ens ha dit, que aquesta nit hi haurà molts nens, com Ell, que passaran fam en el món. I que Déu passa fam quan hi ha nens que no mengen.

Coses d'homes

Les dotze del matí. Un carrer qualsevol de qualsevol ciutat. Millor encara, una ciutat gran. La gent, endiumenjada, i amb ulls de son, entra al temple: És dia festiu i obliga a assistir a missa.

En el cancell, una gitana, amb el fardell del fill a l'esquena allarga la seva mà negra i trenolosa, implorant una ajuda. Gairebé ningú no es fixa amb ella.

Un senyor, vestit amb elegància, la mira de cap a peus:

—¿A quin partit polític has votat tu?

—Doncs, demana-li a aquest que et mantingui!

—Senyor, si no porto res, el meu marit ens apallissarà a tots dos.

—Això es cosa vostra!

El sacerdot, ben acostat al micròfon, crida des de l'altar:

—“Feliços els qui ara teniu fam, perquè sereu saciats”.

El senyor, assegut a l'últim banc del temple, somriu complagut.

Coses de tots

Jo no sé de qui riure'm aquest matí:

● si del nen que portava torró a Déu,

● si de la gitana que cridava la

seva por i la seva fam,

● si del senyor que complia la seva obligació anant a missa el diumenge,

● si del sacerdot,

● o del mateix Evangeli, proclamat amb èmfasi als estómacs buits!!! No ho sé.

El que sí és cert, amics, és que Déu passa fam, molta fam en el món.

Cinquanta milions de sers humans, (gairebé Espanya i mitja) deixen d'existir cada any a la nostra terra per manca de menjar.

...Però resulta complicat i difícil parlar de fam als que cada dia visitem, diverses vegades, una taula ben parada i, en la qual podem escollir allò que més ens agrada. I més complicat encara posar-nos a donar xifres i números escandalosos, de despeses i malversacions “necessaries”.

¿Sabran sumar els homes, les dones i els nens del Tercer Món?

“L'Informe Brand”, ha declarat que, amb les despeses militars del món, corresponents a mig dia, es podrien finançar tots els programes de l'Organització Mundial de la Salut, per a la completa eradicació malària en el món.

I més a prop de nosaltres:

Els nens espanyols, (amb 150.000 firmes) han sol·licitat al Govern de la Nació que les despeses bèl·liques del pressupost d'un dia, siguin lliurats al Tercer Món per pal·liar la fam d'aquells nens.

Un gest elegant que, tant de bo, tingui resposta.

I guanyaríem tots, almenys en somriures infantils.

Mentre faig, en veu alta, aquestes reflexions, una mica fàcils i desordenades i, em

plantejo aquests interrogants, em vénen a la ment les paraules de Crist en l'Evangeli:

—“Preneu i menjeu tots d'aquest Pa”.

Però se m'ocorre que, Jesús no es refereix solament al Pa, amb majúscula. El seu desig i el seu oïsonell va molt més lluny. Hi ha pa en el món per a tothom. Però està mal repartit: uns sofreixen dolors d'estómac, per farts; i altres, perquè mai no han aconseguit omplir-lo. Quan el Senyor realitzà la multiplicació dels pans i dels peixos, tothom menjà i quedaren satisfets. I sobren dotze cistells.

Sense que Déu torni a intervenir, el miracle el podem repetir nosaltres. N'hi hauria prou amb una mica de voluntat per part de tots els qui mengem cada dia. Adonant-nos que hi ha pa suficient, però està mal repartit. Cal repartir-lo amb justícia i equitat. Potser llavors, farem nostres les paraules d'Isaïes:

“Reparteix el teu pa amb el famolenc, sacia l'estómac de l'indigent i aconseguiràs que brilli la teva llum en les tenebres”.

“Mans unides”

Formós gest el de les Mans Unides.

—Quan escalem una muntanya i donem la mà al company que no pot arribar al turó.

—quan en la missa ens donem la mà per desitjar-nos pau en el Senyor.

—quan allargem la mà a una persona que ha caigut a terra

—quan sentim el dolor del germà en estrènyer-li la nostra mà calenta.

Formós gest el de saber donar la mà si algú ens necessita.

Mentre hi hagi sers en el món que saben donar-se la mà, i, encara millor, acompanyada de somriure, encara queda “una esperança per al món”.

Viure d'esperança!

Milions de sers, germans nostres, viuen encara amb l'esperança elemental de poder dur un tros de pa a la boca.

Milions de sers amb l'esperança de poder recollir les engrunes que cauen de les nostres taules,

I se m'ocorre acabar amb les paraules que va escriure un amic meu:

“Fa molts anys que la taula s'allarga més i més perquè s'hi asseguin els accionistes que arriben corrent, per menjar més ràpidament i en procés accelerat la immensa producció de tot un món sotmès als seus càlculs. Vestits d'acer i empatxats de petroli són capaços de menjar-se un regne en vint-i-quatre hores i, provocar en una setmana una crisi d'abast incalculable.

Un món opulent és mantingut, avui com ahir, per un Llàtzeret.

Milions d'homes mengen engrunes al peu mateix de les mines, dels pous de petroli, de les infinites reserves del Tercer Món.

Déu ho veu tot des de dalt amb compassió i amb ira...

El Ric Epuló no ha menyspreat el pobre Llàtzer. El seu pecat estigué en no veure'l mentre menjava i es divertia. “Tal vegada no hagi arribat encara a la consciència cristiana el convenciment radical i seriós que, la riquesa asseca el cor i la pobresa apropa a Déu”.

Javier García Galdeano

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/ València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

30.000 joves a París: testimonis de pau i reconciliació

Més de 30.000 joves d'arreu d'Europa —i alguns d'altres continents— hem tingut el goig de conviure junts, tot participant en la Trobada Europea organitzada per la comunitat ecumènica de Taizé, celebrada enguany a París.

Caldrà primer, persituar-nos, una mica d'història: En temps de la Segona Guerra Mundial, Roger Schutz, cercant la pau i la reconciliació, va arribar a Taizé, un petit i solitari poble francès al nord de Lyon, i s'establí allà en condicions molt precàries; aviat amb quatre o cinc germans més, fundà un centre d'acolliment de tots aquells que fugien de l'horror bèl·lic. Conclou la guerra, la comunitat continuà endavant, fent de la idea de la reconciliació —no ja tan sols dels cristians, sinó de tots els homes de qualsevol condició— la causa de la seva existència. El grup creix i s'hi apleguen cristians de totes les nacions sense que la diversitat d'idiomes o de creences sigui cap obstacle davant l'esperit de germanor que tot ho pot. Amb una admirable senzillesa de mitjans, la vida de la comunitat de Taizé se centra en l'oració comuna tres vegades al dia, en la recerca de la reconciliació de les esglésies i de tots els homes i en la superació de la divisió entre cristians. Molts joves d'ambdós sexes, aclaparats per la fredor i les presses del món actual, que no ens permeten d'aturar-nos a pensar en res, per la diabòlica espiral del consumisme i el materialisme, s'adrecen a Taizé buscant respostes als seus interrogants, per aprofundir la fe en silenci, oració i intercanvi en grups de diàleg internacional, per compartir opinions i vivències amb joves de tot arreu. Al 1966 s'estableix una comunitat de

germanes per ajudar els germans a l'acollida d'aquests joves mancats d'un temps de meditació i aprofundiment en la vida i en la fe. La comunitat s'estén i molts dels germans viuen junts als llocs més pobres i miserables dels cinc continents. I tot això amb la joia i la senzillesa de qui ha trobat en Crist el sentit de la seva vida, essent, en paraules del germà Roger, "éssers vius i no éssers semi-morts".

Dues trobades

I amb aquest esperit d'unió, pel Nadal del 1982, el germà Roger inicià la Peregrinació Mundial de la Reconciliació, un llarg camí que mena a dues trobades mundials; l'una a Madras (l'Índia), pel desembre del 1985, amb especial atenció als països de l'hemisferi Sud, i l'altra, per l'estiu del 1986, a Taizé, dedicada a l'hemisferi nord. "Tothom és convidat a participar-hi tot essent ferment de reconciliació allà on viu. Es tracta de fer que "l'Església arribi a ser allò que és en les seves profunditats: terra d'éssers vius, terra de reconciliació, terra de senzillesa".

El problema és clar:

"Però heus ací que, en aquests anys, el Crist, en la comunitat del seu Cos, resta abandonat com ho ha estat rarament. Sotragada, la seva església coneix la subtil malaltia de la disgregació, amb tantes acusacions recíproques que fan fugir. Referir-se al Déu que és amor i perdó mentre romanem separats, oposats els uns als altres, és una inconseqüència que ens ha dut a la pèrdua de les fidelitats essencials.

L'Evangeli ens crida a ésser membres del Cos de Crist, no adeptes, partidaris i àdhuc patriotes de les seves confessions.

La trobada de París fou un èxit absolut.

Jesús pregava perquè fóssim ú i, per això, ens féssim creïbles al món.

No perdràs ja cap minut en conflictes o en oposicions entre cristians, quan violències i sorolls de guerra s'estenen arreu del món, quan les nacions s'aixequen les unes contra les altres.

La reconciliació visible entre els cristians no admet més ajornaments. Reconciliar-se no per a ésser més forts contra qualsevol, sinó, abans que res, per a ésser ferment de pau i de confiança a totes les nacions del món.

La feina, gens fàcil, és fer realitat el manament de Jesús: "Si, doncs, presentes la teva ofrena a l'altar, i allà et recordes que el teu germà té alguna cosa en contra teu, deixa l'ofrena davant l'altar i vés primer a fer les paus amb el teu germà" (Mt 5, 23-24).

I la solució ja ens la va donar aquell gran home que fou Joan XXIII:

"No vulguem saber qui va tenir raó i qui es va equivocar; reconciliem-nos.

Aquest camí cap a la Peregrinació Mundial està marcat per diverses etapes: una d'elles la Trobada Europea a Roma del Nadal de fa dos anys; altra la Trobada a París d'aquest darrer cap d'any. Uns dies per a compartir, amb joves vinguts d'arreu d'Europa, la realitat d'aquesta església local, de conèixer els seus problemes i les seves dificultats, de participar en les activitats de les parròquies que ens han acollit; uns dies d'oració i reflexió per buscar camins de reconciliació en la vida de cadascú i en l'Església, per compartir junts les nostres experiències, il·lusions, problemes i el nostre caminar en la fe; uns dies per redescobrir el valor de la pregària, del

contacte amb Déu en les grans oracions multitudinàries del migdia i del vespre a Notre-Dame i Saint-Sulpice o en la intimitat de les pròpies parròquies en les pregàries del matí; uns dies per rebre, amb joia juvenívola, un nou any que ha d'ésser el gran any de la Reconciliació i de la Pau mundial. Pregar, xerrar, menjar, cantar, viure i compartir amb joves de tots els països i totes les confessions, units però en la fe del Crist ressuscitat. També assabentar-se de les dificultats dels joves cristians dels països de l'Est per practicar, malgrat tot, la seva fe —com molts polonesos i iugoslaus que, afrontant psoables represàlies, vingueren a la trobada, de les misèries de molts barris de París, de l'existència de situacions injustes a tot arreu que, entre tots, hem de resoldre, volem resoldre.

Compromís

Taizé, però, no és cap moviment; no vol ser-ho. Taizé ens demana un compromís allà on vivim, ens exigeix compartir els problemes de la nostra parròquia, de la nostra població, portar i fer realitat allí on siguem l'ideal de la reconciliació i de la pau, de l'ajuda als més necessitats, als mancats d'amor i mitjans dignes de subsistència; ésser, en paraules del germà Roger, "ferments de confiança i de pau" allà on anem. Això no és fàcil, i menys en la nostra societat actual. Però precisament la situació d'aquesta societat ens obliga més a viure l'Evangeli en tot el seu sentit, a assumir la seva radicalitat, a descobrir la contínua presència de Jesús el Ressuscitat en el món, a girar-nos envers els altres i donar-ho tot, a portar la Bona Nova a aquells

als que ja gairebé no els queda altra cosa que saber que Déu els estima. El germà Roger ho diu ben clar:

"L'Evangeli ens situa davant una elecció. O bé donar la vida, no alguns fragments sinó tota l'existència, o bé servir-se d'un mateix i seguir la pròpia ombra, entre d'altres coses, a la recerca del prestigi humà".

El missatge, adreçat als joves reunits a París, es fa extensiu a tots els cristians, ens compromet amb la difícil tasca de fer del nostre món un lloc de concòrdia de la gran família humana; de la nostra població o parròquia un lloc sense discòrdies, sense violències, dominat per la reconciliació, la pau i l'amor de Crist:

"Tú, jove, reflex de confiança i de pau, t'arriscaràs segons la invitació de Crist d'anar de dos en dos per demanar una reconciliació immediata? Tú, jove, faràs una crida a l'Església perquè sigui terra d'éssers vius, terra de reconciliació, terra de senzillesa? El Crist no està oblidat quan la seva església es transforma en llevat de pau i de confiança en el si de tota la família humana. Girat envers el Ressuscitat i no envers to mateix, en el treball i en el descans, roman en la seva presència. Arribaràs a arriscar-te per reduir els patiments humans? Seràs ferment de confiança i de pau? A través de les maduracions essencials, lluny de resignar-se als esdeveniments, construiràs tu amb ells?"

TÚ, CRISTIÀ,
HI COL·LABORARÀS?

Un grup de
joves pelegrins
COU "Jaume Bofill"

Al servei dels joves

Emilio Marcos, salesià, nou sacerdot

A la parròquia de Maria Auxiliadora, ha estat ordenat sacerdot el jove salesià Emilio Marcos Souto. Li va imposar les mans monsenyor Ramon Daumal i més de 60 sacerdots concelebrants, la majoria d'ells també salesians.

L'Església era plena de gom a gom de persones vinculades al nou sacerdot pel seu treball pastoral. Destacava de forma especial la presència de nombrosos joves del Centre Juvenil Sarrià i d'altres que pertanyen a la Federació de Centres Juvenils Salesians. Això va fer que tota la celebració tingués un caire festiu i juvenil. A la presentació de les ofrenes es van afegir al pa i el vi les flors, la llum, la música i els instruments d'estudi i treball. D'especial emoció van ser els mo-

ments de l'abraçada dels celebrants i els familiars.

Emilio Marcos, encara que d'ascendència valenciana i gallega, va néixer a Barcelona, el 1951. És religiós salesià des de fa tretze anys i ha desenvolupat el seu treball educatiu i pastoral en l'escolania del Tibidabo i en la parròquia de Sant Joan Bosco, en la qual treballa intensament en la catequesi d'adolescents. Durant aquests anys ha realitzat els estudis eclesiològics en el centre Martí Codolar.

Actualment Emilio forma part de la comunitat salesiana de Sarrià-Sant Angel essent el coordinador de pastoral del col·legi i el responsable del Centre Juvenil Sarrià.

O.I.S.

Cultura de la fe i cultura de la increença (i IV)

Ni la fe ni la increença tenen, avui i aquí, l'expressió pública que mereixen

A la llum de les anteriors qüestions de fons, a un hom, li sonen a buit i a somni, a moda i a insolència molts discursos eclesiàstics i polítics, moralitzadors unes vegades i crítics d'altres, de figures de moda o de gegants amb peus de fang. En la línia d'aquestes dubitacions, preguntes i esperances hi ha les tasques urgents de l'Església i de la consciència creient espanyola, però també de tot pensament rigo-

rò no ha cultivat la paraula explícita sobre el que és específic i peculiar, que ella ha d'aportar a la consciència comuna i a l'ètica civil. I aquí no n'hi ha prou amb la bona voluntat, sinó que es requereix la bona intel·ligència. No tenim a Espanya una teologia ni tan suficient ni tan qualificada com per digerir teòricament i canalitzar críticament l'admirable vitalitat catòlica del poble espanyol, ni per elaborar

ser un daurat de superfície, sinó ordit i entranya del ser personal.

Avui la increença es nodreix de la repetició carrinclona de tòpics

Ni la fe ni la increença tenen avui a Espanya el pensament teòric i l'expressió pública que mereixen. Si fins aquí hem fet l'autocrítica del pensament nascut i articulat des de la fe (teologia), ara hauríem de fer la crítica del pensament emanat des de la increença i des de l'ateisme o anticlericalisme explícits. Fa pena haver de dir que es nodreixen d'una carrinclona repetició de tòpics. Es recolzen massa fàcilment en la recent història d'Espanya i en la funció que l'Església acomplí en ella; continuen nodrint-se d'una actitud vuitcentista que fingeix per derrocar-la una Església catòlica que no existeix gairebé enlloc. ¿Per què continua atiant a aquestes altures semblant desconeixement del que el cristianisme ha estat al llarg de tota la seva millor història i continua essent en les seves millors realitzacions? ¿Per què continua mantenint aquesta actitud menyspreu i compassiva vers tot el dogma, la moral i les institucions catòliques? Mentre la teologia ha fet un seriós esforç per ser contemporània del pensament contemporani, molts encara no han superat una infantil i arcaica actitud respecte la fe. No es pot ésser creient ingènuament i impunement; però tampoc no es pot ésser impunement, ingènuament o agressivament increent o ateu. Cal donar raó i esperança de tot en aquest món. Ningú per principi no

té dret de precedència, preminència o prevalença racional sobre ningú.

És temps de posar fonaments, més que ornamentals

Cal elevar la fe i la increença a categoria teòrica, arrancar-les de tota domesticació o servilisme po-

particularment dels que permanentment, públicament i autoritzadament assumeixen la vocació d'evangelitzadors, esclerint el to de presència personal, de testimoni actiu, de notificació proclamativa i d'encarnació institucional, que l'Evangeli de Jesús reclama. Cal redescobrir i reconstruir la identitat personal cristiana, com a realització moral, psicològica i professional de cada dia; realització que

Absència de l'Església de la cultura espanyola: ha enviat molta de la seva gent a treballs seculars.

rós i de tota vida que no es deixi encegar pel fum que el poder o la massa ens tiren als ulls per no veure la realitat.

Eclesiàstics a professions seculars, sense integrar seglars a la teologia

El pensament teològic i una confessió de fe, sostinguda i transmesa a la altura del temps, són el flanc més esmortit de la presència de l'Església en la societat espanyola. Ella ha enviat molta de la seva gent a treballs seculars, i a professions asèpticament docents, a responsabilitats directament temporals. Ha enviat capellans a professions seculars i no ha integrat els seglars a la teologia. Ha donat molta importància al testimoni implícit, pe-

dialogalment les grans creacions de la nostra cultura com Joan Pau II ens encarregava, a Salamanca, ni per investigar la nostra tradició religiosa i recrear-la com a ferment d'un nou futur hispànic. Si pensem que la increença ha programat la seva reconversió interna de la societat no per mitjà dels tancs i del poder militar, sinó a través de l'educació i de la cultura, arribant a conquerir per aquest camí el poder polític, aleshores es percebrà la gravetat d'aquesta absència de l'Església en la cultura espanyola. En uns decennis mancaran els pressupostos antropològics d'evencions col·lectives, de conviccions racionals, d'institucions i costums, d'esperances i d'ideals ètics, sobre els quals es recolza, amb els quals es trenca i des dels quals s'alimenta una fe que no vol

La reconversió de la societat ha estat programada per la increença, no amb tancs, sinó amb cultura.

lítica, retornar-los aquesta dignificadora grandesa, que una i altra adquireixen quan a través d'elles els humans cerquen rigorosament sentit, diluciden serenament llur destí, anhelan apassionadament salvació personal i realització temporal. Pel cristià tot això anterior suposa que a la llum d'aquestes provocacions de la increença, i al costat dels valors que també ella proposa, cal redescobrir i reconstruir la fe com a essencialment humanitzadora de la vida humana, explicitant la seva coherència racional. Cal redescobrir i reconstruir la comunió eclesial en la seva essència teològica, en la seva arrel sacramental i també en tot el que implica de concreció institucional i d'ordenament disciplinari. Cal redescobrir i reconstruir la missió evangelitzadora de tota l'Església i

al mateix temps és pensant i vivint, activa i passiva, contemplativa i mundana de la vida que Déu ens ofereix.

Hi ha temps per posar fonaments i temps per aportar ornamentals. Temps per obrir portes, per on entrin aires oxigenadors, i temps per tancar portes que evitin la fuga de totes les aigües interiors. Només concorda els números el qui discerneix els temps. Numéros, temps i llocs decideixen l'assoliment o inassoliment de la nostra existència, que essent única no permet jocs de repetició ni recuperació de temps desapareguts. La salvació sempre va lligada a un instant (kairos). La gràcia de Déu es sempre cita amb una història.

Olegario Gonzalez de Cardedal
Professor de la Universidad Pontificia de Salamanca (De "Ya")

El centenari d'Ernest Psichari

Quan jo donava, a l'Institut catòlic, un curs sobre la política colonial de França abans del 1914, l'acompanyava regularment de la lectura d'una pàgina del Viatge del centurió, d'Ernest Psichari, aquella en la qual es compara la puresa del desert amb la corrupció parisenca: "...Hi havia, en aquest desert, els prudents que sabien evitar les temptacions de la luxúria i els esculls de l'orgull... Aci, la santa exaltació de l'esperit, l'engany dels béns terrenals, el coneixement de les coses essencials, la discriminació dels veritables béns i els veritables mals, la real embriaguesa de la intel·ligència que s'ha després de les seves cadenes i es coneix...". L'efecte era infal·lible: la sorpresa meravellada d'aquells joves davant la matisació, l'elevació de pensament i la clàssica esplendor d'estil d'un escriptor cristià que els era desconegut. Aleshores em preguntaven i, responent-los, jo retrobava les meves admiracions i els meus entusiasmes de joventut, del temps que,

adolescents, participàvem, al nostre modest nivell, en aquesta Pentecosta de l'avant-guerra que havia d'aclarir i caldejar tantes existències.

Ernest Psichari és inseparable de Péguy i de Maritain; també ho és de Jacques i de Raïssa, en les Grans amistats on segurament es pot retrobar l'itinerari misteriós d'aquest oficial que, eixit d'un medi ric i liberal i impregnat de cultura grega, troba Déu enmig dels més pobres africans en el cor del desert més despulat. Encara que sento una certa molèstia en constatar que els biògrafs de Psichari —en una època en la qual el catòlic era sovint un convertit, i en la qual Déu apareixia encara com un comptable escrupolós, exigint ànima per ànima—, estableixen de bona fe un paral·lel entre Ernest Psichari el convers que ingressà en el tercer orde dominic, i el seu avi Ernest Renan, l'antic seminarista d'Issy l'obra immensa del qual —24.000 pàgines impreses— fou totalment marcada per la

confiança absoluta en la ciència liberal i el pensament crític. Amb "la seva cara d'elefant sense trompa" (Paul Claudel) Renan fou la bestia negra del jove catolicisme bergsonià i místic. Alguns —especialment penso en Henri Massis— volgueren veure en la conversió del net "una reparació per l'ofensa que l'avi havia fet a l'Església".

A això es pot respondre: la vida de Renan fou "un model d'honor, de desinterès, d'amor a l'estudi de la veritat" (Paul Souday); que el fons religiós acumulat pel vell erudit devia nodrir la vida espiritual del net; que aquest manifestà tota la vida una gran veneració per l'autor de la Vida de Jesús.

És veritat que Ernest Psichari és un ésser sa, no enterbolit per cap misticisme adulterat. Nat a París el 27 de setembre del 1883, de Noémi Renan i de Jean Psichari —el primer secretari general de la lliga dels drets de l'home i el renovador de la llengua grega moderna—, passa una infantesa feliç i lliure desbordant de

vida i d'esperança. Els seus estudis, excepcionalment brillants —"amb quina sensibilitat ardent i matisada es llença sobre totes les coses de la intel·ligència" (J. Maritain)— són coronats, l'any 1902 amb una llicenciatura en filosofia. Convençut, com tants d'altres (Foucauld, Lyautey, Laperrine...) que l'exèrcit és una escola ideal de donació, s'allista, als vint anys, al 51 de línia abans d'entrar en l'artilleria colonial, participant com a sargent de cavalleria en la missió Lenfant au Logone (1906-1907), on obté la medalla militar. De retorn a França, publica (l'any 1908) Terres de sol i de somni.

Després d'uns mesos de guarnició a Cherbourg, Psichari marxa a l'Àfrica on roman tres anys servint en les tropes mharistes de Mauritània. Torna a França, convertit en fervent catòlic, el desembre del 1912; pel febrer del 1913, és batejat pel pare Clérissac abans de ser admès en el tercer orde dominic; per l'octubre del

1913, publica La crida de les armes, "breviari profètic de tota una generació sacrificada". En la guarnició de Cherbourg escrigué el viatge del centurió el seu llibre més acabat, amb "alguna cosa de voluntària limitació, una intensitat assolida al preu d'una ascèsi de l'esperit" (Daniel Rops), i que es publica postumament. Ben aviat esclatà la guerra. Lloctinent en el 2on regiment d'artilleria colonial, Ernest Psichari mor el 22 d'agost del 1914 —dues setmanes abans que Péguy— en el bosc de Rosignol, prop de Virton, a Bèlgica.

Prop de setanta anys han passat des d'aquella terrible tarda d'agost del 1914, que vegé el net de Renan inclinar-se mort sobre el seu canó, amb el rosari al voltant del braç. El temps, malauradament ha fet la seva obra. Mentre el record de Péguy, de Foucauld, de Maritain... és periòdicament reviscut, el de Psichari resta en l'oblit.

Pierre Pierrard
(La Croix)

Música-Música-Música-Música-Música-Música - Música - Música - Música - Música - Música

Retorn de la bona música en les celebracions litúrgiques?

Reproduïm amb plaer la notícia publicada per "La Vanguardia" sobre la iniciativa de Joventuts Musicals.

Un grup de cristians amants de la bona música, perplexos pel fet que les misses de Monteverdi, Bach, Haydn, Mozart, Beethoven i Stravinski, freqüentment són interpretades en les sales de concerts i molt rarament a les esglésies en el curs de la litúrgia per la qual foren creades, han decidit intentar l'experiència d'oferir a les persones interessades una missa d'aquest tipus, acollint-se a l'hospitalitat de la parròquia de Jesús de Gràcia (carrer de Sant Pere Màrtir, 15 a prop del carrer Major de Gràcia), la qual ja té la tradició de la missa anual de Mozart que s'hi celebra.

Joventuts Musicals ha coordinat aquesta iniciativa que s'ha posat en marxa, gràcies al suport econòmic de la Generalitat.

Les primers quatre misses seran els dissabtes 28 de gener, 25 de febrer, 24 de març i 12 de maig, a les 7.30 de la tarda, segons aquest programa.

—28 de gener, "Missa a 4 voci decapella" de Cl. Monteverdi, pel grup "Cantare con la gorgia".

—25 de febrer "Missa brevis en fa" de J. Haydn, per la coral Cantiga.

—24 de març, "Missa en Sol" de F. Schubert, per la coral "Belles Arts" de Sabadell i l'orquestra de Joventuts Musicals de Catalunya.

—12 de maig, Missa de I. Stravinski, per la coral Sant Jordi i el grup instrumental.

I Mostra Infantil i Juvenil de cant coral

L'Institut Català de Serveis a la Joventut, amb la col·laboració del Servei de Música del Departament de Cultura, els Secretariats de corals infantils i intermèdies i la Federació Catalana d'Entitats Corals, convoca per aquest hivern la I Mostra Infantil i Juvenil de Cant Coral de Catalunya, per assolir els objectius següents: canalitzar i afavorir la iniciativa de tants nois i noies que, unint-se en una coral, fan quelcom més que una sola veu; ajudar a la difusió de la rica, variada i antiga tradició cantaire del nostre país; potenciar la sensibilitat dels participants en el terreny del cant i fer possible la contribució infantil i juvenil al conjunt de la cultura catalana; donar la possibilitat que cada coral pugui obtenir la valoració del seu nivell tècnic i artístic tot posant-se a judici d'un jurat qualificat; procurar un enriquiment de repertori i d'interpretació, mitjançant el contacte i el coneixement d'altres corals; prendre consciència del nivell artístic actual del moviment coral de Catalunya.

Les bases d'aquesta Mostra són les següents:

1.- **Concursants:** Hi podran participar totes les corals de nois i noies entre 7 i 25 anys, de caire no professional i amb un màxim de 80 membres. També podran participar-hi aquelles corals amb membres de més de 25 anys, sempre que no superin el deu per cent del total dels seus membres.

2.- **Categories:** 1a.) Corals de nens i nenes de 7 a 10 anys; 2a.) Corals de nois i noies de 10 a 15 anys; 3a.) Corals de joves de 15 a 25 anys; aquestes categories són de caire indicatiu i no determinants.

3.- **Inscripció:** Entre els dies 2 i 20 de gener de 1984, al Servei Territorial o Comarcal corresponent.

4.- **Desenvolupament:** Les corals inscrites a la Mostra seran distribuïdes per sectors homogenis que cobriran la totalitat del territori català. Entre els dies 1 i 29 de febrer, el jurat recorrerà els diferents sectors que s'hagin establert, tot procedint a l'audició del repertori que cada coral presenti a la Mostra. L'Institut Català de Serveis a la Joventut comunicarà oportunament el dia, hora i lloc de cada concert i es farà càrrec de les despeses de desplaçaments. Després de cada concert, el jurat elaborarà una valoració crítica i tècnica del nivell i les condicions de cada coral. Aquesta valoració serà tramesa a cada coral a la fi de la Mostra.

5.- **Programa de la Coral:** Cada coral, a l'hora d'inscriure's, haurà de presentar el repertori per a una actuació d'uns 20 minuts de durada, amb un mínim de tres peces, amb especial atenció per a la música popular catalana o d'autor català, i sense que hi intervinguin ni veus solistes ni instruments.

6.- **Promoció:** L'Institut Català de Serveis a la Joventut promourà la celebració de concerts tant a Catalunya, com en d'altres indrets, en què intervinen les corals més significades durant la Mostra. L'Institut Català de Serveis a la Joventut promourà l'edició d'un disc de llarga durada amb la intervenció d'algunes de les corals inscrites. L'Institut Català de Serveis a la Joventut promourà la publicació de les partitures per les corals participants. Totes les corals participants seran obsequiades amb el disc i el recull de partitures. A més, es lliurarà un diploma de participació a totes les corals inscrites.

7.- **Jurats:** El jurat serà format per persones vinculades tant al cant coral com a la música en general.

8.- **Altres determinacions:** La participació en aquesta Mostra implica l'acceptació de totes les bases. L'Institut Català de Serveis a la Joventut, si s'escau, podrà introduir les modificacions que estimi convenientes per al bon funcionament de la Mostra, i resoldrà totes les qüestions que poguessin sorgir pel que fa a la interpretació d'aquestes bases.

Música per Quaresma

VII Setmana de Música religiosa

Quan encara queda viu l'ambient del Festival de Música romàntica, enguany dedicat al piano, s'anuncià ja la VII Setmana de Música religiosa de la Obra Cultural de la Caixa de Pensions. Emmarcada com sempre a la Quaresma, aquesta volta tindrà lloc entre el 26 de març i el 10 d'abril i com a peces fonamentals es preveu: la Petite Messe Solennelle de Rossini; la Messe de Notre Dame de Guillaume Machault, l'obra mestra d'aquest compositor del segle XIV; la Messe de Pentecôte d'Olivier Messiaen; Via crucis i Tríptic de Setmana Santa de Joaquim Homs; Cantates de J.S. Bach i polifonia religiosa catalana renaixentista barroca i contemporània.

Tindran com a intèrprets la Coral Càrmina que dirigeix Jordi Casas, el Quartet Sonor, Pro Cantione Antiqua de Londres, Sasono Mulio Dance Company, Cor Montserrat dirigit per Joan Casals, Coral Cantiga dirigida per Josep Prats, l'Agrupació Polifònica de Vilafranca del Penedès que encapçala Xavier Cervera i la Coral Canigó de Vic que dirigeix Enriqueta Anglada.

Aquesta programació i intèrprets permetrà de sintonitzar amb una música especialitzada, conèixer un moment històric o un instrument. I també descobrir nous horitzons. El Festival va acompanyat d'una sèrie d'il·lustracions complementàries: conferències, exposicions, sessions per a infants i joves, audicions a la Fonoteca, etc.

Com a complement i tal com és tradicional hi haurà una nota "folklorica": música i dansa d'Indonèsia.

Pel que fa als solistes esmentem Maria del Carme Bustamante, Montserrat Martorell, Isabel Aragón, Montserrat Comadira, Maria Teresa Martínez, Josep Benet, Jordi Ricar, Francesc Pí, Angel Soler, Maria Drets i Xavier Joaquim.

Visita de Marcel Landowski

Marcel Landowski, el que fou Director General de la Música a França quan era Ministre de Cultura André Malraux els anys setanta, ha estat darrerament a Barcelona convidat per l'Escola de Pedagogia Musical.

Amb motiu de fer deu anys dels inicis dels cursos del Mètode Ireneu Segarra que cada any organitza l'Escola de Pedagogia Musical, el senyor Landowski ha donat una conferència al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona sobre el tema "L'ensenyament i la vida musical a França"; el conferenciant va explicar com ell va organitzar l'ensenyament general bàsic als Conservatoris, mentre ell va ser responsable de la música al seu país. A aquesta conferència hi assistí, en representació del Conseller d'Ensenyament, el Sr. Josep M.ª Ribó, Director General d'Activitats Professionals i Artístiques de la Generalitat de Catalunya.

Posteriorment a aquest acte, el Sr. Landowski assistí a la representació d'"Aida" al Gran Teatre del Liceu i visità el Palau de la Música i, després, es traslladà al Monestir de Montserrat on, després de visitar l'Escolania i la biblioteca, tingué una reunió de treball amb una representació de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat presidida per la Directora General d'Ensenyament Primari, Sara Blasi, per tal de confrontar l'experiència de l'ensenyament de la música a les escoles franceses amb els nous programes elaborats recentment al nostre país.

Abans de tornar a França Marcel Landowski ha tingut ocasió, encara, de tenir un contacte amical amb alguns compositors, directors i músics del nostre país, donada la seva categoria com a compositor, reconeguda arreu del món.

Una nova orquestra a Catalunya

La Corporació Catalana de Radiotelevisió ha aprovat la creació d'una orquestra de cambra. Aquesta iniciativa permetrà disposar d'un nou conjunt musical pagat per institucions públiques a afegir-se a l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu i a la "Ciutat de Barcelona". Aquesta orquestra és vol que estigui molt professionalitzada en el sentit de fer incompatible el simultanejar la feina amb altres formacions orquestrals i lògicament hauran d'ésser correctament remunerats els músics per aconseguir aquesta dedicació. A més de les seves actuacions a les emissores de ràdio de la Corporació, "Catalunya Ràdio" i Ràdio Associació, i TV3, donarà tournées per les diferents comarques de Catalunya tant per les que ja tenen tradició musical com per aquelles en què caldrà introduir aquests hàbits.

III Concurs fotogràfic sardanístic

Temes: A) La sardana i el folklore català en tots els seus aspectes.
B) Lliure.

Obres: En blanc i negre i color, amb un màxim de 3 fotografies per tema i modalitat, inèdites a Salt i no premiades en altres concursos.

Format i presentació: Mida màxima 30 x 40 cms. i mínima d'imatge 18 x 24 cms., degudament reforçades amb cartró o cartolina, admetent-se virats totals monocrom en el blanc i negre; els virats parcials i els fotopintatges, s'inclouran dins la modalitat de color.

Identificació: Al darrera de cada obra caldrà indicar el títol de la fotografia, el tema en el qual es participa, el nom, l'adreça i el núm. de telèfon de l'autor. En cas de ser Soci de Salt Sardanista indicar el núm. de soci.

Drets d'inscripció: 150 pessetes. Gratuïts pels socis de Salt Sardanista.

Jurat qualificador: Estarà compost per persones vinculades dins l'àmbit fotogràfic, assistint-hi un membre de l'agrupació Fotogràfica de Salt Sardanista com a secretari sense vot.

Veredict: Serà públic; la decisió del jurat serà irrevocable i es donarà a conèixer a tots els participants. Cada concursant sols podrà optar a un sol premi per tema i modalitat. Les obres premiades restaran en poder de l'organització la qual es reserva el dret de reproducció, la resta seran retornades un cop acabada l'exposició.

Les obres seran trameses lliure de despeses a:

ANTONI MOISET i LIDON
C/. Torres i Bages, 26, ent. 3ª - Salt (Girona)
o bé lliurar-les personalment a:
l'Estanc núm. 1 de Salt, Carrer Major, 303.

Darrer dia d'admissió de les obres: El dia 31 de març del 1984.

Veredict: El dia 7 d'abril del 1984, a les 7 de la tarda en el Casal de Jubilats, Passeig Verdaguer, 1 de Salt.

Exposició i repartiment de premis: Tindrà lloc a la casa de cultura "Les Bernardes". Els dies i les hores s'informarà oportunament a tots els concursants, als mitjans de comunicació i en el butlletí Informatiu de Salt Sardanista.

PREMIS

Tema sardana i folklore de Catalunya

BLANC i NEGRE

Premi d'honor a la millor
col·lecció de 3 fotografies
8.000 ptes. i
trofeu "Salt Sardanista"

1r premi: 5.000 ptes. i trofeu
2n premi: trofeu
3r premi: trofeu

COLOR

Premi d'honor a la millor
col·lecció de 3 fotografies
8.000 ptes. i
trofeu "Salt Sardanista"

1r premi: 5.000 ptes. i trofeu
2n premi: trofeu
3r premi: trofeu

Tema lliure

BLANC i NEGRE

1r premi: 5.000 ptes. i trofeu
2n premi: 2.000 ptes. i trofeu
3r premi: trofeu

COLOR

1r premi: 5.000 ptes. i trofeu
2n premi: 2.000 ptes. i trofeu
3r premi: trofeu

El Jurat atorgarà els accésits, amb trofeu, que cregui convenient.

Racó del llenguatge

La fruita (7)

"Una altra de les fruites de pinyol són les prunes. D'aquestes sí que encara ens en resta una considerable varietat."

Les primeres que surten a la primavera són les petites, d'un vermell purpuri, molt sucoses i dolces. Aquestes alternen amb les de rovell d'ou, anomenades així pel color de la pell. Després venen les japoneses, que són les més grosses de totes, d'un groc fort, quan són madures, de gran sucositat i dolçor. Simultàniament apareixen les clàudies anomenades falses, d'un color entre verdós i groc, d'una carn més compacta i no tan sucoses com les japoneses. També es diferencien perquè les clàudies tenen el pinyol lliure, que es desprèn fàcilment de la polpa i les altres enganxat a la carn, que no hi ha manera de separar-l'en.

La clàudia veritable és molt més petita, d'un color verd més fosc i si és madura, té una dolçor intensíssima; no conec cap altra fruita que la guany, ni tan sols que la iguali.

Hi ha, també les prunes grosses i purpúries, algunes d'un morat fosc per fora, mentre que la carn pot ser verda o groga, segons la classe.

És una fruita deliciosa per menjar fresca i madura però també les prunes seques constitueixen un capítol important en l'alimentació i en l'art de la cuina. De sempre, les mestresses de casa del nostre país han farcit l'aviram i han guisat totes les carns amb acompanyament de prunes, principalment, i altres fruites seques com panses, orellanes de préssec i albercoc, pinyons, castanyes, etc. Són plats de festa major, en els quals hi senyoregen les prunes com a element imprescindible. Potser a alguns paladars no els abelleix aquesta barreja de dolç i salat. En general, han adquirit una merescuda popularitat i hom les devora amb delectança.

A propòsit d'això, us explicaré un cas viscut per mi en un viatge a Alemanya. En una fonda de la petita ciutat de Betsdorf, més amunt de Frankfurt, érem uns quants amics al voltant d'una taula a punt de dinar. Jo era l'únic estranger. De primer plat van portar un estofat de patates i carn, suculent de debò. La cambrera va posar al mig de la taula una fruitera rodona i fonda, de vidre tallat, plena d'una confitura de prunes i altres fruites trossejades. Els comensals es van servir àvidament la compota, la van escampar per sobre l'estofat i s'ho van menjar amb fruïció. Me'n vaig abstenir, perquè em semblava un disbarat, i me la vaig guardar per les postres. Tota la vida me n'he penedit. Em vaig quedar sense conèixer un nou gust, i potser m'hauria agradat molt, tant com m'agraden les prunes en els guisats i farcits que menjo a casa.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— M'adono que a l'encapçalament dels sobres i factures d'una impremta coneguda posa: Treballs d'impremta. Encuadernacions. Ha de dir: Treballs, amb b, i encuadernacions, amb q i sense accent. No s'hi val! Tant que em consulten quan tenen dubtes en els treballs de compromís. És ben bé que el sabater és el més mal calçat.

Albert Pera

Premis d'investigació

Convocats el "Divulga" i "Experiència" 1984

La Fundació Caixa de Pensions ha fet pública la convocatòria dels premis "Divulga", d'articles de divulgació científica i "Experiència", de projectes d'experiments científics.

El premi "Divulga" té per finalitat promoure i estimular l'edició d'articles divulgatius sobre temes científics i tècnics, escrits en qualsevol llengua, inèdits i que s'expressen a nivell de públic en general. L'extensió màxima del text de cada article presentat al premi "Divulga" serà de deu fulls de format UNE A4, mecanografiats a doble espai, firmats amb pseudònim, als quals podran acompanyar-se, si es creu convenient, d'esquemes, dibuixos i fotografies que l'autor hagi elegit.

Els articles que opten a aquest concurs, hauran d'enviar-se abans del 15 d'abril del 1984 al Museu de la Ciència, carrer Teodor Roviralta, 55, Barcelona-22. En un sobre tancat hi figurarà el domicili habitual i telèfon, professió i estudis realitzats i el títol del treball presentat. A l'anvers del sobre es farà constar el pseudònim amb el qual es firma l'article i l'edat i data del naixement del concursant.

El premi "Experiència" té per finalitat promoure i estimular la investigació de formes didàctiques i participatives de l'ensenyança dels principis científics i de les aplicacions tècniques. Els projectes presentats a concurs hauran de servir per mostrar a un públic especialitzat, lleis o principis científics de tot ordre, o bé aplicacions

d'aquestes lleis en el camp tècnic o pràctic, ajustant-se el projecte als criteris d'interès científic, participació, comprensió i solidesa, en els quals es basen els mòduls exhibits en el Museu de la Ciència. Els projectes consistiran en una memòria escrita que explicarà el seu objectiu i característiques així com tot aquell material complementari com plànols, maquetes, dibuixos, etc. que l'autor consideri útils perquè el jurat pugui avaluar correctament el projecte, el qual anirà firmat amb pseudònim i haurà de ser original. Amb la memòria presentada s'adjuntarà un sobre tancat, que contindrà el nom i cognom del concursant, domicili habitual, professió i estudis realitzats, així com el títol del treball presentat. A l'anvers del sobre figurarà el pseudònim i l'edat i data de naixement del concursant.

El premi "Divulga" està dotat amb 200.000 pessetes i quatre accésits de 25.000 pessetes, i un premi especial de 50.000 pessetes per a concursants menors de 21 anys.

El premi "Experiència" consisteix en la construcció dels projectes guanyadors, a càrrec dels serveis del Museu de la Ciència i amb la col·laboració dels autors, i en l'exhibició en el Museu durant un període mínim de sis mesos, amb indicació del nom de l'autor. A més, el premi serà dotat amb 300.000 pessetes i haurà un premi especial per a menors de 21 anys dotat amb 50.000 pessetes.

LA SARDANA I LA DANSA

COSTUMS I TRADICIONS

Calendari d'aplec pel 1984

Comarques barcelonines

5 febrer Navarres
4 març Castellar del Vallès
11 març Cerdanyola del Vallès
18 març Manresa
25 març Santa Maria de Palautordera
1 abril Arenys de Mar
15 abril Sentmenat
15 abril El Masnou
29 abril Premià de Mar
1 maig Mollet del Vallès
6 maig Santa Perpètua de Mogoda
13 maig Caldes - Palau - Sentmenat
13 maig Olesa de Montserrat
20 maig Sant Andreu de Llavaneres
27 maig Santa Coloma de Gramenet
27 maig Pineda
3 juny Calella de la Costa
10 juny Cornellà de Llobregat
17 juny Cardedeu
17 juny Súria
27 juny Montcada i Reixac
1 juliol Vilassar de Mar
1 juliol Artés
15 juliol Sant Celoni
2 setembre Can Bruquera (Mataró)
9 setembre Granollers
9 setembre Canyamars
16 setembre Badalona
30 setembre Sant Cugat del Vallès
7 octubre Ripoll
12 octubre Sabadell
14 octubre Mataró
21 octubre Sallent
28 octubre Barcelona (Les Roquetes).

Comarques gironines

4 març Sils
11 març Celrà
18 març Flaçà
25 març Calonge
1 abril Besalú
8 abril Breda
22 abril Maçanet de la Selva
29 abril Santa Coloma de Farners
1 maig L'Escaló
6 maig Lloret de Mar
13 maig Caldes de Malavella
20 maig Figueras
27 maig Girona

3 juny Cadaqués
10 juny La Bisbal d'Empordà
11 juny Roses
17 juny Anglès
24 juny Torroella de Montgrí
1 juliol Banyoles
8 juliol Olot
15 juliol Ripoll
22 juliol Llançà
29 juliol Palamós
5 agost Castelló d'Empúries
12 agost Portbou
26 agost Peralada
12 octubre Sant Jaume de Llierca

Comarques meridionals

18 març Ascó
8 abril Cambrils
22 abril Sant Carles de la Ràpita
23 abril La Pobla de Montornès
29 abril La Palma d'Ebre
1 maig Valls
1 maig Maspujols
6 maig Aplec de muntanya (lloc a designar)
13 maig La Torre de l'Espanyol
13 maig Mont-roig del Camp
20 maig Riudecanyes
20 maig Móra d'Ebre
27 maig La Selva del Camp
3 juny Alcover
3 juny Les Borges del Camp
10 juny Ulldeu
11 juny Bràfim
24 juny Montblanc
1 juliol L'Aleixar
8 juliol Prades
15 juliol Alforja
29 juliol Cabassers
5 agost Falset
12 agost La Figuera
12 agost Botarell
15 agost L'Espluga de Francolí
19 agost Cornudella
26 agost Vilanova d'Escornalbou
2 setembre El Masroig
2 setembre Tarragona
23 setembre Reus
30 setembre Constantí
14 octubre Flix

Josep Ventura

CUINA

Cor de sant Valentí

3 ous
125 grams de sucre glas
100 grams de farina
1 cullerada de llevat
ratlladura de llimona
una mica de llet

125 grams de mantega
100 grams de sucre glas
mitja pastilla de xocolata
rissots de xocolata
unes flors d'adornament
dues cullerades de conyac

Prepareu el bescuit batent els tres rovells d'ou amb 125 grams de sucre glas fins que quedi espumós, afegiu-hi la farina juntament amb el llevat, a poc a poc, remenant-ho amb una cullera de fusta la ratlladura de la llimona i, si queda molt espès s'hi poden tirar dues o tres cullerades de llet. Bateu les clares a punt de neu forta, afegiu-les suauement perquè no baixin.

Unteu amb mantega un motlle amb forma de cor, poseu paper de plata al fons, també untat i espoleu-lo amb farina, ompliu-lo d'allò que heu preparat i unteu-lo a forn calent però suau (quatre termostats), durant 30 minuts. Quan estigui llest tireu-lo sobre reixeta.

Farcit i cobertura: Ratlleu la xocolata extra fina i poseu-la en un cassó amb 100 grams de sucre glas i les dues cullerades de conyac, poseu-la sobre foc suau perquè es desfaci i quedi una crema molt fina; una vegada fora del foc, afegiu-li la mantega a trossets. Obriu el bescuit en dos discos i farciu-lo amb la crema de xocolata, després torneu-lo a reconstruir. Unteu la vora amb crema, agafeu-lo amb les dues mans i passeu aquesta vora damunt un plat on s'hauran posat els rissots de xocolata, col·loqueu el biscuit a la plàtera, cobriu-lo amb la crema, alliseu-lo amb la cullera i adorneu-lo amb flors d'adornament, perletes o al gust de cada ú. Poseu-lo una estona a la nevera.

Maria Gloria Muntañola

El sant que volava sense ales

Em penso que no hem parlat mai, ací, de sant Joan de Mata, fundador de l'orde dels Trinitaris Redemptors, i a qui trobem en el santoral, el dia 8 d'aquest mes.

I val la pena de parlar-ne. És tingut per gombrenès. Ja sabeu que Gombren és un poblet del Ripollès nascut, com un esqueix, de l'antiga parròquia de Sant Pere de Montgrony dins del que fou feude dels Mataplana i en el terme del qual, prop de la masia que havia estat castell familiar, l'any 1266, Na Blanca d'Urtx hi feu erigir una capella que avui duu el nom del sant, per bé que aleshores, Joan de Mata encara no estava canonitzat i fou posada sota l'advocació del Baptista.

Sembla que els seus pares, Eufemi de Mata, de la família dels Mataplana, i la seva muller Maria l'engendraren en el dessús dit castell familiar. El pare hagué d'anar a Falcó de Cerdanya per motius d'administració de terres i hi caigué malalt. Sa muller l'anà a assistir, però abans visità la Verge de

Montgrony, en el seu colomaret o cova, dessota de Sant Pere, demanant-li la salut del marit i oferint-li el fruit de ses entranyes.

Diu la tradició, encara, que se li aparegué la Verge dient-li: —No temis perquè infantaràs un fill que serà sant i redemptor de cristians captius i pare de molts fills que es lliuraran a aquest ministeri amb gran profit de les ànimes.

Efectivament, el dia 23 de juny de 1160 que era l'any en què ocorregueren aquests fets, donà llum un fill batejat per son oncle Joan, ardiaca d'Elna el qual li imposà el seu nom. I de la protecció de la Mare de Déu montgronyesa sembla que se'n deriva la tradició d'ésser advocada de les dones que alleten els seus fillets.

Sobre Joan de Mata existeix una llegenda que li atribuïa fets pecaminosos, iguals a d'altres dits de Ramon Llull. Nosaltres preferim ajustar-nos a les coses sobrenaturals que expliquen els Goigs que encara es canten a Gombren on tant l'estimen.

S'explica que quan fou ordenat prevere, Déu es manifestà en columna de foc damunt d'ell i que en dir la primera missa, un àngel vestit de blanc, li mostrà com una divisa una creu vermella i blava, al pit. I que ell dóna a l'orde trinitària.

Féu d'eremita al desert amb Fèlix, però un cérvol enviat per Déu el cità a tornar a Roma on fundà l'orde de la Santíssima Trinitat.

La que no es troba en els Goigs, és un altra llegenda, segons la qual anà a diverses terres gràcies a la seva facilitat de volar sense ales. Un prodigi únic, segons que sembla i que li permeté més d'un cop fer-se escapol dels sarraïns quan, a la moreria on anava a redimir captius, intentaven capturar-lo.

Aquest sant podria haver estat parent del llegendari Comte Arnau, si fos cert i demostrat que aquest era de la família dels Mataplana. Potser per atàvica relació, se li penjaren els amors il·lícits als quals hem fet referència abans.

Esteve Busquets i Molas

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 7 al 18 de maig.

PREU: En principi cal comptar unes 140.000 ptes. que comprenen:

PENSIÓ COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIÓ: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aèri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TRAMITACIÓ DE VISATS

TAXES D'AEROPORT

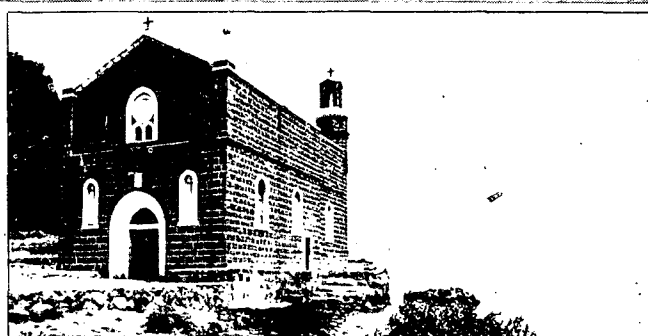
ITINERARI: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samari i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan d'Acra, Cafarnaüm, Benauracas, Tabgha, Corozain, Natzeret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugóix, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdiu, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumran, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via Crucis, Llotjots, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acra, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volen que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutjar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. Barcelona-7.
Tots els dimecres i dijous, de 9 a 1 i de 4 a 7. (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05.
La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Jornada 21

La Lliga, d'un cop d'ull

ATH. BILBAO	REAL MADRID	BARCELONA	AT. MADRID	ZARAGOZA	BETIS	MÁLAGA	MURCIA	ESPAÑOL	R. SOCIEDAD	GIJÓN	SEVILLA	OSASUNA	VALENCIA	VALLADOLID	SALAMANCA	MALLORCA	CADIZ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
30+10	29+7	26+6	26+6	24+2	24+2	23+1	22+2	22	21-1	21+1	19-1	19-1	18-4	17-3	15-7	12-8	10-12

ENCREUATS

Per Rosa Collell

HORIZONTALS

- 1.- El càntic de la Mare de Déu. L'apòstol més jove.
- 2.- Oferiment. (A l'inrevés, símbol del sodi). Població agrícola d'Extremadura.
- 3.- Municipi del Baix Camp, en territori pla, inclinat cap al mar. Canonet qu es

pla, inclinat cap al mar. Canonet que es posa en les ferides que supuren per a netejar-les. (A l'inrevés, prefix que denota dualitat).

4.- Pecat capital. Crítica virulenta. La meva.

5.- (A l'inrevés, extremitat). Cadira reial. Vocal repetida. Animal domèstic.

6.- Estimaria. Cognom d'un dibuixant que havia fet dibuixos en "Pulgarcito" TBO. Beguda estimulante.

7.- Vocal. La mateixa vocal. La mateixa vocal. Consonant. Vocals.

8.- Estat o condició del qui és lliure. Que serveix. Campió.

VERTICALS

1.- Muntanya on Abraham havia de sacrificar el seu fill. Contracció.

2.- Assegura, diu que és cert. Cinquanta.

3.- Màquina molt gran per poder aixecar pesos. Cap vegada.

4.- (A l'inrevés i en castellà, donin). La seva. Consonant.

5.- Que no fa olor. Inicial de punt cardinal.

6.- Que és de família.

7.- Conjunció. Espècie d'enagos. Con-

sonant.

8.- Gos. Consonant. Aliment.

9.- Apòstol. Manera d'embenar.

10.- Manera d'embenar. Torrent.

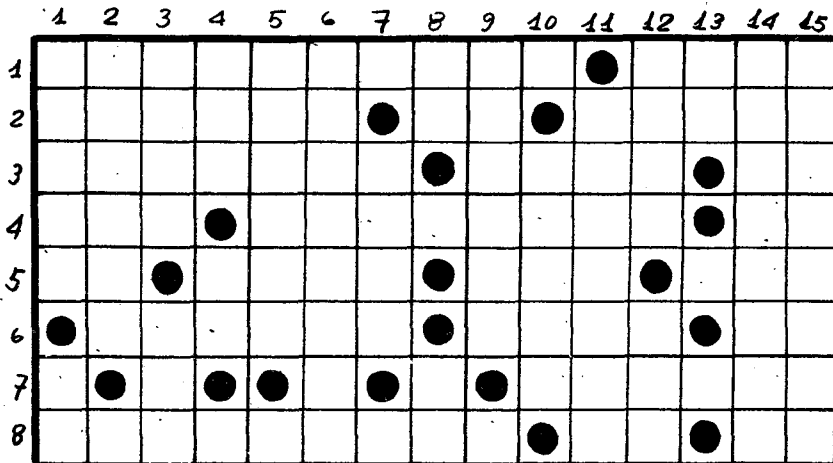
11.- El pare de Santiago i Joan.

12.- Municipi del Baix Maestrat. Ocells.

13.- (En anglès "de". Consonant. Vocal.

14.- Poble natal del Sanedrita Josep.

15.- Tribu nòmada que es féu sedentària en les terres d'Edom.

Solució

15.- Nabateus.
14.- Arimatea.
13.- O. G. O.
12.- Jana. Aus.
11.- Zebeder.
10.- T. Riera.
9.- Andreu. T.
8.- Ca. T. Pa.
7.- I. Sala. T.
6.- Familiar.
5.- Inodor. E.
4.- ned. Sa. B.
3.- Grua. Mai.
2.- Affirma. L.
1.- Mòria. Al.

VERTICALS

8.- Libèrta. Us. As.
7.- A. A. P. AEUOE.
6.- Amara. Uda. Te.
5.- Am. Sol. EEE. Gat.
4.- Ira. Diàtria. Ma.
3.- Riudoms. Dren. IB.
2.- Ofrena. an. Zaira.
1.- Magníficat. Joan.

HORIZONTALS

CADECA

Viu i directe del
pare Jordi Castanyer

El clima reposat, i ben actiu a la vegada, de Montserrat, ha estat sempre com un mirall per a les iniciatives de CADECA. Mai no hem volgut precipitar-nos i hem procurat fer les coses amb "seny", per evitar relliscades.

Avui conversem amb un monjo montserratí. El Pare Jordi Castanyer, el qual vàrem conèixer l'any passat en ocasió de la col·locació d'un relleu nostre a la Santa Muntanya dels catalans, en complir-se els 30 anys de l'existència del nostre col·lectiu.

Les preguntes que li férem i les respostes que rebem en aquesta trobada són totes interessants. En destacarem les següents:

1.- Montserrat, lloc d'oració i de treball a l'ensenyament. Com es compaginen ambdues coses amb l'acció juvenil esportiva?

No crec que necessàriament s'hagin de compaginar, aquestes dues coses que heu assenyalat, amb l'esport. Ara bé, a molta gent la pràctica d'un esport l'ajuda a fer el seu treball amb més delit i per això és bo que els joves estimin l'esport; i, d'altra banda, quants de nois i noies —jo mateix fa una colla d'anys, per exemple—, tot practicant un esport tan bonic com l'excursionisme anàrem descobrint la presència de Déu en la natura i l'esperit de pregària i de silenci.

2.- Heu fet referència a les vostres excursions: heu practicat alguns altres esports?

Sí, en efecte, i molts. Potser més seriosament l'atletisme, el hoquei sobre patins i el bàsket. Ara, al monestir, a més de l'excursionisme i alguna cosa d'escalada —fa temps— practico una mica el bàsket i el voleibol.

3.- L'esport pot ésser bon camí per la culturització del jovent i de l'adolescència?

Pot ser-ho si no es converteix en una pura evasió, si com dèiem abans es compagina amb el treball i l'estudi; potser més que un camí podríem dir que n'és un bon complement.

4.- CADECA agermana esport i cultura; segons la seva contestació anterior, com podria fer-se la diem-ne, canalització?

D'això, en deuen saber més vosaltres, els de CADECA. Penso, d'una banda, que cal tenir ben clar —i fer-ho entendre als joves— que convé esdevenir persones completes, obertes per tant a tot el fet cultural, tant del nostre país com de més enllà. I d'altra banda ajudar a descobrir aquells valors que hi ha en el fet esportiu i que serveixen, com a valors humans que són, per a tota la vida.

5.- Algú qualificat ha dit darrerament, que "el jove s'ha separat de l'Església"; això vostè ho constata i si així és desgraciadament, què hauria de fer CADECA que tanta joventut té aplegada per acostar-los a la creença?

La frase que reporteu potser es pot completar, desgraciadament, dient que l'Església també s'ha separat del món dels joves; però ambdues s'han de matisar dient que també hi ha joves que viuen a fons la seva fe. Els responsables de CADECA hauríeu de facilitar també als vostres joves diverses activitats a nivell de fe: xerrades, sessions de formació catequètica, estones de pregària, etc. I sobretot, és clar, donar un testimoni senzill i clar d'homens de fe i d'Església.

P. Castanyer: vostè és benedictí: els del seu Orde són talment com aquí es reflecteix; ben prudents i reflexius. Bones normes per a un bon fer.

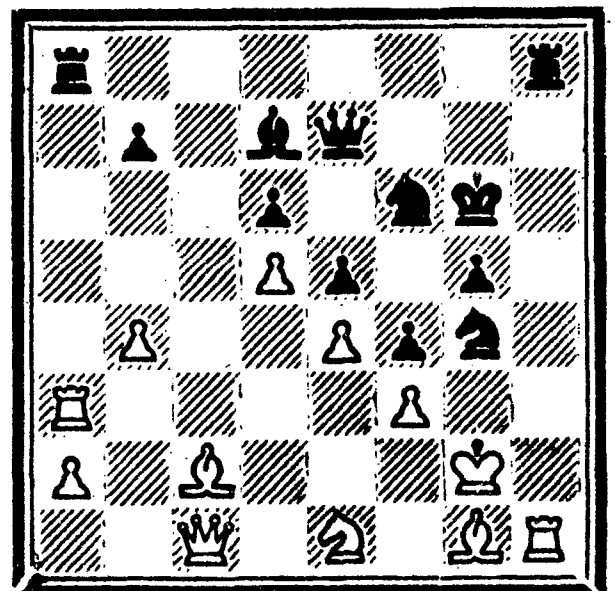
CARVAL

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 97

Negres juguen i guanyen

Aquesta vegada també s'acaba en mat. És molt bonic.

Solució

Solució al Diagrama 96

1 Ae2-a6 Da5xa6, 2 Td2-d8+ Ta8xd8, 3 De3-h6 i mat seguit.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de St. Mateu, capítol 5, versets del 13 al 16 (Mt5,13-16).

Reflexionem:

1. La sal dóna bon gust als aliments, i la llum ens deixa veure tota la bellesa del món i de les coses. Sense sal el menjar no és bo. Sense llum no es veu res.

2. El cristià no és egoista. No podem guardar-nos per a nosaltres sols la bona notícia que Jesús ens estima i ens donarà la Vida eterna. Hem de dir-ho a tothom.

3. La nostra fe en Jesús, el nostre amor als altres, han de ser com una llum que il·lumini el camí dels nostres companys i amics.

El mossèn

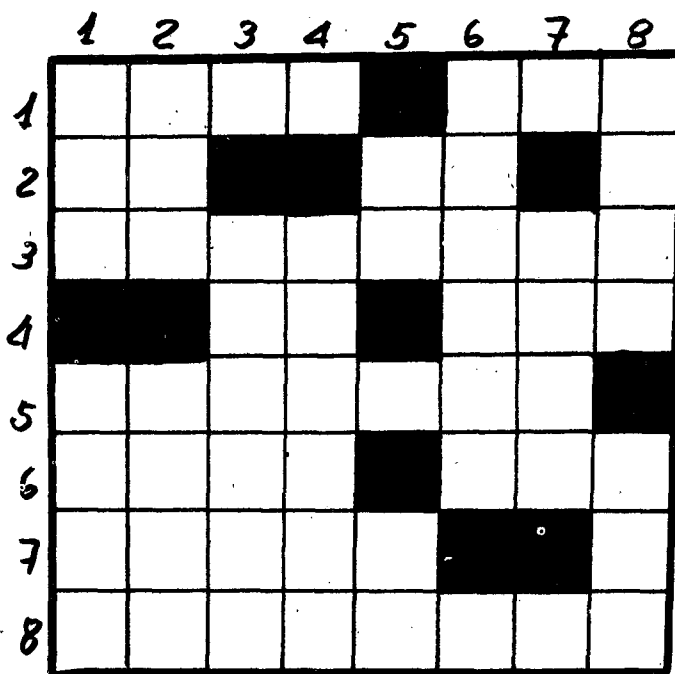
ENCREUATS

HORITZONTALS

- 1.- Infant recent nat. Nom d'un dels fills de Noè.
- 2.- Pregària. Conjunció.
- 3.- Datiu de seg. pers. El prior d'una abadia.
- 4.- Mil Cent. (A l'inrevés, nom de lletra.
- 5.- Instrument musical.
- 6.- Rapada. Nom d'un fill de Noè.
- 7.- Un metall que té poder per atrau-re els altres. La primera vocal.
- 8.- Les muntanyes més altes del Principat, que ens separen de França.

VERTICALS

- 1.- Patriarca. (A l'inrevés, lloc on cremen els morts a l'Índia.
- 2.- Aptitud. Via que sol haver-hi als boscos i camps.
- 3.- (En castellà, dóna. Una de les tres classes de dents que tenim a la boca.
- 4.- Llengua occitana. Cavitat òssia del cap.
- 5.- (A l'inrevés, queixa. Cinc-cents. Consonants.
- 6.- Conillets d'índies o conills porquins. Inicial de punt cardinal.
- 7.- Preposició. Perfum amb el que ungiren el cos de Jesús per a posar-lo en el sepulcre. Vocal.
- 8.- Tradició fabulosa de déus llegendaris... Masia.

HORITZONTALS

- 1.- Nadó. Cam.
- 2.- Oració. I.
- 3.- eT. Abat.
- 4.- MC. aIE.
- 5.- Acordió.
- 6.- Rala. Sem.
- 7.- Imant. A.
- 8.- Pirineus.

VERTICALS

- 1.- Noè. ariP.
- 2.- Art. Camí.
- 3.- Da. Molar.
- 4.- Oc. Crani.
- 5.- iA. D. TN.
- 6.- Cobals. E.
- 7.- A. Aloe. U.
- 8.- Mite. Mas.

Passatemps

Aquestes sis parelles pertanyen a nacionalitats diferents de l'Estat Espanyol. Tres d'elles parlen català, perquè són dels Països Catalans. Les altres parlen altres llengües. Saps d'on és cada una de les parelles? I quin idioma parla cada una d'elles?

1

2

3

4

5

6

SOLUCIONS:

1.— Euskadi, basc. 2.— Aragó, castellà. 3.— València, català. 4.— Catalunya, català. 5.— Galícia, gallec. 6.— Mallorca (illes Balears), català.

DIUMENGE 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 HIPICA
11.35 POBLE DE DÉU
12.05 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 INFORMACIÓ ESPORTIVA
15.35 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
16.05 FAMA
17.00 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 ESPECIAL MUSICAL: "Alberto Cortez".
18.55 INFORMACIÓ ESPORTIVA
19.10 LOU GRANT
20.00 VAL MÉS PREVENIR
20.30 TELEDIARI
20.50 INFORMACIÓ ESPORTIVA
21.05 A LA CAÇA DEL TRESOR
22.05 ESPANYA, HISTÒRIA IMMEDIATA
23.05 ESTUDI ESTADI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TOM, DICK I HARRIET
16.00 MÚSICA I MÚSICS
16.30 DARRERES PREGUNTES
17.00 ESTRENAS TV: "La señorita leona".
18.40 AVENTURES EN EL MISSISSIPPI
19.00 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.00 FLAMINGO ROAD
21.00 EL DOMINICAL
22.00 LLARGMETRATGE: "El poder de la sangre de Drácula". (1969)
23.35 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.20 DOCUMENTAL
11.35 MIRAMAR ESPORTIU
13.50 DOCUMENTAL
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 PRESENTACIÓ DEL PROGRAMA CONCURS "UN MILIÓ PEL MILLOR"
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 EL JOTGLAR I LA REINA
17.30 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA

18.55 CANTINFLAS
19.05 PISTA LLIURE
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI
21.05 HITCKCOCK: "La silla del asesino".
21.35 LA CIUDADELA
22.25 VIURE CADA DIA
23.30 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 CICLE ACTORS EN PRIMER PLA: "Aula Brecht".
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 ESTADIO-2
21.00 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL: "Marianela". (1940)
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT

DIMARTS 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 AL CALIU DE LA FELIU: "Jordi Sabatés i Conrad Setó".
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LLUM DELS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 AUTORRETRATO
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.00 BÀSQUET: "Real Madrid-Barcelona".
20.30 TELEDIARI
21.05 EL ARCA DE NOÉ: "Argentina".
21.35 LA COMEDIA: "El suicida", de Nikolai Erdman.
23.30 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 L'AVIA CUINA
17.15 PER MOLTS ANYS
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 AL AIRE LLIURE
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.10 ESCRUPOLS
22.00 SI JO FOS PRÉSIDENT
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT

DIMECRES 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 DOCUMENTAL
14.25 MIRAMAR
14.30 Conexió amb Madrid via Eurovisió per a oferir els JOCS OLÍMPICS DE HIVERN DES DE SARAJEVO
CIRCUIT ESTATAL
14.30 JOCS OLÍMPICS D'HIVERN
15.00 TELEDIARI
16.30 LA TARDA
17.05 LA MÚSICA EN EL TEMPS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 NOSALTRES
20.00 DEMASIADAS ESPOSAS PARA PATRICK
20.30 TELEDIARI
21.05 DINS D'UN ORDRE
21.35 CURTMETRATGE
21.50 SESSIÓ DE NIT
23.30 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 VEURE MÓN
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORT DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 TEMPS DE PAPER
21.00 ESTUDI OBERT
22.45 LA BONA MÚSICA
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT

DIJOUS 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 LA TERRA I LA CENDRA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
12.00 JUEGOS OLÍMPICOS DE INVIERNO
15.00 TELEDIARI
15.35 EL MAYORAZGO DE LABRAZ
16.30 LA TARDA
17.00 D'AQUÍ CAP ENLLÀ
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 MICKI I DONALD
18.55 CANTINFLAS
19.05 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
20.00 DE PELÍCULA
20.30 TELEDIARI
21.05 BONA NIT
22.30 EL EDEN
23.00 EN PORTADA
23.50 TD CIERRE

CIRCUIT CATALÀ

16.45 TAULA DE SO
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LEO CONTRA TODOS
21.00 FILA-7
22.00 CINE CLUB
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT

DIVENDRES 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 APERITIU AMB...
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 EL MAYORAZGO DE LABRAZ
16.35 LA TARDA
17.05 L'ART DE VIURE
18.00 ¡HOLA NOIS!
18.10 BARRI SESAMO
18.30 LAS FÁBULAS DEL BOSCO VERT
19.00 CANTINFLAS
19.10 ANDY ROBSON
19.30 DE CARA AL MÓN
20.00 AL GALOPE
20.30 TELEDIARI
21.05 UN, DOS, TRES
22.35 KENNEDY
23.35 TD CIERRE
23.40 CONCIERTO SENTIDO
00.25 TESTIMONI

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 EL MÓN DEL BARROC
16.25 CALDERERO, SASTRE, SOLDADO, ESPIA: (Reposició.)

17.20 DARRERA FRONTERA
18.20 EN PARALEL, ELS JOVES
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LA CLAVE
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT

DISSABTE 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS/XERINOLA
12.30 DOCUMENTAL
13.00 ALLÒ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA
14.30 RECURS INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
CIRCUIT ESTATAL
10.30 JOCS OLÍMPICS D'HIVERN
12.30 DOCUMENTAL
13.00 GENT JOVE
14.30 LAS CORTS D'ESpanya
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS PITUFOS
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "Els guardamarinas". (1966)
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.10 ERA UNA VEGADA... L'HOME
18.30 LLIBRES D'ADVENTURES
19.30 VOSTÈ PER EXEMPLE
20.00 TELEDIARI
21.00 MASH
21.30 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "El gran combate". (1964)
01.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

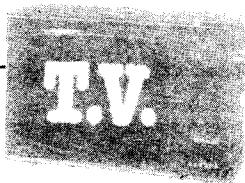
15.30 LA VIGÍLIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 TALLER DE TEATRE
20.30 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.00 TEATRE REAL

DIUMENGE
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS
23.00 GOL A GOL

LABORABLES
20.00 De dilluns a dissabte: DIBUIXOS ANIMATS
20.30 De dilluns a dissabte: TELENOTÍCIES
21.00 Dilluns: PRESENTACIÓ I PELLÍCULA
Dimarts: "MUSICAL ANGEL CASAS"
Dimecres: DOCUMENTAL
Dijous: ESPORTIU
Divendres: Sèrie d'humor: "SI MINISTRE"
Dissabte: JAZZ

TELE-CRÍTICA

TV3

Mentre les sèries americanes, com "Dallas" i "Fleming Road", no són altra cosa que fulletons naturalistes moderns, les sèries angleses com "Thomas y Sara" i "La Ciudadela", aquesta darrera encara s'emet actualment, són sèries en les quals apareixen, juntament a la clàssica exposició de xacres i vicis i dins d'un savi contrast de llums i ombres, uns postulats més d'acord amb la nostra manera de veure i entendre les coses.

Es per això que no ens plau "JR", ara a TV3, canal català, en el qual, tanmateix, continuem posant les nostres millors il·lusions i desigs.

Tampoc acabà de plaure'ns, la pel·lícula de Chabrol. Amb el cine, el públic només aspira tres coses: distreure's, riure, somiar una miqueta.

Tornant a TV3: Sembla que tenen resol't el problema en quant als informatius. No tant amb els "magazins" i "musicals": "Això crema".

Joan Sans

FILATELIA

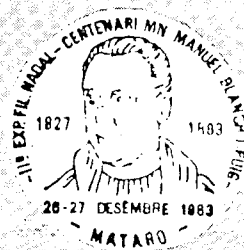
Per Enric Graupera

El desembre passat se celebrà la II Exposició Filatèlica Nadalena a les Voltes del Casal Parroquial de Santa Maria de Mataró. El tema d'Honor fou el "musical" per commemorar el I Centenari de la mort del musicòleg mataroní Mn. Manuel Blanc i Puig, que fou Mestre de Capella de la susdita parròquia i autor de la "Missa de la Glòria", popularment dita "de les Santes", que solament s'interpreta el 27 de juliol de cada any, festivitat de les patrones de la ciutat, santes Juliana i Semproniana.

Els participants en els diferents temes de l'Exposició foren nombrosos. Els dies 26 i 27 es posà en circulació el mata-segells commemoratiu amb l'efígie de Mn. Blanc, i en les targes una part del pentagrama de la "missa".

El dia 30, a les 8 del vespre, se celebrà el repartiment de premis, presidit per la Srta. Anna Comas, regidora de Cultura; pel Sr. S. Portabella, president de la S.F. de l'A.A. de Valldemia; pel Sr. Josep Mola, president de l'Associació de Pessebristes; pel Sr. Joan Illa, ex-vicepresident del Club F. Mataró. El Premi d'Honor, donat per l'Emm. Cardenal Jubany, fou lliurat al Sr. Manuel Clariana.

L'Exposició fou molt visitada durant tots els dies.

HISTÒRIA DEL CINEMA EN VÍDEO

Editorial Casals

Història del cinema

I Època muda (1895-1930)

Primera part

Editorial Casa

Historia del cine

I Época muda (1895-1930)

Segunda parte

ACOMPANYA AQUESTES VIDEOCASSETTES UN LLIBRE EXPLICATIU DEL PERÍODE ESMENTAT PER A CLASSES DE CINEMA.

SUMARI

Primera part (videocassette, 45 minuts)

NAIXEMENT DEL SETÈ ART

Orígens del cinematògraf.
Méliès i el cinema com a espectacle.
Pathé-Gaumont i el «Film d'Art».
Expansió del cinema a Catalunya:
Griffith i els començaments nord-americans.
Chaplin, Keaton i el gènere burlesc.

Segona part (videocassette, 45 minuts)

ESPLENDOR INDUSTRIAL I ARTÍSTICA

L'expressionisme i altres tendències germàniques.
El cinema nòrdic i Dreyer.
L'avantguarda impressionista francesa.
Eisenstein i l'escola soviètica.
Hollywood, gran meca del cinema.

● LA HISTÒRIA DEL CINEMA I Època muda (1895-1930)

Dues videocassettes, de 45 minuts de durada cadascuna, i un llibre.

GUIÓ I TEXT:

Josep M. Caparrós Lera

SELECCIÓ D'IMATGES:

José del Castillo

MÚSICA ORIGINAL:

Joan Pineda

SISTEMES: VHS, BETA i 2000
Enregistrament: Alfa Vídeo

4

J.M. Caparrós Lera - Josep del Castillo

La història del cinema

Vol. I

J.M. Caparrós Lera - José del Castillo

La historia del cine

EDICIONS EN CATALÀ I CASTELLA

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13. Tels. 245 72 03-04